

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 12 - Třetí měsíc.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 12 - Treti m
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.1.2004
Modification Date: 14.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 12

Třetí měsíc

1

Napravo i nalevo od Charity se vařila půda. Laserové salvy nemohly opancéřovanému trupu rejnokovi té lodě ublížit a zanechávaly na kovu barvy mědi jen černé stopy, avšak pouhá odražená energie rozpouštěla betonovou dlažbu plošiny jako máslo. Žár jako neviditelná, žhavá ruka přejížděl Charity po zádech, a jako by toho ještě nebylo dost, trpasličí postava pod ní se bez ustání zmítala. Přitom ji kopla do břicha tak silně, že ji to úplně vyrazilo dech. Křičela na Gurka, aby přestal, ale pravděpodobně ji vůbec neslyšel. Výtý sirén, řev, ječení dotírajících stíhaček a dunění nepřetržitých výbuchů pohlcovaly jakýkoli jiný zvuk.

Bylo to peklo.

A to si myslela, že je už po všem!

Charity zvedla hlavu, pohlédla přímo do jasně zeleného laserového záblesku další salvy, jež ožehla trup rejnokovité lodi nad ní, a instinktivně vycítila nebezpečí, ve kterém se nachází.

Bleskurychle chytila Gurka za hubená ramena a vrhla se stranou, přičemž Gurka strhla s sebou. Potom, přitisknutí jeden k druhému, se oba kutáleli přes rozbrázděný kov rampy, přepadli přes okraj a spadli dobře půldruhého metru hluboko, zatímco proud vše pohlcujícího, vzdouvajícího se žáru se převálil právě přes místo, kde ještě před chvílí leželi.

Dopad byl natolik tvrdý, že Charity div neztratila vědomí. Gurk sice vážil sotva víc než desetileté dítě, ale přistál jí rovnou na zlomeném žeburu, které se jí jako rozžhavená dýka zabodlo ještě hlouběji do hrudi. A třebaže laserové salvě unikli, žár byl strašný.

Gurkův oděv se počínal škvařit a ještě dvě nebo tři další vteřiny se zakrslý mimozemšťan zmítal a ječel v Charitině sevření jako šílený. Přesto ho nepustila, naopak ho uchopila ještě pevněji a současně se neohrabaně pokusila postavit na nohy.

"Puť mě, sakra!" vřískal Gurk. "Vždyť mě zabiješ!"

Dál se pokoušel vymanit z jejího pevného stisku, ale zdaleka neměl dost sil. Jeho divoce kopající nohy však zasáhly Charity bolestivě do kolena, takže málem opět upadla, jen co se jí podařilo rozběhnout.

Chvilí to vypadalo, jako by celá obloha nad nimi vzplála jediným plamenem, to se rejnok, který na ně právě střílel, dostal do křížové palby protivzdušné obrany a vybuchl.

Už první útok neznámých útočníků zničil obranný počítač, takže muži u děl byli nuceni zaměřovat ručně, ale pomalu se začínali zastřelovat. Charity to sice nepočítala, nicméně odhadovala, že agresori museli od začátku přepadu ztratit přinejmenším už dvanáct lodí.

Přesto se nevzdávali. Smrtonosní rejnoci se spíš naopak objevovali na obloze nad základnou stále rychleji, jen aby vletěli do protiletectvé palby nebo byli sestřeleni některou ze zmijí, které rychle za sebou startovaly z podzemních hangárů.

Nehledě na to, že tento nejnovější přepad neměl z vojenského hlediska žádný smysl, byl současně čirou sebevraždou.

Což ovšem neměnilo nic na tom, že představoval smrtelné nebezpečí. Charity zatáhla hlavu mezi ramena, zatímco všude kolem ní dopadaly trosky hořícího rejnoka. Její sprint se změnil v groteskní, trhavé poskakování bez určitého směru. Oheň na obloze zhasl, ale prakticky ve stejném zlomku vteřiny se už na obloze objevil další rejnok.

Charity měla šílený pocit, že se zhmotnil doslova z ničeho. Pilot namířil proti lodi, se kterou přiletěl Gurk, ale jeho lasery nevypálily. Namísto toho přinutil pilot svůj stroj k prudkému, šíleně rychlému obratu - a letěl přímo na ně!

Charity sice věděla, že je to naprosto nemožné, přece však byla jednu nebo dvě vteřiny skálopevně přesvědčena, že tento sebevražedný útok je určen jen a jen jí.

Ve třetí vteřině už měla jistotu, že tomu tak opravdu je.

Laserové kanóny rejnokovité lodi vychrlily jejím směrem dva světle zelené, zářivé blesky, které Gurka a Charity minuly jen o vlásek a proměnily beton za nimi v rozžhavenou, tekutou, vařící lávu.

Vzápětí se rejnok přehnal nad nimi, převrátil se přes levé křídlo a provedl komplikovaný obrat, aby vyrazil k novému útoku.

Právě v nejvyšším bodě své dráhy byla náhle loď zasažena kopím bílého světla a doslova nabodena. Její levé křídlo v oslnivém záblesku explodovalo. Zbytek lodi se roztočil jako obrovský kolotoč, přičemž plameny, hořící pohonná látka a doběla rozžhavené kusy troskek litaly na všechny strany; pak letoun dopadl na zem ve vzdálenosti asi dvou nebo tří set metrů.

Charity se konečně probírala ze své strnulosti a běžela dál. Musí se dostat k nějaké budově, je jedno k jaké. Samozřejmě že její předchozí myšlenka byla naprosto nesmyslná - tento útok naprosto bezpečně nebyl určen jí osobně.

Ale i laserový paprsek nebo raketa, která není míněna osobně, ji může zabít - právě tak jako hořící kus odpadlého trupu nebo sestřelená stíhačka. Toho všeho bylo kolem dokola víc než dost.

S Gurkem stále ještě v náručí jako se zlobivým dítětem řtila se Charity směrem k troskám řídicí věže, skoro násilím si ale musela připomenout, že od začátku tohoto posledního útoku neuplynuly ještě ani celé dvě minuty - sto dvacet vteřin, stačících právě k tomu, aby se základna během krátké doby už podruhé proměnila v peklo z plamenů, výbuchů, křičících lidí, jakož i explodujících lodí a budov.

Stalo se to tak náhle, bez jakéhokoli varování!

V jedné chvíli tu ještě všichni stáli a zírali na Gurka, který jako by vstal z mrtvých, zatímco Hartmann svíral v náručí svou rovněž domněle mrtvou ženu a své děti - a vzápětí se doslova otevřelo nebe a vyplivlo desítky těch bizarních rejnokovitých lodí, které okamžitě nemilosrdně zahájily palbu.

Na obloze explodoval další rejnok.

Ani ne před čtyřicetihodinami bojovala Charity osobně proti těmto stíhačkám dost nezvyklého tvaru, a proto teď dobře věděla, že v mnohém stroje ze Země beznadějně převyšují. O to podivnější jí připadalo, když se teď nechávaly sestřelovat jako asfaltoví holubi.

Rejnokovité lodi se nepouštěly do potyček s Hartmannovými zmijemi. Jako by spoléhaly jen na svou fantastickou manévrovací schopnost, aby svým protivníkům dostatečně dlouho unikaly a pak - co vlastně?

Charity odsunula odpověď na tuto otázku na později, když další laserová salva udeřila do země v její bezprostřední blízkosti a přinutila ji k zoufalému skoku opačným směrem. Jen tak tak, že neupadla.

Žár dávno už dosáhl hranice představitelného a stále narůstal. Gurkovo tělo v jejím náručí jako by vážilo tunu.

Charity byla totálně vyčerpaná, už když sem přišla, avšak nyní už byla se svými silami úplně u konce. Nebyla si jistá, jestli těch posledních padesát nebo sto kroků k domu ještě zvládne.

Rejnoka postihl stejný osud jako jeho předchůdce: proměnil se v planoucí ohnivou kouli. Opět všude kolem Charity pršely hořící trosky.

Tentokrát měla méně štěstí: cosi ji zasáhlo do zad s razancí kladiva a srazilo ji k zemi. Gurk jí vyklouzl z náručí a s ječením odletěl od ní, zatímco Charity musela chvilku bojovat s bezvědomím, které se ji pokoušelo stáhnout do svého temného objektu.

Všechno bylo téměř neskutečné. Bolest v jejích zádech polevila a veškeré zvuky zněly najednou podivně tupě a tlumeně. Chtěla se zvednout, ale zápěstí jako by najednou měla z měkké gumy a nebyla v stavu unést tíhu vlastního těla.

Znovu upadla, podruhé se pokusila zvednout a náhle ucítila tenkou, ale úžasně silnou paži, která ji napůl zvedla ze země a objala ji kolem boků. Ozvalo se polohlasné bzučení, a tu pocítila rychlé, lehké svědění, jak se vytvořil její osobní štít.

Gurk s rychlým trhnutím odtáhl ruku, aby se nespálil o elektronický štít, ušklíbl se a zavrtěl hlavou.

"Proč aspoň nepoužiješ tu hračku, když už se s ní taháš?"

"To tak moc stojíš o bolest?" zeptala se Charity přátelsky.

Gurk se ušklíbl, přesto ale byl dost chytrý, aby ustoupil ještě o další krok zpátky.

"Za celá ta léta ses opravdu ani trochu nezměnila," řekl s úsměvem.

Charity si odpověď odpustila. Gurk se taky nezměnil - hloupé poznámky v nejnevhodnějších okamžicích byly vždycky jeho specialitou.

Se sténáním a úpěním se Charity zvedla úplně, rukou si přejela po obličeji a vzhledla k obloze.

Tentokrát viděla přesně, co se děje.

Přímo nad ní se vytvořila tenká, zářivá linka, jako by někdo vzal skalpel a rozřízl jí oblohu, jež se vzápětí rozevřela a vychrlila tisíc nových lodí.

Byla to podívaná tak bizarní, že Charity několik vteřin prostě jen stála bez hnutí a sledovala nepochopitelné dění. To, co viděla, se slovy nedá popsat. Obloha nad základnou najednou jako by narostla a uvnitř této nové dimenze nebylo už vidět obvyklou hvězdnou oblohu, nýbrž rudou, vichrem bičovanou poušť, plnou bizarních skalních útvarů a groteskních staveb.

Tento přízračný pohled trval jen pouhý zlomek vteřiny, pak se dimenze reality opět uzavřely.

Jen cizí lodě zůstaly na obloze.

Ještě než se znovu daly do pohybu, pochopila Charity, že tentokrát útočníci změnili taktiku. Byly to čtyři rejnokovité lodi - možná pět - a navíc dva ploché transportéry, s nimiž už taky měla svou nepříjemnou zkušenost. Ale místo aby zahájily naslepo palbu proti základně, jako to dělaly dosud, rozletěly se rejnokovité lodě do všech stran a zaútočily proti pozemským stíhačkám.

Dvě tři zmije explodovaly dřív, než jejich piloti vůbec pochopili, že už nemají co dělat s bezradnými terči, a vzápětí se nad zemí rozpoutal krutý souboj.

Charity neměla čas pozorovat bitvu. Oba transportéry se líně počaly otáčet na místě a současně rychle ztrácely výšku, přičemž ovšem zjevně mířily na ni a na Gurka. Možná zase náhoda, ale možná taky ne.

"Ach, zatraceně!" vyrazil ze sebe Gurk.

Sáhl si pod své roucho, vytáhl něco velice malého, stříbřitého, namířil to proti oběma transportérům a řekl nahlas: "Beng!"

Charity na půl vteřiny zapochybovala o Gurkově zdravém rozumu. Druhou půlku vteřiny pak potřebovala, aby se vrhla na zem a rukama si kryla obličej, když se jedna z lodí po prudké explozi rozletěla na kusy.

Tekutý oheň a kusy troskek pršely přímo na ně. Bez osobního štítu by tentokrát pravděpodobně utrpěla těžká zranění - nebo ještě hůř. Gurka každopádně tlaková vlna smetla a odmrštila ho dobrých deset metrů daleko, než se s divokým nadáváním znovu těžce vyhrabal na nohy.

Druhá loď mezitím už skoro dosáhla země. Zakolísala sice pod tlakovou vlnou vybuchlého transportéru, ale nebyla nijak vážně poškozena. Oboje velké dveře po stranách se počaly otvírat dřív, než loď úplně dosáhla země.

"Gurku!" vykřikla Charity.

"Nemáme šanci," odpověděl Gurk skřehotavě.

Vyskočil, vyplivl špinu, která se mu dostala do úst, a odkopl zvláštní zbraň, která mu vypadla z ruky. "Dobrá víla mi dopřála jen jediné přání! Utíkej!"

Charity zaklela, vyskočila a rozběhla se. Nebyla ani trochu překvapená, když uviděla, jak se dveře lodě zcela otevřely, vyskákaly z nich dobré dvě desítky vysokých postav v matně černých bojových kombinézách a okamžitě zahájily palbu proti nim...

Zachránil je vrak zřícené lodi, ležící mezi nimi a správní budovou. Gurk se dlouhým skokem ukryl za hořící vrak a černě zakuklení vojáci soustředili na okamžik palbu proti trpaslíkovi, snad aby se jejich bližší - a jistější - oběť stačila zvednout rovnou do příští salvy.

Ale tato krátká pauza Charity stačila. Vrhla se doleva, udělala kličku a přikrčená se rozběhla k vraku, za kterým se ukrýval už Gurk. Jeden jediný laserový paprsek šlehl směrem k Charity. Přejel jí po rameni, zkratoval její osobní štít a vypálil černou stopu do bundy, ale nijak ji neporanil.

Vzápětí byla u vraku a v bezpečí.

Otázka ale zněla: Na jak dlouho?

Postavy v černých krunýřích se hnaly k nim; snad ani ne příliš rychle, ale každopádně dost rychle. A spásná budova se nacházela ještě dobrých třicet nebo čtyřicet metrů od nich - neměli šanci se k ní dostat.

Palčivá bolest v nadloktí Charity naléhavě připomínala, jak dobří jsou cizinci ve střelbě na pohyblivý cíl.

Charity to v hlavě myšlenkami přímo vřelo. Měla sice u pasu vysílačku, ale bylo naprosto nesmyslné volat o pomoc. Éter byl plný překřikujících se hlasů, rozkazů, volání o pomoc a hlášení o ztrátách a vítězstvích.

Charity se ani nesnažila přidat k tomuto zmatku další hlas, kterému stejně nikdo nenaslouchá, raději sáhla po své osobní zbrani a vypálila proti jedné z útočících postav. Necelou vteřinu zářil útočník neskutečným zeleným světlem, vzápětí záře pohasla, aniž však postava byt' jen o něco zpomalila. Útočníci byli zřejmě chráněni osobními štíty, které byly mnohem účinnější než ten Charitin. V duchu si kladla otázku, jestli je vůbec něco, co by ti chlapi neměli lepší.

"Musíme odsud pryč!" řekl Gurk.

Charity si nebyla zcela jistá, ale řekla by, že teď zaslechla poprvé v jeho hlase skutečný strach.

Samozřejmě má pravdu, pomyslela si Charity. Útočníci budou ve chvíli u nich. Ale pokud opustí svůj úkryt, mohou ti chlapi na ně uspořádat střelecké závody, v nichž je poražený už dávno předem dán.

Charity uchopila pistoli oběma rukama, pečlivě zamířila a znovu vypálila. Tentokrát zabodla tenkou jehlu laserového paprsku přesně do zrcadlového hledí útočnickovy přilby.

Černě opancěovaný obr klopýtl, padl na obě kolena a pak se v jakési groteskně pomalé pokloně převážil dopředu.

Ještě než dopadl na zem, zahájili jeho druhové palbu a Charity se rychle uchýlila zpět do úkrytu. Zprohýbaný kov nad ní se rozpálil do ruda, o chvíli později pak do běla, než se proměnil v řídkou kaši, která se syčením stékala po boku zřícené stíhačky. To Charity a Gurka přimělo znovu o kus ustoupit.

Také zbraně útočníků byly mnohem účinnější než ty, jež měli obránci. Charity k tomuto střízlivému zjištění dospěla bez překvapení nebo leknutí, ale dopálilo ji to. Tohle prostě nebylo fěr!

"To nebyl dobrý nápad," zavrčel Gurk. "Teď budou teprve jaksepatří naštvaní."

"Ano," odpověděla Charity. "Jenom se musím ptát, na koho."

Kdyby měla jen jedinou vteřinu na to, aby se zamyslela nad svou vlastní otázkou, jistě by na odpověď přišla. Ale neměla ani tu vteřinu. Útočníci sice zastavili palbu, ale útok bezpochyby pokračoval. Charity s Gurkem neměli na vybranou.

"Honem!" zavelela Charity. Vyskočila, hrubě postrčila Gurka a současně se rozběhla.

Nad nimi na obloze explodovala další loď, ale Charity se ani nepřesvědčila, čím loď to byla. Místo toho se uštvaně ohlédla přes rameno, právě včas, aby zahlédla, jak se za hořícím vrakem objevily tři, čtyři, pak pět víc než dvoumetrových, matně černých postav, mířících svými zbraněmi na Gurka a na ni.

V příštím okamžiku však sjel šikmo z oblohy do vraku dvojitý, jasně bílý blesk. Dva nebo tři útočníci v okamžiku vzplanuli a zmizeli, jako by se doslova vypařili; ostatní se ve vzplanuvších kombinézách zhroutili na zem a nehýbali se.

O několik okamžiků později se ozvala další exploze - druhá laserová salva na opačné straně vraku. Odpověděl jí ohňostroj jasně zelených blesků.

Charity se v běhu podívala na oblohu a zahlédla šípovitou zmijs, řítící se nad bojištěm s plameny šlehajícími od motorů. Laserové paprsky se neúčinně odrážely od jejích pancéřů a stíhače zbyl právě tak ještě čas na třetí salvu, než se přehnala nad vrakem a udělala elegantní obrát, aby vyrazila k dalšímu útoku.

Obrát však nedokončila.

Charity nezahlédla ani záblesk, ani žádnou jinou známku výstřelu či zásahu, ale náhle jako by byla zmijs zasažena boží pěstí a jako model z tenkého staniolu se zmuchlala. Pilotní kabína se rozletěla na kusy. Kusy trosek se rozletěly do všech stran. Pak se letoun jako kámen zřítil k zemi a explodoval.

A přece pilotova oběť nebyla marná, neboť Charity a Gurkovi se mezitím podařilo doběhnout až k budově. Vypálená vstupní hala správní budovy ovšem nemohla zaručit skutečné bezpečí. Veškerá okna čelní stěny byla rozbitá a už první útok zničil i velkou část zdiva mezi nimi.

Ale přesto, aspoň neměli pocit, že jsou bezmocně vydáni všemu napospas.

Kromě toho tady uvnitř snad přece jen měli šanci.

"Musíme se schovat," řekla Charity ve spěchu. "Mají ti chlapi nějakou možnost, jak tě vystopovat?"

"Mě?" Gurk si dal opravdu záležet na tom, aby vypadal překvapeně. "Jak jsi jen přišla na to, že"

Charity ho oběma rukama chytila za kabát a zvedla ho rychle ze země, až měl obličej ve výšce jejího. Prudce s trpaslíkem zatřásla.

"Na to teď vůbec není čas!" řekla vztekla. "Buďto mi odpověz hned, nebo těm chlapům tam venku ušetřím práci a osobně ti zakroutím krkem!"

Gurk zasténal. "No dobrá, dobrá!" sípal. "Pusť mě!"

Charity ho sice postavila na zem, ale úplně ho nepustila.

"Tak co?"

"Myslím, že ne," odpověděl Gurk. "Ale možná taky, že... ano. Sakra!"

Už zase někde na obloze cosi explodovalo. Tlaková vlna vyrvala z rámů poslední skleněné střepy a Charity s Gurkem se zapotáceli. Udrželi se však na nohou.

Charity dál držela Gurka za límec, druhou rukou si zakrývala obličej a mžourala do oslnivého světla.

Boj venku zuřil stále stejně zběsile a Charity opět zahlédla na půl tuctu vysokých černých postav, přibíhajících směrem k nim. Jejich siluety jako by se v nesnesitelném žáru vlnily. Venku muselo být horko přímo nepředstavitelné.

Každý člověk by musel uprostřed těch pekelných teplot dávno zemřít - ať už s osobním štítem, nebo bez něj.

"Dál!" poručila Charity.

Stáhli se hlouběji do rozbité místnosti. Spolu s většinou elektrického zařízení vysadilo i veškeré osvětlení, takže se pohybovali v naprosté tmě. Ale to byla spíš překážka než výhoda. Po všem, co Charity dosud prožila, nevěřila už, že by ty muže v černých bojových kombinézách mohlo zastavit něco tak banálního jako tma.

"Kam?" vykřikl Gurk, ve tmě o cosi zakopl a natáhl se jak široký, tak dlouhý. Charity ani na zlomek vteřiny nezmírnila tempo. Věděla, že Gurk se dokáže pohybovat přinejmenším právě tak rychle jako ona, ne-li ještě rychleji. Aniž se jedinkrát po mimozemšťanovi ohlédla, ukázala naslepo dopředu.

"Nahoru, Gurku! Rychle!"

Na zlomek vteřiny osvětlil místnost ostře zelený blesk. Necelý metr od Gurka se dlaždice na zemi počaly vařit. Trpaslík zaječel strachem, prudce se obrátil a jen o vlas unikl druhému, přesněji mířenému výstřelu. Tentokrát vzplanula část jeho oděvu, ale hned oheň udusil.

Charity od plic zaklela, zůstala však stát a váhala.

Pokud ještě potřebovala pro svou teorii nějaký důkaz, pak ho dostala právě teď. Útočníků bylo šest. Své protivníky by jistě mohli vyřadit bez jakékoli námahy, nyní se ale zdálo, jako by rázem ztratili o Charity veškerý zájem.

Tři obrovské, do černého oděné postavy se klusem přibližovaly ke Gurkovi, zatímco další tři muži byli plně zaměstnáni tím, aby trpaslíkovi přesně mířenými výstřely bránili v útěku. V jednom směru se Charity zmýšlela: ti cizinci neměli v úmyslu Gurka zabít.

Chtěli ho živého.

Charity vytasila zbraň, namířila na jednoho z cizinců a vystřelila. Obrův osobní štít energetický výboj absorboval tak snadno, že cizinci ani nestálo za to střelbu opěťovat nebo nějak jinak reagovat.

Charity zamířila ještě jednou, tentokrát přesněji. Zapřela se nohama, aby stála pevněji - a zaváhala. Zbývaly jí snad už jen dvě vteřiny, než cizinci budou u Gurka, nicméně opravdu nevěděla, co dělat.

Skudder a ona sice už na palubě EXCALIBURU objevili Achillovu patu těchto cizinců, ale i kdyby teď jednoho z nich zastřelila, ostatní by nejprve zlikvidovali ji a pak by se zmocnili Gurka.

A nepotřebovali by k tomu ani celou vteřinu.

V tu chvíli se ozval strašlivý rachot.

Charity se polekaně obrátila a uviděla obrovskou, alespoň stotunovou obludu, řítící se na rachotících pásech rozbitou čelní stěnou dovnitř: byl to jeden ze dvou tanků typu Mark IV, jež před deseti minutami vyjely ven, aby přivítaly loď, kterou přiletěli Gurk a Hartmannova rodina.

Nyní však měl tank zavřený poklop a obrovské laserové dělo se jakoby ostražitě otáčelo sem a tam. Charity vyslala směrem k nebi kratičkou němou modlitbu, aby velitel tanku nebyl tak zběsilý, že by zbraň použil tady uvnitř.

Jenže on tak zběsilý byl.

Jeden z cizinců se dopustil té chyby, že na tank vystřelil, a ten opětovně palbu kanónem, jehož ráže byla

mnohem větší než ráže palubních zbraní, jimiž byly vybaveny zmije. Cizincův osobní štít neměl čas ani vzplanout. Postava se najednou prostě vypařila, během jediné vteřiny, a energetický paprsek si bez zábran razil cestu dál budovou, přičemž na prach spaloval mezistěny, schodiště, výtahovou šachtu i zdi a zapaloval všechno, co nebylo z kamene nebo ze železa.

Charity stála dobrých deset metrů od dráhy této střely, přesto se ale zapotácěla pod nárazem nesnesitelného žáru. Gurk zaúpěl hrůzou a bolestí.

Pět zbývajících útočníků ztratilo okamžitě zájem o trpaslíka a společně se obrátili proti novému protivníkovi. Po bocích tanku se roztančila skutečná smršť oslnivých laserových blesků, aniž to však sebemeně zpomalilo postup stotunového kolosu.

Tank vypálil podruhé. Tentokrát energetický paprsek minul cíl, zapálil však další část velké haly. Cizinci opětovali palbu, aniž se jim podařilo poškodit víc než nátěr tanku, současně se ale rozdělili po hale.

Zřejmě je ta okolnost, že proti sobě mají válečný stroj, jehož pouhé psychologické působení mělo být drtivé, nijak zvlášť nevzrušovala.

Charity rozpoznala šanci, která se jí snad ještě skýtá. Celá hala mezitím už plála jasným požárem a vzduch se sytil štiplavým kouřem tak rychle, že během pár vteřin bude naprosto nedýchatelný. Vrhla se pár kroků nazpět, prudce zvedla Gurka na nohy a společně se rozběhli k nejbližšímu schodišti.

Tank za jejich zády opět vypálil z kanónu a nad jejich hlavami vzplál strop, obložený umělou hmotou. Náhle se spustil déšť plamenů a rozžhavených kapek tavící se umělé hmoty. Pro hustý, štiplavý kouř Charity vůbec nic neviděla. Se zatajeným dechem a skoro oslepená se jím prodírala dál, zakopla o nejspodnější schod a až v poslední chvíli se stačila zachytit zábradlí, aby neupadla.

Náhle ji právě Gurk táhl za sebou, místo aby to bylo obráceně jako dosud.

Pod nimi dál s nezmenšenou prudkostí zuřil nerovný boj, a když se Charity ještě jednou ohlédla dolů, naskytl se jí skoro groteskní pohled: tank mezitím už dorazil doprostřed haly a zastavil. Jeho obrovská věž se divoce otáčela všemi směry, ale muži v černých kombinézách byli proti ní příliš rychlí.

Charity měla pocit, jako by hleděla na roj drobného černého hmyzu, dorážejícího na mnohem větší kořist. A vůbec si nebyla jistá, kdo bude v tomto zdánlivě nerovném boji vítězem.

Společně s Gurkem dosáhli prvního patra. Gurk se zastavil, chvíli se bezradně rozhlížel kolem sebe a pak vrhl směrem k Charity pohled současně tázavý i uštvaný.

Charity ukázala doleva, ale v podstatě naprosto bezmyšlenkovitě. Vyznala se v této budově jen o málo lépe než Gurk. Jediné, co věděla naprosto jistě, bylo to, že je tu celý labyrint chodeb a místností. To snad byla jejich jediná šance.

Charity k smrti nerada utíkala, ale byla natolik realistka, aby poznala, kdy už nemá smysl bojovat.

"Nezdá se ti, že jsi mi dlužen odpovědi na pár otázek, Gurku?" zasípala, zatímco bok po boku prchali na druhý konec chodby. Podlaha se jim otřásala pod nohama, horko a kouř začínaly už i tady sytit vzduch.

"To je i můj názor," odpověděl Gurk s těžkým oddechováním. "Dokážeš si vůbec představit, jakou mám radost, že tě zase vidím? Jak je to už dlouho? Sedm let?"

"Gurku!"

"Ano, ano, vím - už osm. Jenom jsem tě zkoušel."

Doběhli na konec chodby. Charity neztrácela čas otvíráním dveří - prostě je vyrazila ramenem a řítila se dál.

"Myslím to vážně, Gurku," řekla Charity. "Kdo jsou ti chlapi? Co ti chtěli?"

"Myslím, že mají vztek, protože jsem jim ukradl loď," odpověděl Gurk. "Taková hoši si to hrozně berou, víš?"

Před nimi leželo úzké, holé schodiště. Schody vedly jednak dvě nebo tři patra dolů a opačným směrem asi dvacet metrů. Charity nevěřila, že by v tomto stavu byla schopna běžet nahoru.

Tím jí odpadlo rozhodování.

Dutá, dlouze doznívající exploze otřásla budovou. Patnáct metrů pod nimi mrštila ohnivá vlna na schodiště masivní železné dveře a zdálo se, že se celá budova na děsivý, hrůzný okamžik naklonila.

Charity se instinktivně přidržela zárubní, ve spěchu se ohlédla přes rameno a na druhém konci chodby zahlédla vzdouvající se bílý oheň. Byl příliš daleko, než aby představoval bezprostřední ohrožení, ale rozhodně jim zjednodušil rozhodování, kterým směrem utíkat. Možná je prostě důležité být jen stále v pohybu. Čas je na jejich straně.

Bez jediného dalšího slova popadla Gurka a postrčila ho před sebou dvěma na schodiště. Neodvažovala by se říct předem, jak vysoko se dostanou. Zřejmě ani do poloviny ne. Charity nehodlala přemýšlet ani nad tím, co to dole pod nimi právě explodovalo.

"Gurku, co je to zač?" zeptala se ještě jednou. "Co po nás chtějí?"

Gurk se vedle ní hnál směšnými skoky. Kdyby byla situace jen trochu jiná, možná by Charity cítila patřičnou škodolibost. Gurk sice nebyl zdaleka tak bezmocný, jak by se člověk mohl na základě jeho zdánlivě slabé tělesné konstrukce domnívat, ale se schodištěm, budovaným pro lidské proporce, měl vždycky jisté problémy.

Nicméně Charity nebylo ani na okamžik do smíchu a Gurk to zřejmě vycítil, neboť výjimečně neodpověděl obvyklou hloupou poznámkou a jen krátce zasupěl: "Později. Řeknu ti všechno, co chceš vědět, ale teď ne. Musíme šetřit silami. S těmi chlapy není radno žertovat, to mi věř."

A kdo řekl, že o tom má nějaké pochybnosti? Přesto se Charity instinktivně krátce ohlédla přes rameno, a třebaže bylo schodiště pod nimi pořád ještě prázdné, přidala do kroku.

Právě dosáhli třetího podlaží, když tu dveře, kterými se ke schodům dostali, s výbuchem vyletěly na schody a do tavícího se otvoru se v oblouku dýmu počaly drát tři černě odění obři. Charity zaklela, bez míření vypálila dolů a

skoro srazila Gurka k zemi. Tu jeden z pronásledovatelů zvedl bizarní, příliš velkou zbraň a opětovně palbu.

Charity sice nic neslyšela ani neviděla, ale v tu chvíli sto metrů nad nimi explodoval strop, jako by do něj udeřila obrovská pěst. V tu chvíli náhle těsně vedle nich kus zábradlí prostě zmizel.

Charity dál už na pronásledovatele nestřílela, nicméně znovu se ohlédla dolů.

Dva černí obři se děsivou rychlostí hnali po schodech nahoru. Třetí - ten, který předtím vystřelil - bez váhání přeskočil zábradlí, tři nebo čtyři metry padal po hloubky, ale pak nastartoval tornu na zádech, jež ho doslova katapultovala vzhůru.

Seběhlo se to tak rychle, že Charity neměla ani čas zvednout zbraň. Cizinec doletěl až k nim, pružně přistál přímo proti Charity a ohnal se jí po obličeji.

Charity útok očekávala, přikrčila se a současně cizince prudce udeřila hranou ruky do krku. Ani nečekala, že by ho skutečně mohla zneškodnit, nicméně bylo to horší - muž přijal úder, aniž sebebránil zareagoval.

V příští vteřině vrazil Charity pěst do břicha tak prudce, že se zlomila v pase a lapajíc po dechu padla na kolena. Všechno se s ní prudce roztočilo. Dál přepadávala dopředu, pak se jí ale podařilo rukou pád zadržet a jako přes oblak husté mlhy viděla, jak se útočník prohnal kolem ní a namířil svou těžkotonážní zbraň na Gurka.

Charity reagovala bez přemýšlení. Pistoli upustila předtím, když ji cizinec srazil k zemi, zbraň však ležela jen pár centimetrů od její pravé ruky. Sebrala ji, vrhla se stranou na záda a vystřelila téměř bez míření.

Do torny se zařizl oslnivý blesk, vmžiku ji proměnil v hromadu nepotřebného šrotu a ještě navíc provrtal cizinci rameno. Člověka by tak silný výboj na místě zabil. Cizinec ovšem jen zakolísal ze strany na stranu, poraněným ramenem narazil do zdi a zbraň mu vypadla z ruky.

Ale nebyl rozhodně zneškodněn. Ještě než se Charity stačila překulit a vyskočit na nohy, obr se už zase napřímil. Černý materiál jeho obleku se kolem seškvařené díry po vstřelu stáhl a uzavřel poškození jako nějaká přízračná, živoucí kůže, hojící se rychlostí nesrovnatelnou s rychlostí hojení lidských tkání.

Charity se pokusila vyskočit a připravit zbraň k druhému výstřelu, ale cizinec byl rychlejší. Jeho noha bleskurychle opsala kruh, vymrštila se proti Charitině ruce a zbraň jí vyrazila. Jedním pohybem se pak útočník ještě sehnul, bez sebemenší námahy zvedl Charity na nohy a obrátil ji, zřejmě aby jí mrštil proti stěně nebo přes zábradlí.

Ale pohyb nedokončil.

Opakovalo se totéž, co Charity zažila s těmito příšernými cizinci už dvakrát: obr strnul uprostřed pohybu přesně v tom okamžiku, kdy jí pohlédl do obličeje. Charity neviděla sice za úzkým, zrcadlicím hledím jeho oči, ale doslova vycítila šok, který její protivník zažil ve chvíli, kdy jí pohlédl do tváře. Na nepatrnou chvíli obr strnul, jako by nevěděl, co dělat.

Charity nečekala, jak se rozhodne, dokončila obrát a vši silou cizince od sebe odstrčila.

Černý obr zavrčel, chvíli divoce šermoval pažemi a snažil se udržet rovnováhu, ale pak se bezmocně převrátil dozadu. Z jeho rozbité torny sice vyletěl roj jisker, ale pád to už nemohlo zastavit.

Taky Charity znovu upadla na všechny čtyři. Pohlédla za padajícím tělem - netrvalo to však déle než jedinou vteřinu.

Bezprostředně vedle ní se rozstříkl roztavený kov a laserový paprsek šlehl proti jejímu obličeji, naštěstí však zasáhl jen zábradlí. Ti chlapi dole měli buď špatný zrak, nebo neměli tak velký respekt před Charity jako jejich kamarád.

Charity zaklela, vrhla se zpátky a šátrala po své zbrani, nenašla ji však. Pistole musela zjevně spadnout až úplně dolů, když jí ji cizinec vykopl z ruky.

Zato tu ležela jeho neforemná puška, Gurkovi přímo u nohou. Charity k ní po čtyřech dolezla, zvedla ji a pokoušela se pochopit, jak to funguje.

Nebylo na tom moc k chápání. Zbraň byla překvapivě těžká a v podstatě sestávala jen z hrubé, na jednom konci otevřené trubky a spouště. Nebylo na ni žádné zaměřovací zařízení, ani nic podobného co by sloužilo jako mířidlo. Svou konstrukcí silně připomínala starodávnou pancéřovou pěst, avšak zcela zjevně se nedala použít víckrát.

Charity se doplazila ke kraji schodiště, vzepřela se na obou loktech a namířila na obě černě oblečené postavy, které se řítily k nim nahoru.

"Opatrně s tou flintou," zaskřehotal Gurk. "Je to zatraceně nebezpečné!"

"To taky doufám," zavrčela Charity, narovнала se a stiskla spoušť, aniž váhala být jen zlomek vteřiny.

Všechno, co uslyšela, bylo jen tupé, podivně tiché cvaknutí. Následoval citelný náraz do ramene.

Ale účinek byl nevidaný.

Obě postavy uchopila neviditelná síla a nepředstavitelně prudce je srazila ze schodů. Zábradlí se odlomilo až k nejbližšímu zatočení a část schodů se proměnila v šedý prach, jako by po nich přešel obrovský, neviditelný tank. Stěna, proti které byli cizinci vrženi, se zbrázdila spleť milionu drobných vrásek a prasklinek, jako by do ní vrazil buchar o velikosti menšího vozu. Oba černí zakuklenci narazili na beton a svezli se po něm pohybem, který nenechal Charity na pochybách, že jim nezůstala v těle jediná kost celá.

Přesto zůstala Charity ještě pár vteřin bez hnutí ležet, než se odvážila rouru spustit z ramene a pomalu se zvednout. Než pak sestoupila ze schodů dolů, ještě jednou se sehnula a obrátila "pancrfaust" tak, aby jeho ústí nemířilo jejím směrem.

Pohybovala se velice pomalu a opatrně. Schody byly stejně jako celá budova z masivního železobetonu, avšak Charity už dostatečně poznala strašlivou účinnost neznámé zbraně, aby pevnosti schodiště přespřiliš nedůvěřovala. Metr silná zeď, proti které ta neviditelná síla narazila, byla plná na prst širokých trhlin, jimiž bylo vidět ven.

Konečně se dostala až k oběma nehybným postavám a přidržela vedle nich.

Gurk se vydal za Charity, ale pár schodů nad ní se zastavil, jako by v něm obě postavy ještě i po smrti budily

zatraceně velký respekt.

Charity několik vteřin pozorovala oba cizince, než se odvážíla natáhnout k nim ruku. Kombinézy obou obrů byly z nějakého hladkého materiálu, připomínajícího gumu, bez viditelné struktury povrchu. Nebyly na nich žádné kapsy, knoflíky ani spoje, jen asi na dlaň široký opasek, u kterého měli muži zavěšeny zbraně. Taky přílby byly bez jakýchkoliv ozdob. Jediné přerušení hladkého, černého povrchu představovalo stříbřité hledí a dva malé, sotva viditelné knoflíky na jeho spodním okraji.

"To bych si ještě rozmyslel," řekl Gurk. "Možná že..."

"Možná že co?" zeptala se Charity.

Její prsty nad knoflíky strnuly.

Gurk pokrčil rameny. "Musíš stisknout oba současně," řekl. "Dvakrát za sebou. Doufám, že jsi neměla bohatou snídani."

Charity si změřila trpaslika zamračeným pohledem, pak ale pochopila, že žádné další vysvětlení nedostane, a udělala, jak jí Gurk radil: dvakrát krátce za sebou stiskla oba knoflíky. Ozvalo se jasné zasyčení, jako by uvnitř skafandru byl jiný tlak než venku, a pak se zdánlivě pevná helma proměnila v tenkou fólii, která se srolovala dozadu.

A když Charity pohlédla do nitra obleku, okamžitě pochopila, co myslel Gurk svou poslední poznámkou.

Ale to už bylo pozdě.

Když se Charitin žaludek zase poněkud uklidnil, došel Gurk drobnými krůčky až k ní a zašklebil se na ni tak škodolibě, že by mu nějraději vrazila jednu do zubů, kdyby by na to nebyla příliš slabá.

"Varoval jsem tě," řekl.

Charity se na něho zle podívala, ale odpověď si ušetřila, jen se otočila a s vypětím všech sil se znovu přinutila podívat dovnitř do cizincova skafandru.

Žaludek se jí začal okamžitě znovu bouřit. Čekala, že to bude zlé, hned jak se oba cizinci svezli k zemi, ale v obleku se nenacházelo nic, co by se jen přibližně podobalo lidskému tělu.

Přesně řečeno, nebylo tam vůbec žádné tělo, nýbrž jen rezavá, bublající kaše, jako by se postavy cizinců doslova roztekly.

Charity s hrůzou ustoupila o krůček zpátky a pohlédla na ukořistěnou cizincovu zbraň.

"Panebože," zamumlala. "Co to, pro všechno na světě, vůbec je?"

Gurk zavrtěl hlavou.

"Tvůj bůh s tím má relativně málo co do činění," řekl. "A ta zbraň ostatně taky - třebaže by jistě i někdo jiný, pokud by jí byl zasažen, neskýtal moc pěknou podívanou. Ale s tím to nesouvisí."

"Co... co tím chceš říct?" zeptala se Charity zájmově.

Musela pořád polykat, aby se zbavila hořké chuti žaludečních šťáv, které se jí hromadily pod jazykem. Nebyl to jen strašlivý pohled: z otevřené přílby se dral ven nesnesitelně odporný puch, který byl čím dál horší a skoro ji obracel žaludek naruby. Aniž vlastně chtěla, odstoupila o dva schody výš od obou mrtvých. Gurk ji následoval.

"To ty obleky," řekl.

"Obleky?"

"Mají zabudovaný autodestruktivní mechanismus," vysvětloval Gurk. "Tihle vašnostové moc nestojí o to, aby se dostali do zajetí. Jakmile otevře skafandr někdo, kdo k tomu není oprávněný..."

Chvilí trvalo, než Charity skutečně pochopila, co Gurkova slova znamenají, a ještě déle, než jim uvěřila.

"Tak moment," řekla. "Chceš říct, že to... se stane, jakmile se otevře ten oblek?"

"Žádní zajatci," odpověděl Gurk. Teď se už nešklebil, hleděl na Charity způsobem, který ji děsil. "Funguje to taky jinak, víš?" Gurk zavrtěl hlavou, pak se přinutil k dalšímu, nepříliš přesvědčivému, úšklebku a pokračoval: "A teď bychom měli varovat tvé přátele, nemyslíš? Raději dřív, než se dopustí stejné chyby a navzájem si pozvracejí polobotky."

2

Probuzení bylo daleko obtížnější než jindy, a to ve dvojím ohledu. Charity se uměla probouzet prudce a hned, a taky byla zvyklá si okamžitě a bez sebemenší ospalecké natvrdlosti vzpomenout na všechno, co se stalo před usnutím.

Tentokrát tomu bylo jinak. Probouzela se ztěžka. Nebyl to mocný skok na hladinu vědomí, nýbrž nekonečně pomalý, namáhavý výstup z bezedné propasti, při kterém nebylo místa na vzpomínky nebo třeba jen pocit míjení času. Nemohla ani říct, jestli spala pár minut nebo spoustu hodin, natož co se dělo předtím.

"To se za chvíli poddá," řekl kdesi v husté tmě nad ní jakýsi hlas.

Charity namáhala zrak, silou vůle se pokoušela rozehnat tmu a skutečně se jí to podařilo alespoň zčásti: beztvará kaše různých odstínů šedi, v níž plula, se proměnila v rozmazané obrysy spartánsky zařízeného pokoje.

Pak pohlédla do hranatého, výrazného obličejce, do nějž dramatický život vryl hlubší stopy, než by jeho věku odpovídalo. Pronikavé, skoro až nepřírozeně modré oči na ni hleděly s úlevou a starostlivě zároveň.

Mohl by to být téměř aristokratický obličej, kdyby neměl lebku vyholenou až na úzký, nakrátko sestříhaný irokézský hřeben, jehož konce byly ještě navíc lehce nabarveny neonově zářivou zelení.

Charity asi vteřinu upřeně pozorovala ten pozoruhodný obličej, než si k němu přiřadila příslušné jméno - což bylo o to absurdnější, že tohoto muže znala lépe než kohokoli jiného. S její pamětí něco nebylo v pořádku.

"Co... máš na mysli?"

"Tvoje vzpomínky. Za chvíli se ti vrátí. To je jen neškodný vedlejší účinek uspávacího prostředku."

"Uspávacího prostředku? Nepamatuji se, že bych někomu dovolila, aby mi dal uspávací prostředek."

"Taky jsi nedovolila," usklíbl se Skudder. "To já. Spala jsi šestatřicet hodin jako mimino. A měla jsi to zatraceně zapotřebí."

"Šestatřicet hodin?!"

Charity se prudce narovnala, ale v tutéž chvíli zalitovala, že to udělala. Hlava se jí zatočila tak, že se musela na chvíli předklonit a zakrýt si obličej dlaněmi.

"Podle doktorů bys měla zůstat ležet celý týden," řekl Skudder. Jeho hlas zněl nepřiměřeně vesele, zdálo se Charity. "Měla jsi jedno zlomené žebro, naražené zápěstí, dva zhmožděné obratle, nejmíň tři tucty vážných krevních podlitin a pohmožděnin a... a zbytek jsem zapomněl - ten seznam byl strašně dlouhý. Jak jsem řekl, chtěli tě k ledu uložit na celý týden. Ale já jsem věděl, že bys určitě, až by ses probrala, zastřelila primáře, a tak j sem mu to rozmluvil."

"Co se stalo?" zamumlala Charity.

Pomaličku se s ní přestával pokoj otáčet.

"To by bylo dlouhé vyprávění," odpověděl Skudder. "Nejprve vládla všude úplná tma, víš, a pak Velký Duch stvořil oblohu a zemi..."

"Skuddere!"

Skudder se klokotavě zasmál, ale jen na krátkou chvíli. Když Charity sundala ruce z obličeje a pohlédla mu do tváře, byl už úsměv z jeho očí pryč.

"Nic," řekl. "V každém případě nic, co by stálo za to, abychom tě budili. Potřebovala jsi ten odpočinek opravdu naléhavě."

Charity si ušetřila protesty, a to ze zcela prostého důvodu, že totiž měl Skudder pravdu. Skutečně byla se silami u konce. Nikomu by nepomohlo, kdyby se v rozhodující okamžik zhroutila.

"Co Hartmann?" zeptala se.

"Daří se mu dobře," odpověděl Skudder. "A Net a dětem taky. Výjimečně udělal to nejlepší, co mohl, a nehrál si na hrdinu. Odvezl rodinu do bezpečí."

"Takže už tu nejsou?"

Skudder zavrtěl hlavou.

"Nikdo tu už není," odpověděl. "Veškerý civilní personál základny jsme evakovali, včetně rodin vojáků."

"To je rozumné," řekla Charity. "Příliš rozumné, než aby to byl tvůj nápad. Kdo na to přišel?"

"Nejvyšší rada." Skudderův hlas zněl teď už zase jednoznačně posměšně. "Vlastně mi vždycky hned naskočí na tváři zelené puchýře, když vidím to shromáždění klaunů, ale v tomto měli výjimečně pravdu. Dva útoky během necelých dvanácti hodin, to bylo opravdu trochu moc. Mohl by se z toho stát špatný zvyk."

Charity připadal Skudderův žertovný tón poněkud nevhodný. Zнала už indiána dostatečně dlouho, aby věděla, že je to prostě jeho způsob, jak se vyrovnávat s hrůzami, které zažil; drsný humor, ke kterému se ostatně dost často uchýlovala sama, aby přežila. Přesto jí to v tuto chvíli jaksi vadilo. Nevěděla ani přesně proč.

Jen aby nemusela Skudderovi odpovídat, odhodila přikrývku a postavila se bosýma nohama na podlahu. Stejně bosá byla až ke krku, a když se teď postavila, cítila Skudderovy oči na těle, skoro jako by to byly prsty.

"Nedělej si naděje," zamumlala cestou do koupelny. "Jsem pořád ještě utahaná jak pes."

"Vůbec nevím, o čem mluvíš," usklíbl se Skudder. "Kromě toho stejně nemáme čas. Nejvyšší rada svolala zasedání, které začíná za půl hodiny. Proto jsem tě taky vzbudil. Myslím, že bude lepší, když budeš u toho."

"Za půl hodiny?" vyrazila ze sebe Charity se strojeným zděšením. "Ach bože! To si tedy musím pospíšet! Musím se ještě vykoupat, nechat si udělat trvalou a manikúru... co říkáš? Myslíš že bych ještě stačila zaskočit do salonu krásy?"

Vešla do koupelny, odhrnula závěs sprchy a začala se potýkat s kohoutky na teplou a studenou vodu. Věděla, že ideální teploty tak jako tak nedosáhne. Jedné ze záhad vesmíru zřejmě nikdy nepříjde na kloub - proč nemá sprcha zásadně nikdy tu správnou teplotu, ať už je založena na jakékoliv technologii.

Přesto se pokusila, přičemž přes rameno zavolala: "Co je s Gurkem?"

"Hartmann ho nechal zavřít," odpověděl Skudder.

"Cože?" Charity se překvapeně obrátila.

Skudder za ní došel až ke dveřím koupelny a opřel se o zárubeň.

"Nelekej se," řekl. "Gurk sice nebyl nijak zvlášť nadšený, ale bylo to to jediné, co mohl Hartmann udělat. Obávám se, že zdejší lidé nemají momentálně na mimozemšťany náladu."

To je zřejmě pravda, pomyslela si Charity.

Chvíli zamyšleně pozorovala šumící proud vody, pak pod něj vložila ruku, zjistila, že voda je pořád ještě příliš studená, a znovu ji odtáhla.

"Ty máš opravdu skvělé způsoby, jak vítat staré přátele," brblal Gurk. "Sedím zavřený v téhle zatracené díře už dva dny, jenom o chlebu a vodě, div hlady neumřu a -"

"Je to jen den a půl," přerušila ho Charity. "A pokud vím, stačí ti jíst jen jednou za několik týdnů a bez tekutin vydržíš minimálně měsíc."

Obrátila se k mladému vojákově, který jí otevřel dveře a teď se nervózně díval střídavě na ni a na Gurka. Rukou si pohrával s pažbou pistole, kterou měl u boku. Byl téměř dvakrát tak vysoký jako Gurk a vážil pravděpodobně skoro čtyřikrát tolik, nedalo se však přehlédnout, že má z holohlavého trpaslíka strach.

"To je v pořádku," řekla Charity mladíkovi. "Můžete nás nechat o samotě."

"Jste si jistá?" zeptal se voják. "Chci říct, ten skrček..."

"Naprosto jistá," řekla Charity. "Počkejte venku za dveřmi. Zavolám vás, pokud bude potřeba."
Voják ji ještě chvíli nerozhodně pozoroval, pak ale lehce pokrčil rameny, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

"Jeden by si mohl dokonce myslet, že požívám malé děti a jen tak pro zábavu podpaluju města," huboval Gurk. "Cos jim to o mně napovídala?"

"Nic," odpověděla Charity. "Před necelými dvěma dny jsem neměla tušení, že ještě existuješ. Myslela jsem si, že jsi mrtvý. Všichni jsme si mysleli, žeš natáhl bačkory."

Došla ke stolu, přitáhla si židli a posadila se, takže se její a mimozemšťanův obličej nacházely ve stejné výšce. Poprvé od jejich nového shledání měla Charity příležitost podívat se mu pořádně z očí do očí.

Zdálo se, že se Gurk vůbec nezměnil. Naposledy se viděli před osmi lety a Charity věděla, že věci - a zvláště pak obličej - mají sklon se ve vzpomínkách měnit. Gurk se ale zdál být úplně stejný jako tenkrát.

Charity o něm nevěděla mnoho a ještě méně věděla o lidu, z kterého pocházel. Možná že tento druh žije celá staletí, snad dokonce ještě déle, takže osm let nemuselo v jeho obličejí zanechat ani nejmenší stopu.

A přece... nějak počítala s tím, že se Gurk změnil, i kdyby jen o trochu.

"Chceš teď dalšího půldruhého dne strávit tím, že na mě budeš zírat?" zeptal se Gurk.

"Ne," odpověděla Charity. "Jak se máš? Zacházeli s tebou dobře?"

Druhá otázka byla v podstatě zbytečná. "Cela", do které nechal Hartmann trpaslíka zavřít, byl ve skutečnosti celý byt, ještě o něco větší a luxušněji vybavený, než v jakém bydleli Charity a Skudder.

"Samozřejmě že se mnou nezacházeli dobře!" zavrčel Gurk. "Ale proč si vůbec stěžuju? Přece si za to mohu sám! Konečně jsem přece věděl, jaká jste nevděčná sebranka! Nikdo mě nenutil, abych se vracel!"

"Ale udělal jsi to," odpověděla Charity. Podívala se na hodinky. Zasedání, o kterém mluvil Skudder, začínalo za deset minut. Beztak přijde pozdě, ale cosi jí říkalo, že by to raději neměla moc přehánět.

"Nemám moc času, Gurku," řekla.

"Zato máš pravděpodobně milion otázek," usoudil trpaslík.

"Dva," opravila ho Charity. "Ne-li ještě víc. Ale ty musíš počkat. Momentálně mě zajímá jen jedno: To tys je sem přivedl?"

Gurk zamrkal. Jeho překvapení bylo nefalšované.

"Cože?" zaskřehotal.

"Myslím to zcela vážně, Gurku," řekla Charity. "Ty cizince, ať už je to kdokoliv - přivedls je ty?"

"Zbláznila ses?" zeptal se Gurk.

"To rozhodně ne," odpověděla Charity. "Jenom mám dost rozumu, abych si dokázala spočítat dvě a dvě, to přece víš. Když utočili podruhé, bylo to kvůli tobě, jen a jen kvůli tobě."

Gurk se zasmál, ale neznělo to upřímně.

"Ty mi lichotíš, Cherrinko," řekl. "Přišli nejmiň o dvacet lodí... Možná jsem důležitý, ale tak důležitý zase ne."

"Měli spadeno na tebe," trvala na svém Charity.

"Taky na mě, to je pravda," řekl Gurk. "Ale přece jen ti řeknu, že je to zatraceně vztahovačná banda. Kdybych věděl, že budou tak malicherní, pravděpodobně bych jim tu jejich loď nikdy neukradl. Moje chyba - upřímně mě to mrzí."

"Myslíš, že je vhodná doba na hloupé vtipy?" zeptala se Charity. Začínala být rozladěná.

"Já ale nežertuji." Gurk náhle naprosto zvážněl. "Ano, máš pravdu. Tento druhý útok byl skutečně kvůli mně. Zřejmě chtěli zabránit tomu, abych vám padl do rukou. Předpokládám, že měli strach, že budu moc mluvit. Přitom sám moc nevím. Ale oni se asi domnívají, že toho vím spoustu."

"Každopádně víš mnohem víc než my," řekla Charity. "Kdo to je?"

"Myslel jsem, že nemáš čas," řekl Gurk. "To je totiž hrozně dlouhé povídání."

"To jsem si hned myslela," odpověděla Charity. "Proto to taky nebudeš vykládat tady. Pojd' se mnou."

Vstala, došla ke dveřím a zaklepala. Jen jednou, avšak dveře se otevřely ještě dřív, než Charity stačila ruku stáhnout zpět.

"Je všechno v pořádku?" zeptal se mladý voják, zatímco se pokoušel přes Charity zahlédnout Gurka.

Charity se skoro proti své vůli musela usmát. Ten kluk byl sotva odrostlé dítě, vlastně ještě ani nepatřil do uniformy, o držení zbraně ani nemluvě. Ale své poslání bral zřejmě velice vážně.

"Je všechno v pořádku?" zeptal se znovu.

"Ano," odpověděla Charity. "Děkuji mnohokrát. Odvedl jste dobrou práci. Odted'ka přebírám vězně já."

Voják zamrkal. "Jak prosím?"

"Odvedu si ho s sebou," řekla Charity. "Je nutné, aby se dostavil na zasedání rady."

"Ale já myslím, že to... nejde," odpověděl strážce váhavě. "Pan Hartmann - "

"Generál Hartmann," přerušila ho Charity důrazně a o něco ostřeji, přesto však stále ještě přátelsky, "za tohoto vězně už nezodpovídá. Plnou zodpovědnost přebírám já. Můžete generálovi zavolat, jestli chcete."

Její protějšek byl každou vteřinou nervóznější. Charity hrála nebezpečnou hru. Přísně vzato, Hartmann byl její vojenský nadřízený, stejně jako Draskův, Harrisův a dalších... stejně jako každého člena rady. Nemohla tady nikomu nic poroučet.

Ale stále ještě byla Charity Lairdová a váha její pověsti, která ji všude předcházela, rozhodla i v tomto případě. Být živou legendou, pomyslela si s lehkou ironií, může být občas i výhoda.

"Musel bych to... hlásit," řekl voják váhavě, a v tu chvíli Charity věděla, že má vyhráno. Aniž se ještě na mladíka ohlížela, pokynula Gurkovi. Všimla si, že trpaslík okamžik zaváhal, pak se ale rychlým krokem přiblížil a prošel

kolem ní.

A potom udělal přesně to, čeho se Charity obávala. Doufala, že se to nestane, jenže Gurk byl prostě Gurk. S pyšně zdviženým čelem prošel kolem mladého vojáka, pak se ale náhle zastavil, ještě jednou se k němu obrátil, vyplázl na naprosto vyjeveného muže jazyk a ještě udělal dlouhý nos.

Vůbec se nezměnil, pomyslela si Charity odevzdaně. Ani v nejmenším.

Rozruch, který vzbudilo Gurkovo náhlé objevení na zasedání rady, nebyl tak hrozný, jak Charity očekávala. V podstatě nebyl vůbec žádný. Zasedání - které se během půldruhé hodiny změnilo v krizovou schůzi - bylo už v plném chodu, když Charity vstoupila do konferenční místnosti. Navzdory všemu přišla skoro o půl hodiny později, což jí osobně bylo dost jedno, avšak Skudder nad tím vrtěl hlavou a nespokojeně vraštil čelo.

Gurkovo objevení ukončilo okamžitě vášnivou diskusi, která byla při Charitině příchodu v plném proudu. Na dvě nebo tři vteřiny se v napul setmělé místnosti rozhostilo skoro tíživé mlčení, potom jeden z členů rady vyskočil tak prudce, až převrátil židli. Charity s nijak zvlášť velkým překvapením zaznamenala, že to byl právě guvernér Drasko.

"Co... co to má znamenat?" zasupěl. Jeho ruka vyčítavě ukazovala na Gurka. "Co tu dělá ten... alien?"

Charity si vzdychla. "Člověk by nikdy neměl používat cizích slov, pokud nezná dobře jejich význam," zamumlala, schválně ale tak tiše, že zřejmě nikdo kromě Gurka jejím slovům nerozuměl. Hlasitěji a ukazujíc na mimozemšťana pak pokračovala: "Guvernére Drasko, toto je Haraach Ibn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel Čtvrtý. Můj starý dobrý přítel."

"Pátý," opravil ji Gurk.

"Pátý?"

"Pátý."

Drasko zaúpěl. "To... to je nějaký žert...?"

"Taky mám ten pocit celou tu dobu, co ho znám," přisvědčila Charity, "ale představil se mi tím jménem, a tak..."

"Nemluvím o tom jménu, kapitáne Lairdová," přerušil ji Drasko důrazně. "Mluvím o vašem tvrzení, že tento... tato kreatura je váš přítel."

Charity v duchu napočítala do tří. Nečekala, že je přijmou s otevřenou náručí, až se tu s Gurkem objeví, ale tahle reakce ji přece jen překvapila.

"Guvernére, Gurk je můj starý přítel," řekla. "Nejednou mi zachránil život, stejně jako Skudderovi, generálu Hartmannovi a ještě několika dalším v této místnosti. Bez Gurka bychom boj proti Moronům zřejmě nikdy nevyhráli. Ručím za něho!"

"A co tu dělá?" zeptal se Drasko.

"Proč se nezeptáte rovnou jeho?" odpověděla Charity podrážděně, současně ale zvedla ruku a usekla Draskovi řeč, než stačil něco odpovědět. "Mohla bych se nejprve zeptat, jaký je smysl této... schůze?"

"Nazývejme to inventurou," řekl Hartmann rychle.

Změřil si Draska rychlým, jednoznačně káravým pohledem a vyzval přichozí, aby usedli na dvě volné židle po jeho levici. Zatímco se Charity, doprovázená Gurkem, vydala ke svému místu, poprvé si všimla, že rada není kompletní.

Kromě Seybertovy, která zahynula při útoku na Skytown, chybělo ještě asi pět dalších členů. Charity k tomu neřekla nic, nicméně v duchu doufala, že ostatní členové rady se prostě z nějakého důvodu nemohou zasedání zúčastnit, a nechybí proto, že přišli při útoku na základnu o život.

Drasko se vzteklým pohybem zvedl židli ze země a posadil se. Snažil se Charity a především Gurka provrtat pohledem, ale k její úlevě už neřekl nic.

"Takže," začala Charity, "pár hodin mi bohužel chybí. Jaká je situace?"

"Od té doby nezaútočili, jestli máš na mysli tohle," odpověděl Hartmann. "Ale to je taky všechno, co mohu uvést pozitivního."

"To je to tak zlé?" zeptala se Charity polekaně.

"Ještě horší," odpověděl Hartmann. "Stále ještě nemáme úplný přehled o celkovém rozsahu škod. Ale schytali jsme to osklivě."

"Co to přesně znamená?"

"Chcete přesný výčet?" zeptal se Drasko.

"Guvernére, prosím vás!"

Hartmann zvedl káravě ruku a s rezignovaným zavrtěním hlavou se obrátil k Charity.

"Je to špatné, víc se momentálně nedá říct," vysvětloval. "Každopádně - další takový útok bychom už nevydrželi, to je asi jediné, co v tuto chvíli mohu říci." Hlasitě si povzdychl a podíval se na Gurka. "Máme s tím počítat? Mám na mysli další útok."

"To nevím," odpověděl Gurk. Znělo to upřímně.

"Ale víš, kdo to je."

"Ne," řekl Gurk.

Drasko se zasmál. "To je ale překvapení."

"Prosím vás, guvernére!"

Hartmannův hlas zněl teď o poznání ostřeji než předtím, ale když se znovu obrátil ke Gurkovi, už se zase plně ovládal. "Ty nevíš, kdo to je? Přiletěl jsi přece jejich lodí!"

"Vzal bych si taxíka, ale neměl jsem drobné," odpověděl Gurk uštěpačně. Pokýval hlavou. "Nevím o moc víc než vy. Možná dokonce ještě méně. Ale jsou vám dost podobní, že? Taky mě hned chytli a zavřeli do útulné cely."

Charity si musela přiznat, že to asi nebyl moc dobrý nápad, vodit Gurka sem. Měla se na celé jednání vykašlat a ze všeho nejdřív si s Gurkem popovídat o samotě.

"To je přece absurdní!" vyrazil ze sebe Drasko. "Snad si vážně nemyslíte, že byste se od této... bytosti mohla něco dozvědět, kapitáne Lairdová? Podle mého sem byl vyslán jako vyzvědač."

"Zachránil Hartmannovu rodinu," poznamenala Duboisová.

"A tím si jistě získal generálovu důvěru," řekl Drasko nevrle. "Promiňte, prosím, generále - nechtěl jsem se vás dotknout, ale pochybuji, že jste v této záležitosti schopen soudit objektivně."

"Zato já snad mohu," vmísila se opět Duboisová, dříve než mohl Hartmann odpovědět. "Taky Gurka znám. To, co říkala kapitán Lairdová, je pravda. Gurk pro nás byl neocenitelným pomocníkem v boji proti okupantům. Bez něho bychom to zřejmě opravdu nikdy nedokázali. Každopádně by boj stál mnohem víc obětí."

"A vy jste se nikdy nezeptala, proč vám pomáhá?" Drasko pohrdavě odfrkl. "Třeba vám tenkrát pomáhal vyhnat Morony, aby získal místo pro své."

"To je absurdní," řekla Charity.

Situace se začínala vyhrocovat, ba ještě hůř: začínala se jí vymykat. Ne že by ji Charity kdy měla pevně v ruce.

"Myslíte?" Draskův hlas byl příkrý a ironický současně. Znovu vstal, tentokrát ale ne tak prudce, aby převrátil židli, přesto však způsobem, který svědčil o odhodlání. "Každopádně nevěřím nikomu, kdo se nenarodil na této planetě a o jehož motivaci vůbec nic nevím. Odcházím z tohoto jednání."

A bez jediného dalšího slova se obrátil a odešel.

Charity a Hartmann hleděli nechápavě za ním.

Skudder, výjimečně mlčenlivý jako vždycky v takovýchto situacích, jen beze slova vrtěl hlavou. I Duboisová a Harris vypadali skutečně zmateně. Ale Charity neunikla reakce v obličejích některých jiných. Žádný z nich neprojevoval otevřený souhlas - a přece si Charity byla skoro jistá, že někteří z nich by to rádi udělali.

"Co to do něho vjelo?" mumlala Duboisová a vrtěla hlavou.

"Všichni jsme trochu nervózní," řekl Hartmann. "Vzhledem k tomu, co se v minulých dnech stalo, to skoro chápu. Navrhují, abychom se pokud možno sebrali a pokusili se pokračovat tam, kde jsme skončili."

Vrhl tázavý pohled kolem dokola. Když nikdo neodporoval, pokračoval: "Jak jsem už řekl, bohužel stále ještě nevíme, kdo jsou ti cizinci ani odkud přišli. Nemluvě o tom, proč nás napadli."

Charity nebyla jediná, která se na Gurka tázavě zadívala, a přece trpaslík snesl všechny ty pohledy lhostejně a nehnul ani brvou.

Hartmann pokračoval: "Ale to neznámá, že o nich nic nevíme."

"Teď jsem ale opravdu napjatý," řekl Gurk.

Charity směrem k němu vrhala varovné pohledy, zatímco Hartmann mu odpověděl stejně jako vždycky: prostě si ho vůbec nevšímal.

"Ti cizinci jsou jednoznačně humanoidní," pokračoval Hartmann. "A to není jejich jediná podobnost s námi. Dýchají vzduch, který obsahuje méně kyslíku než pozemský, ale v podstatě je stejný. A taky technika těchto cizinců je podobná pozemské. Ne stejná, ale podobná."

"Ten dojem nemám," řekl Harris. "Kdyby se vám nepodařilo zničit tu rušičku, zlikvidovali by nás."

"To je možné," odpověděl Hartmann. "Přesto není rozdíl tak velký, jak to vypadá, věřte mi. Počkejte dvacet let a budeme stejně daleko. Jejich lodě jsou trochu rychlejší než naše, jejich zbraně o něco efektivnější, jejich ochranné štíty o něco výkonnější... ale kladu pořád důraz na to o něco. Věřte mi - tam nahoře jsme s nimi vydrželi v ringu pár kol."

"A porazili je," vmísil se do toho jeden z guvernérů.

Charity potřebovala chvíli, aby si vůbec vzpomněla na jeho jméno. V posledních letech se snad opravdu měla trochu víc starat o politiku, ne pouze o obnovu vesmírné flotily.

"Pokud vím, pane Hartmanne, sestřelili jste vy, pan Skudder a kapitán Lairdová víc než půl tuctu jejich stíhaček," pokračoval guvernér Heydliss. Zadíval se tázavě především na Charity, ale v očích měl přitom výraz, který jeho pochybovačný tón víc než oslaboval. "Jak to koresponduje s vaším tvrzením, že lodě cizinců naše o tolik převyšují?"

"Měli jsme štěstí," odpověděla Charity místo Hartmanna.

"Tři na osm, to přece nemůže být jenom štěstím, kapitáne," řekl Heydliss mírně.

"Jistěže to bylo štěstí," vmísil se do hovoru znovu Gurk. "Ti tři jsou totiž čistě náhodou nejlepší kosmičtí piloti, které vaše takzvané kosmické vojsko vůbec má. Kdyby v těch zmijích seděl někdo jiný, cizinci by je bez milosti rozmetali."

"Gurku!" řekla Charity ostře.

"No dobrá." Heydliss se usmál. "Ten... cizinec má pravdu. My všichni tady víme, že jste skutečně nejlepší pilotka, kterou máme. Jde mi jen o to, abych měl jasno."

"Jasno? V čem? Že nás někdo přepadl?"

"Jasno o skutečné míře ohrožení," odpověděl Heydliss. "Nevykládejte si to, prosím, špatně. Rozhodně nesdílím názor kolegy Draska, že by bylo nejlíp okamžitě úplně přestat podporovat armádu."

"To by byl opravdu nevhodný okamžik."

"Myslím si jen, že bychom neměli propadat hysterii," pokračoval Heydliss nevzrušeně. "Venku číhá nebezpečí a my na ně bezpochyby musíme být přiměřeně připraveni. Nemůžeme ale nepříteli přeceňovat, to může být právě tak nebezpečné, jako ho podceňovat. Já každopádně na nějakou invazi z vesmíru nevěřím."

"A co to tedy předevedčím bylo?" zeptala se Charity posměšně.

"Přepadení," řekl jiný z guvernérů. Charity se ani nenamáhala vydolovat z paměti jeho jméno. "Invazi jste zažila před šedesáti lety, kapitáne Lairdová. Kdybychom dnes prožívali něco podobného, pravděpodobně bychom tady teď neseděli."

Charity si vztekle hryzala spodní ret a spolkla odpověď, kterou by nejráději předhodila tomuto shromáždění bláznů. Nebyla to sice odpověď příliš chytrá ani diplomatická, o to však byla drsnější.

"Celý tento spor je nejen naprosto nesmyslný, nýbrž taky předčasný," ujal se slova znovu Hartmann. "Dosud nemůže nikdo říct, co to vlastně je nebo bylo - jestli začátek invaze nebo pirátské přepadení, které se nějak vymklo z kontroly. Ale jednou jsem voják a mou povinností je vycházet z nejhoršího, dokud mě nikdo nepřesvědčí o opaku. Náš nejvýznamnější současný úkol je zjistit, kdo vlastně je náš protivník."

"Pak byste to měl udělat, generále," řekl guvernér Heydliss.

Charity si vzdychla. Tihle hlupáci se vůbec, ale vůbec nepoučili z minulosti. Náhle jí bylo jasné, že dokonce ani přepadení Skytownu a EXCALIBURU na tom nic nezměnilo.

Před pár dny tady seděla a diskutovala s radou o dalším vývoji kosmické flotily a nyní diskuse zase mířila stejným směrem.

Charity v duchu zaklela.

Ti pitomci!

Seybertová je mrtvá, Skytown zničen a základna - možná i s milionovým městem, k jehož ochraně byla zřízena - jen o vlas unikla úplnému zničení, ale oni tady zase sedí a diskutují, jestli velikost nebezpečí skutečně ospravedlňuje náklady na obranu!

"Gurku," řekla, "myslím, že jsme tu frašku snášeli už dost dlouho. Kdo jsou ti cizinci?"

"Já to opravdu nevím," řekl Gurk umíněně. "Už jsem to několikrát řekl, ale rád to řeknu ještě jednou: vracel jsem se, oni mě zajali - a to je všechno!"

To vůbec není všechno, pomyslela si Charity.

Gurk jim zamlčoval stokrát víc, než říkal, ale dost možná k tomu měl nějaký důvod. Právě tak jako měl možná Hartmann důvod Gurka zavřít a dát ho přísně hlídat.

Byla chyba sem Gurka prostě jen tak dovést. Ale bůh ví, že to nebyla první chyba, které se Charity dopustila.

A byla si jista, že to ani nebude její chyba poslední.

Bez jediného dalšího slova se zvedla a opustila zasedání.

3

Dvě hodiny nato ji Skudder, Hartmann a Gurk našli na polorozbořené střešní terase velitelské budovy. Soudě podle Skudderova obličejce, zřejmě ji už nějakou dobu hledali, ale ani on, ani ostatní dva se o tom nezmínili.

"Vypadáte dost unaveně," přivítala je Charity. "Bylo to ještě veselé?"

"Přímou jsem řval smíchy," přisvědčil Skudder zachmuřeně. "Připomeň mi, abych si příště s sebou vzal plamenomet." Zavrtěl hlavou. "Ke konci jsem se už vážně ptal, kdo vlastně byli ti agresori - jestli ti černí obři, nebo my."

"To záleží na úhlu pohledu," řekl Gurk.

Krátce se zasmál, prošel kolem Charity a přistoupil na samý kraj terasy, až se Charity při pohledu na něj zatočila hlava. Ještě před dvěma dny bylo tam, kde teď trpaslík stál, téměř neviditelné silové pole, ohraničující celou terasu. Nyní by ale stačil sebenepatrnější neopatrný pohyb a Gurk by se zřítíl do hloubky dobrých sto padesáti metrů.

"Neuvěřitelné," zamumlal Gurk, když hleděl chvíli směrem k západu. "To všechno jste postavili za těch pár let?"

V první chvíli Charity nechápala, o čem vůbec mluví. Výhled se v ničem nelišil od toho, jenž se shora nabízel před dvěma dny. Tma rozprostřela nad světem milosrdný závoj, který zakryl stopy dvojnásobného přepadení. Všechno vypadalo tak pokojně a nezměněně, až to bylo skoro absurdní. Všechna světla města, vzdáleného dvacet kilometrů odsud, zářila, jako by někdo z oblohy sundal část Mléčné dráhy a rozprostřel ji po zemi, napřed ale každou její hvězdičku pilně a pečlivě vyleštil. "Kolik lidí žije v tomto městě?" zeptal se Gurk.

"Necelý milion," odpověděl Hartmann. "Ale místa je tu pro dvakrát tolik lidí."

"Když jsem tady byl naposledy, bylo na obzoru jen pár zřícenin," řekl Gurk.

"Když jsem tady byla naposledy já, žilo v této zemi asi sto milionů lidí," řekla Charity trpce. "Co je na tom tak fantastického, Gurku? Náš svět už nikdy nebude takový jako dřív."

"Nic už nikdy nebude jako dřív," odpověděl Gurk. Charity by nedokázala přesně říci, jestli je to obzvlášť moudrá, nebo obzvlášť hloupá poznámka. Pak se ale skřet znovu obrátil k ní a velmi tichým hlasem a současně s hlubokou vážností pokračoval: "Pokořili jste nejstrašnější moc v této části vesmíru, Charity. Porazili jste nepřítele, který byl neporazitelný. Moroni se zmocnili celých hvězdných soustav, a to v neuvěřitelně krátkém čase. Zničili obrovské říše, o jejichž velikosti se nikomu z vás ani nesnilo! Věř mi, viděl jsem nejeden svět, který Moroni po svém vítězství opustili. Mnohé z nich potřebovaly celá staletí, aby se znovu zotavily, jiné to nedokázaly vůbec! Vy jste Morony porazili před deseti lety a už teď svůj svět znovu budujete. Jste skutečně úžasní, Charity. Kolikrát se v duchu ptám, jestli bych z vás neměl mít strach."

"Jenom jestli budeš dál pokračovat v takových hloupostech," řekla Charity.

Gurk na to nereagoval a Charity samotné její vlastní slova vzápětí připadla nevhodná.

Zřejmě měl Gurk pravdu, třebaže přitom nebral v potaz, že to úžasné tempo obnovy není jen zásluhou obyvatel Země. Invazori z Moronů Zemi zpustošili, ale současně taky zanechali těm, kdo padesátiletou okupaci přežili, technické

vybavení, které Zemi doslova katapultovalo do dalšího tisíciletí. Třebaže lidé většinou techniky, kterou používali, ani nerozuměli, používali ji.

To, že Charity teď stála tady nahoře a vedla tuto rozmluvu, byl toho taky dobrý příklad: šestatřicet hodin spánku a sáhnutí do kouzelné krabičky medicíny, která desetinásobně přesahovala možnosti lékařství dvacátého století, stačila k tomu, aby se zhojila veškerá její zranění.

To, co měla na mysli, nebyla ale jen materiální obnova. Gurk měl pravdu: město, které postavili tam dole, by ještě koncem dvacátého století patřilo mezi skvosty jakéhokoli vědeckofantastického filmu.

Ale o to nešlo.

Naprosto nehrálo roli, jestli dokázali postavit deset nebo sto nových budov, jedno nebo deset zářících měst. Ne, dokud existují lidé jako Melissa a její matka, kteří dvacet metrů pod tímto městem bojují o holé přežití, aniž by obyvatelé města nahoře měli vůbec tušení o jejich existenci.

Svět už nikdy nebude stejný jako před příchodem Moronů, a přece by se nikdy Charity nesmířila s tím, aby žila na planetě, která by z větší části nebyla podobná onomu světu, kde se narodila a vyrostla, a která by byla obydlen tvory, kteří vypadali, jako by vzešli z nejstrašnějších horečných fantazií - a taky se často tak chovali.

"Co děláme špatně?" zamumlala.

"Špatně?" zeptal se Hartmann.

"Drasko a ten... Heydliss. Chceme přece totéž, co oni."

Hartmann pokrčil rameny. "Nikdo nemá rád vojáky," řekl. "Potřebují nás, ale to neznamená, že nás musí milovat. Copak to dřív bylo jinak?"

Měla-li být Charity upřímná, pak odpověď zněla ne. Zavrtěla hlavou.

"Pravděpodobně ne," řekla. "Já jsem nikdy nebyla správný voják, to přece víš. Léta jsem s kosmickou lodí. Tenkrát to byl... jistý rozdíl."

"Ano, já vím," odpověděl Gurk potutelně. "Tenkrát jste nepotřebovali válečné lodě."

"A dnes je nebudeme potřebovat?" zeptala se Charity.

Gurk chtěl odpovědět, ale Charity rychle zvedla ruku a zvýšeným hlasem pokračovala o něco ostřeji: "Pravdu. Aspoň jednou výjimečně, ano?"

"Copak jsem ti někdy lhal, Charity?" zeptal se Gurk.

"Copak někdy říkáš pravdu?" odpověděla Charity protiotázkou. "Gurku, ty ses nevrátil prostě jen tak."

Vezměme si od začátku: jak dlouho už jsi tady opravdu? Měsíc? Rok? Nebo celou tu dobu?"

"Pár týdnů," přiznal Gurk po kratším zaváhání.

"A tos ani nepovažoval za nutné zastavit se a říct ahoj?" zeptala se.

"Nebo nás varovat?" dodal Skudder.

"Nebyl jsem si jistý, jestli se do toho mám míchat," řekl Gurk. "Po pravdě řečeno, pořád ještě nejsem."

"Míchat se do toho?" Skudder ze sebe vyrazil sípavý zvuk, o kterém se Charity domnívala, že to snad měl být pohrdavý smích. "Myslím, že už ses zapletl."

"Nemohl jsem jenom nečinně přihlížet, jak zabíjejí Net a ty děti," odpověděl Gurk. Na čele mu vyvstalo ještě víc vrásek, než tam už beztak měl, a vyčítavě se zadíval na Hartmanna. "Vlastně bych si zasloužil trochu víc vděku. Každopádně jsem riskoval krk. Kromě jiného."

"Já ti za to jsem, Gurku, vděčný," odpověděl Hartmann. "Ale to nic nemění na tom, že má Skudder pravdu. Mohl jsi nás varovat. Sakra, vždyť to přece byla tvoje povinnost! Víš, kolik lidí za poslední dny zemřelo?"

"Zdaleka ne tolik, kolik by jich ještě zemřelo, kdybyste ty cizince nezastavili," řekl Gurk tiše. "Nemáte tušení, s kým máte tu čest."

Zvláštní - ale Charity měla stále naléhavější pocit, že to v podstatě ví. Ale to vědění bylo kdesi hluboko v ní, tak hluboko v jejím podvědomí, kam prostě nedosáhla, ale bylo to tam.

"Tak nám to řekni!" vyzval Gurka Skudder.

"To nesmím," odpověděl Gurk. "Taková jsou pravidla. Jsem tady jako pozorovatel, ne abych se přidal na jednu stranu."

"Mohla bych ti připomenout doby, kdy ses výrazně přikláněl na jednu stranu," odpověděla Charity.

Chtěla, aby to znělo dostatečně ostře nebo přinejmenším vyčítavě, ale hlas jí selhal. Zaznělo to jen smutně. Snad trochu rozhořčeně, ale nic víc.

"To bylo tenkrát," odpověděl Gurk. "Dnes je situace jiná. Tohle je takřka vaše věc. Nemohu vám pomoci. Nesmím." Jeho hlas byl náhle pronikavý, objevil se v něm téměř hysterický, obranný tón. "Viděli jste, co se stalo, když jsem se do toho vmísil! K tomu druhému útoku by vůbec nedošlo, kdybych se do toho nepřipletl!" Rozhněvaně zavrtěl hlavou. "Vůbec jsem sem neměl chodit! Varovali mě, ale já jsem nechtěl nic slyšet, já hlupák!"

"Ty nám tedy nechceš pomoci," prohlásila Charity. Věděla, že to není fér, ale neměla na vybranou. "Pak mi aspoň odpověz na jednu otázku, Gurku. Na jednu jedinou."

Gurk mlčel, ale aspoň neřekl okamžitě ne.

"Ten útok včera v noci," řekla Charity. Vrhla tázavý pohled směrem k Hartmannovi. "Předpokládám, že ty lodi se neobjevily předem na radarech."

"Ne," přisvědčil Hartmann. "Kdyby ano, nedostaly by se až sem."

Charity nebyla překvapena. Vzpomínky se jí mezitím už úplně vrátily, a proto si byla jistá, že si to přízračné zjevení rejnokovitých lodí z ničeho nic určitě jen nevymyslela.

"Co to bylo?" zeptala se. "Transmitér?"

Třebaže měla oči stále ještě obráceny na Gurka a nepodívala se ani na Hartmanna, ani na Skuddera, doslova

vycítila, jak oba zbledli. Pět, deset nekonečných vteřin snášel Gurk její pohled naprosto neochvějně, pak jen trochu zavrtěl hlavou.

"Ne. Žádný transmittér už neexistuje. Odvedli jste tenkrát dobrou práci. Ta explozivní černá díra zničila nejen spojení s Moronem. Zhroutila se celá síť. Snad navždy. Nevím, jestli bychom ji někdy dokázali znovu aktivovat."

"Kdo my?" zeptal se Skudder.

Gurk se ušklíbl. "To je už druhá otázka."

Skudder udělal vztekle krok směrem k trpaslíkovi, ale Charity ho rychlým pohybem opět zarazila.

"Co to tedy bylo?" zeptala se. "Nejsem slepá, Gurku. Viděla jsem je, jak se objevily na obloze!"

Ale vlastně to nebylo tak. Ty lodě se neobjevily na obloze nad základnou. Nad Zemí se na okamžik objevila jiná obloha, rudá, vichrem bičovaná pustina s příliš malým a příliš chladným sluncem.

"Otázka číslo tři?" zeptal se Gurk.

"Gurku! Sakra!"

"Transmittéry hmoty nejsou jediný prostředek, jak se dostat z jednoho místa na druhé, aniž se ztrácí čas," odpověděl Gurk. "Ba ani ten nejefektivnější. Nerozumím těm technickým kejklům dost dobře, abych vám to vysvětlil, a i kdyby tomu tak bylo, stejně byste I to nepochopili. Může se nazývat třeba... dimenzionální posun. Třebaže to tu věc nijak nepopisuje."

"Znamená to tedy, že ti cizinci jsou schopni objevit se kdekoli a bez varování, kdykoli se jim to hodí?" vydechl Skudder.

"Teoreticky ano," odpověděl Gurk. "Prakticky ale ne. Tato technika spotřebuje nepředstavitelné množství energie. A je nebezpečná. Bude trvat celé měsíce, než budou schopni to znovu zkusit."

"To mne uklidňuje," zavrčel Skudder. "Pak se jistě nemáme vůbec čeho obávat."

"Konec tiskové konference," řekl Gurk úsečně. "Slíbil jsem vám jednu odpověď, a dostali jste dvě. Myslím, že to je dostatečně velkorysé. Teď je řada na mně, abych se ptal."

"Tak do toho," řekl Skudder.

"Pořád ještě vaříte tak odpornou kávu jako předtím, nebo jste se už mezitím naučili, jak se to dělá?" zeptal se Gurk.

4

Třebaže měla Charity za sebou šestatřicetihodinový spánek, byla stále ještě tak unavená, že se brzy vrátila do svého bytu, lehla si a probudila se zase až nazítří dopoledne; tentokrát už obvyklým, rychlým způsobem. Přitom by si ale skoro přála, aby to bylo jinak, neboť tentokrát si pamatovala své sny.

Nebyly nijak zvlášť příjemné. Vystupovali v nich obrovští muži v černých kombinézách a bez obličejů, a bez tváře zůstávali, i když Charity ve snu jednomu z nich kombinézu otevřela - uvnitř bylo jen prázdno a dýchl na ni onen zlověstný pocit ohrožení, který se však kupodivu pojil taky s čímsi skoro důvěrně známým.

Pokoušel se jí ten sen něco sdělit?

Charity dospěla k závěru, že odpověď na tuto otázku nenajde - alespoň ne teď, otevřela oči a spustila nohy z postele. Dnes vedle ní neseděl nikdo, kdo by starostlivě čekal, až se probudí, přesto ale nebyla sama: ze sousední kuchyňky se ozývalo tlumené cinkání a harašení. Vzápětí zaslechla i čísi tiché hlasy. Slově sice nerozuměla, ale několikrát zaznamenala něco jako smích.

Nebyl to dětský hlas? Ale Hartmann přece říkal, že Net i dvojčata odvezl.

Charity vstala, se svěšenými rameny se šourala ke dveřím do kuchyně a překvapeně zamrkala, když uviděla, komu patří hlasy, jejichž veselý zvuk ji zřejmě probudil. Gurk stál u sporáku a zřejmě smažil vajíčka na pánvi. Kávovar horlivě bublal a na druhém konci kuchyně se asi desetileté, plavovlasé děvče zabývalo tím, že mazalo máslo z menší části na dva tousty a z větší části na všechno kolem sebe.

"Melisso!" zamumlala Charity překvapeně.

Dívka přerušila svůj máslový útok proti celé kuchyni a otočila se, zatímco Gurk vesele zaskřehotal: "Dobré ráno - třebaže je vlastně už skoro poledne." A směrem k Melisse pak dodal: "Vidiš? Přesně jak jsem říkal."

"Co jsi říkal?" zeptala se Charity nedůvěřivě.

"Že se probudíš, jakmile ucítíš něco k jídlu," odpověděla Melissa. "Říká, že tak je to s vámi vždycky. Že žaludek je silnější než..."

"A měl jsem pravdu, ne?" přerušil ji Gurk rychle - zřejmě proto, aby děvče nevyslepičilo i něco, co nebylo určeno pro Charitiny uši. "Už jsi vzhůru."

"Ano," přisvědčila Charity. "Co ty tady děláš, Melisso? Hartmann nechal všechny civilisty evakuovat."

"Ale já jsem chtěla zůstat tady s mrňousem," odpověděla Melissa. "Zachránil mi život. A taky tvé kamarádce a těm dvěma druhým dětem."

"To je pravda," odpověděla Charity. "Uměla by sis náhodou vzpomenout, jak to udělal?"

Melissa svraстила čelo, jako by nad tou otázkou musela usilovně přemýšlet, ale Gurk ji předběhl a zavrtěl hlavou.

"Ale, ale," řekl. "Kdopak to tady vyslýchá malé děti?"

"Někdo, kdo nemůže dostat rozumnou odpověď od velkého mrňouse," řekla Charity. Znovu se obrátila k Melisse. "Jak ses sem dostala? Celá základna je uzavřená. Stále ještě máme nejvyšší pohotovost."

"To nebylo těžké," odpověděla Melissa. "Nikdo mě nemůže zastavit, když se někam chci dostat."

Charity si vzdychla. "Pomalu začínám chápat, proč si tak dobře rozumíte, Gurku," řekla. "Necháte mi taky kousek té snídaně, nebo mám jít do kantýny?"

"To by bylo zbytečné," vysvětloval Gurk. "Kde bývala vaše kantýna, tam je teď už jen velká díra. Ti cizinci zřejmě neměli příliš velkou slabost pro vaše kuchařské umění."

Charity si dobře všimla, že Gurk nazývá útočníky cizinci. Přitom si byla skoro jistá, že by je mohl označit i jiným pojmenováním, ale z nějakého důvodu dával raději přednost tomu, aby si hrál na tajemného, a ona z dlouhodobé zkušenosti věděla, jak je zbytečné chtít z tohoto mimozemšťanského skrčka dostat něco, o čem sám nechce mluvit.

Dál to téma nerozvíjela, raději pomohla Melisse a Gurkovi prostřít stůl, aby si společně mohli dát opožděnou snidani.

Mluvili o nejrůznějších věcech, nejen o nedávném útoku cizinců, a třebaže Charity hořela netrpělivostí, měl na ni tento banální rozhovor podivně uklidňující účinek; snad právě proto, že byl tak banální.

Najednou se život vrátil ke své obvyklé, každodenní jednotvárnosti, což ji velice uklidňovalo. Stačilo sice jen zvednout pohled a podívat se přes Gurka ven z okna, aby zahlédla stopy po zuřivém boji, který tu běsnil ještě před dvěma dny, a přece se už den začínal odvíjet normálně.

Snad právě to je ona schopnost či vlastnost, kterou měl Gurk na mysli, když tvrdil, že jsou lidé úžasní. To nejsou města, která staví doslova z ničeho, ani kosmické lodě, se kterými se jednoho dne rozletí ke hvězdám. Tam venku v Galaxii jsou jistě jiné civilizace, které vytvořily stokrát víc, včetně Gurkovy vlastní rasy. Ale lidé mají sklon zařít si život jistým způsobem, a na tom pak s velkou zarytostí trvají.

Možná, pomyslela si Charity posměšně, nejsme ani výjimečně chytří, ani výjimečně odvážní, ale prostě jen výjimečně tvrdohlaví.

"Nebude si maminka o tebe dělat starosti?" zeptala se Melissy po chvíli.

Melissa se právě cpala čtvrtým toustem, bohatě pokrytým vaječnou smaženicí, zavrtěla hlavou a plnými ústy odpověděla: "Ne, řekla jsem jí, kam jdu. Mrňous je můj kamarád. Ona to ví."

"Je už dlouho tvůj kamarád?" vyzvíдалa Charity jakoby nic.

"Strašně dlouho," odpověděla Melissa. "Od toho dne, kdy Herbert vběhl do té velké pavučiny."

"Aha," řekla Charity.

Gurk se ušklíbl. Trochu se už divila, že se nevmísil, když se znovu pokusila Melissu - jak se sám vyjádřil - vyslýchat.

"Ach, jen tak mimochodem," řekl náhle Gurk. "Mám ti od Hartmanna vyřídít, že tě čeká v hangáru číslo čtyři. Spolu se Skudderem."

"A to mi říkáš teprve teď?" odpověděla Charity.

"Napřed ses musela v klidu nasnídat," odpověděl Gurk. "Kdybych ti to řekl předtím, zase bys prostě vyletěla ven. Tu a tam musí i spasitelky lidstva něco sníst. Hrdinské činy se dělají na lačný žaludek špatně, víš?"

Charity dopila kávu a vstala. "Teď jsi mluvil jak moje maminka," řekla.

"No a?" ušklíbl se Gurk. "A proč ne? To byla velice milá dáma."

"Jak to můžeš vědět?"

Gurkův škleb se roztáhl od ucha k uchu. "Protože jak se tak dívám na její dceru, vidím, že to bezpochyby nemohlo být jinak."

Charity se zasmála, ale dokonce i v jejích vlastních uších to znělo nejistěji, než jí bylo milé. Zase jednou si skoro bolestivě uvědomovala, jak málo v podstatě ví o tomto trpaslíkovi. Přesně vzato, jen tolik, co o sobě sám řekl, včetně jeho jména. A ještě přesněji vzato, ani to ne, neboť ve skutečnosti se jistě nejmenuje Harrach - Ibn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel Čtvrtý - respektive...

"Pátý," zamumlala zamyšleně.

Gurk se na ni úkosem zadíval, takže si Charity nikoli poprvé za dobu, co se znali, musela položit otázku, jestli snad Gurk neumí číst myšlenky, nebo je alespoň nějakým tajuplným způsobem neodhaduje.

"Co?"

"Ibn Lot Fuddel Pátý," řekla Charity ještě jednou s důrazem. "Když jsme se viděli posledně, byls ještě Čtvrtý."

"To se asi mylíš," tvrdil Gurk.

"Docela určitě ne," odpověděla Charity. "Umím přece počítat do čtyř."

"Podle vaší matematiky," řekl Gurk. "Ale ta není tak docela přesná. Například..."

"Gurku!"

"Ano, ano, dobrá," řekl trpaslík. "Změnil jsem si jméno. No a? Co vlastně znamená takové jméno?"

"Jen jméno?" zeptala se Charity vážně. "Kde jsi byl, Gurku? Osm let je dlouhá doba."

"Celá věčnost," přisvědčil Gurk a pak zavrtěl hlavou. "A současně nic. Jsou místa, kde čas neznamená totéž co tady. Byl jsem na jednom takovém místě. Ale neptej se mě, kde to místo je ani co jsem tam dělal. Nemohu o tom mluvit."

"Proč ne?"

"Protože bys tomu nerozuměla," odpověděl Gurk a tentokrát nebylo v jeho hlase ani stopy po nějakém výsměchu nebo zlomyslnosti. "To místo nedokáže nikdo popsat a vlastně ho nikdo nedokáže pochopit. Není to nijak pěkné místo. Ani pro lidi, ani pro mne. Pro nikoho."

Charity mlčela. Jejich rozhovor se vyvíjel směrem, který se jí nelíbil. Nebylo to ani tak tím, co Gurk říkal, jako spíš tím, jak to říkal. V jeho slovech bylo zřetelně obsaženo něco, z čeho Charity mrazilo.

"Jdu za Hartmannem," řekla. "Půjдете se mnou?"

Melissa nadšeně přikývla a rozběhla se pro svou bundu, avšak Gurk z nějakého neznámého důvodu zaváhal. Ale pak se zvedl taky a zamířil ke dveřím, nicméně ani se nepokusil otevřít. Teprve když si Charity navlékla bundu a

vyšla na chodbu, došlo jí proč.

Za dveřmi stáli dva těžce ozbrojení vojáci. Jakmile uviděli Charity, oba zasalutovali tak toporně, až to bylo směšné, ale když se ve dveřích objevil i Gurk, zavrtil jeden z nich rozhodně hlavou.

"Dobré jitro, kapitáne Lairdová," začal neobratně. Podíval se na Charity a ona hned vycítila, jak se mu těžko říkají další slova. "Je mi to líto, ale ten... mimozemšťan musí zůstat uvnitř."

"Ten mimozemšťan má jméno, poručíku..." předklonila se, jako by byla krátkozraká a musela obtížně luštit jméno na štítku na hrudi mladého poručíka, "... Hardecku."

"Samozřejmě, kapitáne Lairdová," odpověděl Hardeck nervózně. "Přesto. Máme naprosto jednoznačný rozkaz, že ten mimo..." rychle se opravil, "... že ten El Gurk nesmí opustit váš byt."

"Či je to rozkaz?" zeptala se Charity.

"Generála Hartmanna," odpověděl Hardeck.

"K vaší smůle mi generál Hartmann nemá vůbec co poroučet, poručíku," řekla Charity laskavě. Hlavou kývla směrem k hodnostnímu označení na svých ramenou. "Poznáváte tuto uniformu? Jsem členka kosmické flotily, nikoli Spojených evropských ozbrojených sil." Přesně vzato, kdysi byla od kosmické flotily, ale o takových maličkostech teď nemuseli diskutovat.

"To je pravda, kapitáne," odpověděl Hardeck nešťastně. "Jenomže..."

Odměl se, ale Charity stejně odhadla, co chce říct.

Hartmann sice není její, ale jeho nadřízený, a jak Hartmanna znala, jistě tomu chudákovi vyličil v něj divočejších barvách, co ho čeká, pokud rozkaz nesplní.

"Rozumím, poručíku," vzdychla si Charity. "Nechci vám dělat problémy." Obrátila se ke Gurkovi. "Vadilo by ti...?"

"Ani v nejmenším," odpověděl Gurk. "Že Hartmanna pozdravuji."

Obrátil se na podpatku a práskl dveřmi tak prudce, že sebou Charity i oba vojáci polekaně trhli. Vzápětí se dveře znovu otevřely a ven vyšla Melissa.

"Platí Hartmannovy rozkazy i pro ni?" zeptala se Charity jízlivě.

Hardeck rozpačitě přešlápl z jedné nohy na druhou. "Generál mluvil jen o tom mimozem... o Gurkovi. Myslím, že tohle dítě na mysli neměl."

"Nu, to je milé," řekla Charity podrážděně. "Můžeme teď jít, nebo potřebuji ještě písemné povolení rodičů?"

Nečekala na Hardeckovu odpověď, dala Melisse znamení, aby ji následovala, a vztekla se otočila. Její zlost byla nespravedlivá, sama to dobře věděla; nebo si ji alespoň vyliila na nesprávnou oběť. Mladý poručík jen plnil svou povinnost. A zřejmě i Hartmann dělal to, co sám považoval za nejlepší. Gurka měl jistě rád stejně jako ona, a docela jistě nezapomněl, že mu trpaslík zachránil rodinu.

Proč tedy dál trvá na tom, aby se s Gurkem jednalo jako s vězněm?

To se musí zjistit, a to hned.

5

Charitin hněv sice nevypřchal, když s Melissou vyšly ven, avšak přece jen poněkud ustoupil do pozadí. Poprvé od jejich návratu na Zemi viděla Charity základnu při denním světle - a byl to pohled, který ji do hloubi duše vyděsil.

Hartmann a Skudder jí poskytli krátký přehled o škodách, které oba útoky cizinců způsobily, ale jedno bylo slyšet suchý výčet faktů a druhé vidět na vlastní oči zkázu, kterou rejnokovité lodě způsobily.

Velká přistávací plocha ve středu půlkruhového areálu byla poseta krátery a trhlinami, které se už částečně naplnily mastně se lesknoucí vodou. Třebaže od přepadení už uplynuly skoro celé dva dny, byl vzduch stále ještě prosycen pronikavým zápachem spáleniště.

Skoro žádná budova nezůstala bez poškození, Charity dokonce viděla i dvě nebo tři, které byly zničeny úplně. Především správná budova byla zasažena tak těžce, že byla prakticky zralá ke stržení. Její vysoko se tyčící věž zřejmě sloužila pilotům rejnokovitých lodí nejen jako orientační bod, nýbrž současně i jako terč.

Při pomyšlení, že ještě včera v noci stála na střeše této vyhořelé železobetonové kostry, přeběhl Charity mráz po zádech.

Náhle se Melissa prudce zastavila, a když se na ni Charity podívala, všimla si, že dívka výrazně zbledla.

Charity sledovala směr Melissina pohledu. Na druhé straně přistávací plochy právě dvě obrovská pásová vozidla odklízela vrak jedné rejnokovité lodě.

"Neboj," řekla Charity. "Ty ti už nic neudělají."

Melissa přikývla. Byl to jen náznak pohybu, sotva viditelný. Pak zvedla ruku a chytila se Charity za ruku; zřejmě si to ani neuvědomovala.

"Ty jsi už takové lodě jednou viděla, že?"

Zeptala se Charity s nepřehlédnutelným zaváháním. "Chci říct... jinde než tady. Nahoře, v tom nebeském městě."

"Ano," odpověděla Melissa. "Ale nesmím o tom mluvit."

Charity se usmála, jako by to byla naprostá samozřejmost.

"Gurk ti to zakázal, že? Ale to je v pořádku. Jestli o tom nechceš mluvit, nemusíš. A vůbec nemusíš mít strach. Jsou sice nebezpeční, ale porazili jsme je. A porazíme je zase, jestli přijdou znovu."

"Tolik," zašeptala Melissa. "Je jich... tak strašně moc."

Trhla sebou, podívala se na vlastní ruku, která se skoro ztrácela mezi Charitinými prsty, užasle vzhledla k

Charity a rychle ruku odtáhla.

Co vlastně myslela tím tak strašně moc? pomyslela si Charity. Melissa a Net zůstaly ve Skytownu, a tam přece nebyl ani jediný rejnok!

Sly dál. Hangár č. 4 ležel na protější straně přistávací plochy, takže měly před sebou dobře deset minut chůze.

Charity několik minut mlčela; pak se zeptala schválně naprosto nezávazným tónem: "To místo, kde jste byli, když vás Gurk zachránil... byla tam červené obloha?"

"Červená?" Melissa zavrtěla prudce hlavou. "Ne. Byly tam hory a hrozná zima. Slunce tam bylo moc malé."

Tolik. Bylo jich tak strašně moc.

Charity se dál nevyptávala. Pravděpodobně by nebyl problém z Melissy všechno vytáhnout - konečně, bylo to jen desetileté dítě, které by se asi stěží dokázalo bránit klíčkám a úskokům dospělého. Ale z nějakého důvodu, který jí samotné nebyl jasný, z toho měla Charity strach. Bylo by to porušení důvěry, nejen Melissiny, nýbrž i Gurkovy. Navzdory všemu si byla jista, že trpaslík má závažné důvody, aby si hrál na tajemného.

Krom toho se už dozvěděla spoustu.

Pravděpodobně víc, než Gurk tušil...

Došly až k hangáru, jedné z mála budov základny, které zůstaly celé. Velká dvoukřídlá vrata byla zavřená a přísně střežená, Charity a Melissu však nikdo nezadržel. A přece když procházely kolem jednoho z vojáků, všimla si Charity, že zvedl ke rtům náramkovou vysílačku a cosi do ní tiše řekl, jakmile ho minuly. Oba muži u dveří jejího bytu jistě nebyli nečinní a Charity s Melissou byly očekávány.

Tato myšlenka se Charity z nějakého důvodu nelíbila, třebaže byla její nelibost úplně nesmyslná. Takový postup nejenže plně odpovídal předpisům, navíc měl v situaci, jako byla tahle, jistě své opodstatnění. Snad to bylo prostě tím, že na to už Charity nebyla zvyklá. Její boj proti okupantům trval celá léta a v jeho závěru se z nich stalo skutečně něco jako malá, maximálně výkonná armáda - ale s vojenskou disciplínou se nikdy moc nezdržovali.

V podstatě ani později se na tom moc nezměnilo, alespoň pro ni a pro Skuddera ne. Pohled na všechny tyto vojáky s jejich precizním jednáním podle pevně stanovených pravidel Charity dokazoval, že jí a Skudderovi byla poskytována jakási svoboda bláznů.

A ještě něco, pomyslela si posměšně. Tady byli v části Evropy, která se kdysi nazývala Německo. A ani padesátiletá moronská okupace nestačila k tomu, aby se tento národ pilný jako včeličky zbavil své nejhorší tradice.

Němci zřejmě stále ještě stejně měli v oblibě uniformy. A z nějakého důvodu, Charity naprosto záhadného, ještě s větší oblibou přijímali rozkazy.

Velký hangár byl zalit až nepříjemným světlem z desítek obrovských reflektorů. Bylo tu velmi teplo, vlastně až moc, a uvnitř haly vládla aktivita tak horečná, že Charity měla v první chvíli co dělat, aby vůbec něco rozeznala. Nevnímala nic než obrovské hemžení, ve kterém neviděla ani systém, ani smysl.

Teprve po několika vteřinách zahlédla Skuddera. Jako nějaký přerostlý mravenec lezl po trupu jednoho poškozeného rejnoka a byl celý od oleje a šmíru, takže ho Charity poznala jen podle zářivě zeleného pruhu vlasů na temeni hlavy.

Kývla na něho, naznačila Melisse, ať se drží při ní, a rychle začala klíčkovat k poškozené stíhačce.

Kamkoliv se podívala, všichni pilně pracovali, opravovali, potili se. Musely tu být stovky techniků, zabývajících se zkoumáním ukořistených nepřátelských lodí. Charity trochu překvapilo, kolik vraků se nachází ve velkém hangáru - muselo jich být víc než tucet; a to se nemohly počítat lodě, které během vzdušného boje o základnu explodovaly nebo se zřítily a roztrhly na miliony kousků. Útočníci zaplatili za přepadení vysokou cenu.

Tolik, řekla předtím Melissa. Je jich tak strašně moc.

Došli až k rejnoku, po kterém šplhal Skudder. Indián přestal týrat stíhačku šroubovákem a laserovým nožem, kývl na Charity a druhou rukou jí ukázal dopředu k přístupové rampě. Charity jen mlčky přikývla - při všem tom hluku, který v hale vládl, by beztak nemělo smysl odpovídat - a přikrčena vyběhla po krátké rampě nahoru.

Poprvé teď viděla jednu z nepřátelských stíhaček zevnitř. První, čeho si všimla, byl stísnující nedostatek prostoru. Loď, která nebyla o moc větší než zmije, se v podstatě skládala jen z úzké uličky a asymetrického kokpitu pro dva piloty. Charity se marně snažila najít odpověď na otázku, jak se mohl Gurk namačkat do této lodi s pěti pasažéry.

Hartmann klečel v přední části kokpitu a zabýval se otevřeným počítačovým terminálem. Když zaslechl Charitiny kroky, zvedl oči, pousmál se a pak se zatvářil překvapeně, když uviděl Melissu.

"Ahoj," řekl. "Jak ses... sem dostala? Myslel jsem, žeš zůstala s Net a chlapci."

"Chtěla navštívit Gurka," řekla Charity. "Tomu se říká pravé kamarádství, ne?"

"Základna je uzavřena," svraštil Hartmann čelo. "Pořád ještě máme žlutý stupeň pohotovosti. Jak ses sem dostala?"

"To nebylo těžké," řekla Melissa. "Když chci, nikdo mě neuvidí."

Hartmann se zatvářil ještě kyseleji a Charity nedokázala potlačit škodolibý úsměv. "Zřejmě bys měl pořádně prověřit svá bezpečnostní opatření," řekla. "Proniknout do vaší pevnosti je zřejmě i pro dítě hračka. Ale to ještě není důvod k panice - konečně děti na nás neútočí."

"Velice vtipné," zabručel Hartmann.

"Skoro stejně jako tvůj rozkaz uložit Gurkovi domácí vězení," odpověděla Charity. Teď se už neusmívala. "Co je to za nesmysl?"

"To není nesmysl," odpověděl Hartmann. "Kromě toho to nebyl můj nápad."

"Nech mě hádat," řekla Charity. "Drasko?"

"Mimozemšťané tu nejsou momentálně právě vítáni," pokrčil Hartmann rameny. "Věř nebo ne, je to pro Gurkovo bezpečí. Neodpustil bych si, kdyby se mu něco stalo. Po tom všem, co udělal pro Net a děti. A samozřejmě i

pro tebe," dodal, obrácen k Melisse.

"Mrňousovi nemůže nikdo nic udělat," řekla Melissa přesvědčeně.

"Doufám, že máš pravdu," vzdychl si Hartmann. "Momentálně představuje největší nebezpečí pro sebe on sám. Drasko není jediný, kdo mu nedůvěřuje. A dokud bude Gurka bavit hrát si na tajemného, nemohu ostatní přesvědčit o opaku."

Za nimi zadupaly na rampě kroky a Skudder vešel do lodi. Nebylo tu dost místa, aby se ještě vešel do kokpitu, proto zůstal stát sehnutý v chodbičce.

Pohled na kokpit Charity mátl stále víc a víc. Ať se otáčela jakkoli, místo pro šest pasažérů tu nikde nenacházela; ani když vzala v úvahu, že tři z nich byly děti. O tom si ještě bude muset popovídat s Melissou.

Ale ne teď.

Zcela vědomě změnila nejen téma, ale i tón.

"Co jste zjistili?" zeptala se.

"Spoustu věcí," odpověděl Hartmann. "Třebaže ne o moc víc, než co jsem věděl už předtím. Kromě pár maličkostí a jistého technologického náskoku, asi tak desetiletého, by ta loď klidně mohla být vyrobena na Zemi. Žádná revoluční technika, žádné skutečně nové materiály..."

Charity na to neřekla nic, jen vrhla naprosto jednoznačný pohled na neobvyklé zbraně, které byly upevněny v držácích u výstupu. A přece Hartmann zavrtěl hlavou.

"Vůbec nejsou tak neobvyklé," řekl. "Neptej se mě teď na detaily. Technici se pokoušeli mi to vysvětlit, ale úplně jsem to nepochopil, to musím přiznat. V podstatě jde o to, že tohle je jen zcela konsekventní další stadium našeho zákluzového děla."

"Dokázali bychom to tedy taky vyrobit?" zeptala se Charity.

"Ne," odpověděl Hartmann. "Teď ještě ne. Ale to není momentálně náš největší problém."

"A co je náš největší problém?" zeptala se Charity, když se Hartmann zjevně nechystal ke své poznámce přidat vysvětlení. A právě on bude Gurkovi vyčítat přehnané sklonky dramatizovat, pomyslela si.

Hartmann kývl hlavou k otevřenému pultu, na kterém pracoval, když Charity vešla.

"Tyhle zatracené počítače," řekl. "Mají něco na způsob samoničícího mechanismu. Stačí se na ně jen křivě podívat a paměťové krystaly se rozpadnou."

"Jejich konstruktéři byli velice opatrní," řekla Charity.

"Paranoidní by byl výstižnější výraz," odpověděl Skudder. "Stačí zapnout a ... pfffff!" Prudce roztáhl prsty levé ruky, aby naznačil výbuch.

"Abych mluvil jasně: nemáme šanci zjistit, odkud ti neznámí přišli, o tom, kdo jsou, ani nemluvě." Charity se obrátila na Skuddera. "Přineslo něco aspoň ohledání mrtvol?"

"Kdyby vůbec nějaké mrtvolky byly." Skudder se ušklíbl. "Ten jejich samoničící princip funguje perfektně. Dosud jsme nedokázali otevřít jedinou kombinézu, aniž by se aktivoval."

"Víme tedy aspoň, že nevíme nic," vzdychla si Charity. "No, aspoň něco. Představte si, že bychom nevěděli ani to, že nic nevíme. To by bylo strašné."

Hartmann a Melissa se na sebe zmateně zadívali, ale Skudder se zašklebil. "Každopádně už víme aspoň to, jak to funguje," řekl. "Jakýsi enzym vyvolává v těle cosi na způsob řetězové reakce. Mělas obrovské štěstí, že ses toho nedotkla. Jinak bys už bublala ve zkumavce."

"To je legrační," řekla Charity. "Prozradil by mi někdo z vás, vy vtipálci, proč tu vlastně jsem?"

Hartmann se Skudderem si vyměnili významný pohled. Ani jeden neodpověděl na její otázku. Charity si opět vzdychla a řekla: "Před Melissou nemám žádné tajnosti, jestli vám jde o tohle."

"Tak dobrá," řekl konečně Hartmann. "Něco jsme zjistili. Ale nevíme ještě přesně, co s tím. Tady." Předklonil se, zvedl ze země přenosný videorekordér velikosti cigaretové krabičky a položil jej na pilotní pult, aby Charity viděla na jeho malou obrazovku. V první chvíli viděla jen zmrščené barev a jasných záblesků a pak pochopila, že se zjevně jedná o záznam vzdušného boje nad základnou, snímáný ruční kamerou v nejmizernější kvalitě, naprosto rozmazaný, přesto ale čitelný.

"Sleduj toho rejnoka napravo," řekl Hartmann.

Charity se soustředila na maličkou dvourozměrnou obrazovku. Zjevně šlo o záznam druhého přepadení. Asi šest zmijí vzalo do kleští dva rejnoky, ale Charity se zcela koncentrovala na rejnokovitou loď napravo, jak jí Hartmann řekl. nepřátelská stíhačka udělala krkolomný manévr, aby se vyhnula palbě, ale přesila byla příliš velká. Oslivé laserové salvy bušily do jejích štítů, až nakonec vzplála jako mūra, která se příliš přiblížila ke světlu. Roztavený kov vystříkl planoucí fontánou, když soustředěné proudy energie klouzaly po křídle rejnoka. Loď se zakymácela, na chvíli ztratila výšku, ale vzápětí zase vyrovnala.

"Teď!" řekl Hartmann.

Zásah, který konečně zpečetil osud rejnoka, vlastně ani nebylo skutečně vidět. Jako by do kokpitu udeřilo neviditelné kladivo, načež následovalo krupobití rozbitého skla, umělé hmoty, deformovaného kovu a plamenů. Loď se vzepjala, převrátila se v trojnásobném, čtyřnásobném, pětinasobném saltu a řítila se k zemi.

A přece se nezřítila. Doslova na poslední chvíli získal pilot znovu nad lodí kontrolu. Zamířil nahoru a hnál se jako kamikadze na jednu ze zmijí, které kroužily nad ním. Pilot pozemské stíhačky dokázal uniknout srážce jen zoufalým úhybným manévrem, rejnok vyrazil s planoucími motory téměř kolmo proti obloze a zmizel.

"Velice zajímavé," řekla Charity zmateně. "Ale zákluzové dělo v akci jsem už viděla."

Hartmann se podivným způsobem usmál a zavrtěl hlavou. "Takže sis toho taky nevšimla," prohlásil, přičemž se mu v hlase objevil zvláštní, spokojený tón. "Já jsem na tom byl stejně. Teprve napotřetí nebo napotčtvrté mi bylo

něco nápadné. Dávej pozor!"

Stiskl na malém přístroji jedno tlačítko a Charity ještě jednou uviděla opakování vzdušného souboje: zpomaleně a nejen ve zvětšeném výrezu, takže bylo vidět jen zasaženého rejnoka, ale zřejmě byl záběr počítačově rekonstruován, protože tentokrát viděla Charity mnohem víc detailů.

Když přišel okamžik, kdy byl kokpit rejnokovité lodě zasažen a roztříštěn uranovou střelou ze záklužového děla, Hartmann záznam zpomalil ještě víc.

A nyní Charity uviděla, co měl na mysli: zásah roztrhal nejen skleněnou kukaň lodi, nýbrž současně vyrval pilota i se sedadlem ven z letounu a do kopilota vyvrtil čistou díru o průměru medicinbalu. Charity úžasem vytřeštila oči. Sama sice zažila, jak jsou tyto muži neuvěřitelně houževnatí a odolní, ovšem takové zranění by nepřežil ani některý z legendárních megamanů Jaredu.

Avšak tato loď, třebaže neměla pilota a druhý pilot byl mrtvý, po několika vteřinách vyrovнала neřízený pád a zmizela pozoruhodným manévrem, který Charity viděla už před chvílí.

"To je opravdu... úžasné," řekla.

Hartmann vypnul přístroj a zastrčil jej do náprsní kapsy umazané košile.

"To zcela jistě," přisvědčil. "Zjevně jsou tyto lodě všechny vybaveny čímsi na způsob automatického nastavení na návrat. Jakmile počítač zaregistruje, že je pilot vyřazen, zamíří loď automaticky domů."

"Podařilo se vám ji sledovat?" zeptala se Charity a ukázala na kapsu, do které Hartmann zastrčil přístroj.

Hartmann zavrtěl hlavou. "Při tom chaosu, co tady na obloze byl? To nešlo. Pokusili jsme se vypočítat kurz, ale to mělo pramálo smyslu. Přesto... tento postřeh považuji za velmi důležitý. Možná bychom teď mohli mít šanci zjistit, odkud přišli. Musí tu být nějaká mateřská loď a nemůže být příliš daleko. Dolet těchto stíhaček je omezený." Udělal rukou neurčitě gesto. "Asi tak sto tisíc mil... děleno dvěma kvůli návratu a s ohledem na množství pohonných hmot, spotřebovaných během boje. Nijak zvlášť šťastnou nešetřili."

"To znamená," řekl Skudder zamyšleně, "že ta jejich mateřská loď musí být někde mezi námi a Marsem nebo Venuší."

Anebo to znamená, pomyslela si Charity, že přiletěli stejně přízračným způsobem jako ta skupina, kterou pozorovala ona a Gurk.

A přece tomu z nějakého důvodu nevěřila. Taky však nemohla zcela sdílet euforii, která se ozývala ze Skudderova hlasu. Dokonce i kdyby znali přibližně sektor, ve kterém se zdržuje domnělá mateřská loď, byla oblast připadající v úvahu nepředstavitelně velká. Potřebovali by celé měsíce, ne-li dokonce roky, aby ji prohledali; takovou dobu jim jejich neznámý protivník zcela jistě nedopřeje.

"Pokud je tvoje domněnka správná," řekla Charity zamyšleně, "a ten návratný mechanismus stále ještě funguje..."

"...pak bychom možná měli možnost je vystopovat, přesně tak," dokončil větu Hartmann. "Ukořistili jsme víc než dva tucty vraků. Žádný z nich už není schopen letu, ale myslím, že naši technici by dokázali jednu z těch lodí opravit. Pokud zapneme motory a ta loď se opravdu vydá domů, stačil by nám malý zaměřovač. Není příliš pravděpodobné, že to vyjde, ale je to šance, kterou bychom měli využít."

"Na co tedy ještě čekáme?" zeptal se Skudder.

"Na nic," odpověděl Hartmann. "Vůbec na nic nečekáme. Zadal jsem už tento problém svým nejlepším technikům. Budou potřebovat pár dní, ale jsou přesvědčeni, že se jim to podaří."

"A co na to říká náš nade všechny vážený přítel Drasko?" zeptal se Skudder.

"Nic," odpověděl Hartmann. "Já jsem mu o tom neřekl."

"To ho jistě moc nepotěší," řekla Charity. "Na druhou stranu... třeba ho to rozčílí tak, že ho trefí šlak. Tím by se všechno podstatně zjednodušilo."

Skudder se na ni zamyšleně po díval. "Čím to, že mám tak silný pocit, že nemůžeš Drasko ani vystát?"

Charity se ušklíbala, ale v hloubi duše věděla, že Skudder nemá pravdu. Neměla nic proti Draskovi, ba právě naopak. Ten muž byl velmi schopný politik, který svůj obor zvládal velice obratně, s potřebnou citlivostí a nezbytným odhodláním - stokrát lépe, než by to kdy dokázala ona sama. Zcela jistě jednal v tom nejlepším úmyslu, a ze svého hlediska měl pravděpodobně dokonce i pravdu.

Ale to měla Seybertová taky, a teď byla mrtvá, spolu s více než tisícem dalších mužů a žen, kteří se nedopustili jiného zločinu, než že byli ve špatnou chvíli na špatném místě.

"Považoval bych za lepší, kdyby se on ani ostatní prozatím ještě o ničem nedozvěděli," řekl Hartmann. "Nemá žádný smysl plašit je, dokud ani nevíme, jestli to vůbec bude fungovat."

Skudder se zazubil od ucha k uchu, ale byl dost chytrý na to, aby se zdržel jakéhokoliv komentáře.

Charity byla trochu překvapena. Až dosud se Hartmann držel stranou od jejího latentně doutnajícího sporu s Draskem a ostatními guvernéry. Překvapovalo ji, že se nyní - třebaže ne otevřeně - postavil na její stranu. Ale možná by ho neměla přeceňovat. Taky je docela možné, že jí Hartmann zcela vědomě vyšel vstříc jen v bodě, kde nemohl nic ztratit.

Avšak skoro okamžitě Charity její vlastní myšlenka zamrzela; na celém světě byl necelý tucet lidí, ke kterým cítila úplnou a bezvýhradnou důvěru, a Hartmann byl bezpochyby jedním z nich. Kromě toho se nacházel v mnohem komplikovanější situaci než ona. Ona může za pár dní, možná o něco později, až tady toho bude mít plné zuby, ale třeba i za půl hodiny nastoupit do své lodi a odletět domů. Hartmann tuto možnost nemá. Musí tu zůstat a dál žít s lidmi, se kterými vlastně jen ztrácí čas v neúčelných sporech.

"Už půjdeme?" zeptala se Melissa.

Charity se obrátila k dívce a pocítila prudký nával špatného svědomí, když uviděla výraz v Melissině obličeji.

Na svůj věk se dívka ovládala úžasně, ale v očích jí přesto svítily jiskřičky strachu a nebylo možné je zklidnit. Zřejmě jí toto prostředí nánáleželo hrůzu. Charity se v duchu ptala proč, ale raději se nezeptala nahlas. Až bude Melissa dostatečně připravená na to, aby mluvila o tom, co spolu s ostatními zažila na palubě jedné takovéto lodi, pak jistě začne sama.

"Máš pravdu," řekla a znovu se obrátila k Hartmannovi. "Dokážu si představit útulnější místo, kde bychom si mohli povídat."

"Jak myslíš." Hartmann pokrčil rameny a naznačil Skudderovi, ať jde ven. Chodbička byla příliš úzká, takže mohli vyjít jedině v tom pořadí, jak vešli dovnitř.

Teprve když vystoupila z rejnoka a znovu stála na betonové podlaze hangáru, měla Charity pocit, že se po dlouhých minutách konečně může zase volně nadechnout. Così jí zaskřípalo pod podpatkem. Podívala se dolů a uviděla poněkud hrubší červený písek, který se ven vysypal z otevřených dveří.

Červený.

Ta obloha byla červená.

Sehnula se, zvedla pár zrníček a zamyšleně je nechala klouzat mezi prsty. Něco jí to připomínalo. Ne - něco by jí to mělo připomínat. Pohled na ten písek v ní vyvolával jakousi vzpomínku. A jakkoli to zní bizarně, vzpomínku na něco, co nikdy neviděla na vlastní oči, a přece by to měla poznat.

Ale nepřišla na to. Myšlenky jí ještě chvíli kroužily kolem, aniž však dospěly k nějakému závěru. A pak náhle měla pocit, jako by jí něco prudce vtrhlo do paměti.

Prudce se sehnula, shrnula písek rukou a pak ho nabrala do dlaně tolik, kolik se jí do ní vešlo, a zase se zvedla.

"Co to máš?" zeptal se Hartmann. Charityna reakce neunikla ani jemu, ani Skudderovi.

Charity pohlédla nahoru. Ocelí vyztužený strop hangáru, nacházející se víc než třicet metrů nad jejich hlavami, byl zalit pronikavým světlem. Charity ukázala kamsi šikmo nad sebe, asi na šířku dlaně od místa, kde začínal výhled na volnou oblohu.

"Namiřte teleskopy na toto místo," řekla. "Myslím, že zažijeme překvapení."

Hartmannův obličej se proměnil v jediný otazník.

"Udělalo by ti něco, kdybys jednomu mírně už senilnímu starci vysvětlila, o čem to vlastně mluvíš?"

Charity si červený písek přesypala z levé ruky do pravé.

"O Marsu, Hartmanne, o Marsu," řekla.

Bojová centrála základny se nacházela devět pater pod zemí a patřila mezi to málo zařízení, která přežila útok cizinců naprosto nepoškozená. Alespoň na první pohled.

Na druhý pohled tomu bylo bohužel úplně jinak.

Charity s narůstající netrpělivostí pozorovala oba techniky, kteří se před ní přehrabovali v rozebraném řídicím pultu. Uplynulo už skoro půl hodiny, ale přesto už bylo vidět jistý výsledek jejich práce.

Zpočátku nebylo na obrovském monitoru na protější stěně vidět víc než bílé zrnění; mezitím se na něm už rozblikaly zmatené vodorovné i svislé pruhy a občas dokonce celý obraz pulzoval v kmitočtu, který jí působil bolest hlavy, pokud se na něj dívala déle než několik vteřin. Jednou nebo dvakrát dokonce i Charity skoro zahlédla něco jako obraz, který jako by chtěl vystoupit z toho bílého zmatku. Ale právě že jen skoro.

Jeden technik, jako by četl Charity myšlenky (pravděpodobně nebylo zvlášť těžké je odhadnout), zvedl hlavu, pokrčil rameny a provinile se na ni zadíval. Charity odpověděla letmým úsměvem. Ten muž za nic nemohl. Chyba nebyla ve zdejších přístrojích. Po zničení Skytownu se zhroutila prakticky veškerá jejich mimozemská komunikační síť. Orbitální město bylo víc než jen pouhá létající vyhlídková plošina. Mnohem víc.

Charity zaslechla nějaký zvuk u dveří a podle rytmu kroků poznala, že je to Skudder a ještě někdo; pravděpodobně Hartmann. Neobrátila se.

"Jak to vypadá?" ozval se Hartmannův hlas.

Charity pokrčila rameny. Než stačila odpovědět, řekl jeden z techniků: "Zvládneme to. Jenom potřebujeme ještě trochu času."

"Neříkal jste to samé už před hodinou?" zavrčel Hartmann.

Muž na okamžik přerušil práci, docela se obrátil a podíval se na Hartmanna trochu se vzdorem, trochu se stopami špatného svědomí.

"Není to tak jednoduché," odpověděl. "Většina antén a vysílačů je zničená. Je třeba zapojit něco na způsob elektronického bypassu. Možná se nám podaří zachytit teleskop přes vysílač v Asii."

"Možná?"

"Možná."

Charity vrhla směrem k Hartmannovi varovný pohled, a třebaže se nedíval jejím směrem, zřejmě to vycítil. Jeho tvář se sice ještě víc zachmuřila, ale neřekl nic a omezil se jen na pokrčení rameny.

"Pokud ještě vůbec funguje," řekl Skudder. "S tou věcí se devadesát let nehýbalo."

"Funguje," tvrdila Charity.

"To jistě musí, protože to stavěli ještě tvoji lidé, že?" Skudder se zešíroka zazubil, ale současně udělal rukou konejšivé gesto. Charity si v duchu kladla otázku, jestli ji skutečně Skudder zná o tolik lip než všichni ostatní.

Na druhou stranu byli už všichni s trpělivostí u konce. Od útoku rejnoků uplynuly přibližně dva týdny a nic, ale vůbec nic během těchto dvou týdnů nefungovalo tak, jak si představovali. Opravné práce na základně postupovaly mnohem méně plynule, než si představovali, což bylo jednak tím, že se škody ukázaly těžší, než se v první chvíli

domnívali, jednak prostě neměli k dispozici dostatek náhradních dílů.

Teprve po několika dnech jim došlo, jak zničující útok skutečně byl. Ve zmatku samotného útoku se to nedalo postřehnout, ale nyní už zjistili, že cizinci útočili až neuvěřitelně přesně. Nejenže od nich dostali pořádný výprask, navíc byli prakticky oslepeni a ohlušeni. A ještě dlouho, pořádně dlouho tomu tak bude. Sice to dosud nikdo nevyslovil nahlas, ale nejen Charity bylo jasné, že další útok by pravděpodobně už nepřestáli.

A to ještě pořád nevěděli, s kým mají co do činění.

Na obrazovce přes celou stěnu se zachvěl obraz. "Funguje to!" zvolal jeden z techniků. "Máme spojení! Hubble reaguje!"

"Fantastické," řekl Skudder posměšně. "Co je to? Střed vesmíru?"

Technik se na něj podíval zlým pohledem, avšak Charity jen tak tak dokázala potlačit úšklebek. Chápala Skudderovu jízlivost.

Sněhová vánice na obrazovce se podle ní nezměnila.

"Teleskop reaguje," trval na svém technik. Jeho hlas zněl trochu uraženě. "Přenos obrazu ještě není ustálený, ale to teď není důležité. Nějaký čas bude trvat, než ho nasměrujeme na Mars."

"Co přesně znamená nějaký čas?" zeptal se Skudder.

"Pár hodin," odpověděl technik. "Pět, možná šest."

Skudder si vzdychl a Charity se rychle zeptala: "A přenos obrazu?"

"Ten pak dostaneme," ujišťoval technik. "Žádný problém."

Charity by si taky přála mít jen na zlomek vteřiny optimismus, který zazníval z hlasu tohoto mladého muže.

Současně se v duchu ptala, proč k čertu je vlastně tady. Hartmann ji sem zavolaal, aby jí sdělil něco důležitého - něco, o čem nechtěl mluvit přes interkom. Zřejmě to nebylo, že za pět nebo šest hodin budou mít krásný panoramatický výhled na Mars.

"Tak my tedy přijdeme zase za čtyři hodiny," řekl Hartmann. "Charity?"

Kývnutím hlavy se rozloučila s technikou a obrátila se k Hartmannovi a Skudderovi. Počítala s tím, že Hartmann zamíří zpátky k výtahu, ale on místo toho rychlým krokem prošel místností a otevřel úzké dveře v jedné z bočních stěn. Charity si jich dosud ani nevšimla. Podle zvuku, jaký vydávaly, se dalo soudit, že si jich během minulých deseti let nevšiml ani nikdo jiný.

Zvědavě a trochu zmateně prošla za Hartmannem krátkou, neosvětlenou chodbou, v níž byl vzduch tak suchý, že ji dráždil ke kašli, až nakonec došli k dalším dveřím.

Hartmann obřadně vytáhl z kapsy další klíč, skoro celou minutu zápasil se zámekem, než se mu konečně podařilo dveře otevřít. Světlo v místnosti se nerozsvítilo automaticky, jakmile vstoupil dovnitř, proto několik vteřin poslepu šátral ve tmě po stěně, než našel vypínač.

Co pak Charity ve světle staromódní žárovky uviděla, ji skutečně udivilo. Před nimi se nacházelo cosi, co zjevně mělo sloužit jako jakási kancelář, co ale nikdy nebylo dokončeno. Dvě ze čtyř stěn měly již hotové omítky a byly už dokonce nalíčené, zbývající dvě však byl jen holý beton. Všude se povalovalo nářadí a stavební materiál, stály tu kbelíky s barvou, která už před deseti lety vyschla, ležely tu role plastické fólie a psací stůl i židle byly pokryty centimetrovou vrstvou prachu.

"Co je to?" zeptala se Charity. "Místo pro konspirativní schůzku?"

Hartmann zůstal vážný. "Uhodila jsi hřebík na hlavičku. Tohle měla být kdysi moje kancelář, když jsem ještě byl malý generál a nemusel jsem se otravovat s tím spolkem idiotů z celého kontinentu. Pak byl ten projekt zrušen. Skoro nikdo neví, že tato místnost vůbec existuje. Z toho důvodu si taky jsem téměř jist, že tady nebude odposlech."

Charity se pozorně na Hartmanna zadívala. Už jen ostrý tón jeho slov byl dost nezvyklý, a o to víc ji znepokojilo, co říkal.

"Odposlech?"

"Nemohu to sice dokázat, ale mám podezření," odpověděl Hartmann. "Vlastně mám dokonce jistotu."

"Jak to?" zeptal se Skudder.

"Protože tohle jsem našel ve své stereosoupravě."

Hartmann sáhl do kapsy kalhot a vytáhl něco, co Charity v první chvíli považovala za minci nebo nějaký starodávný knoflík. Avšak předmět měl miniaturní anténku, trčící z jeho středu jako trn.

"Štěnice?" zamumlala Charity.

"Ano," přisvědčil Hartmann. "A naprosto jednoznačně nebyla sestrojena na Zemi."

Několik vteřin neřekl nikdo z nich ani slovo. Důsledky Hartmannova odhalení byly tak dalekosáhlé, že se z toho nebyli schopni hned vzpamatovat. Konečně řekl Skudder rozhořčeně: "Není divu, že tak přesně věděli, jak na nás."

"Je to ještě mnohem horší," řekl Hartmann, "nechal jsem tu věc prozkoumat. Vysílá na frekvenci, která je prakticky nezaměřitelná. Přeloženo do jasného jazyka to znamená, že tyto věcičky mohou být ukryty prakticky kdekoli. Musíme vycházet z toho, že znají každé slovo, které jsme si řekli. A to vážně není moc povzbudivé."

"Jak jsi tu věc našel?" chtěla vědět Charity

"Náhodou. Souprava se porouchala a víš přece, že se v takových věcech k smrti rád hrabu sám."

Charity přikývla. "Net se mi důvěrně svěřila, že tě zabije, jestli jí takhle nadobro zlikviduješ ještě pár domácích spotřebičů pouze pro vlastní potěšení."

"Děkuji mnohokrát za varování," řekl Hartmann s letmým úsměvem. "Ale kdybych to tentokrát neudělal, nevěděli bychom, že jsme odposloucháváni. Ta věc byla schovaná přímo geniálně. Každý technik by ji považoval za

baterii."

"Víš, co to znamená?" zeptal se Skudder. "Pokud vím, nebyl tvůj CD přehrávač oficiálně dodán z Marsu, že ne? Ať už tam tu věc zamontoval kdokoli, byl to někdo z našich, můžeme si tipnout kdo."

"Copak jsme už dlouho neměli podezření, že máme mezi sebou zrádce? Tedy chci říct... dosud to nikdo nevyslovil nahlas, ale tušení máme my všichni."

"Ale to je šílené!" zamumlala Charity. "Nikdo na této planetě nemůže být tak naivní! Nikdo nezapomněl, co nám udělali Moroni! Nikdo to nemohl přehlédnout."

"Ale tentokrát nemáme co dělat s mravenci," odpověděl Hartmann. "Právě naopak. Nyní si už jsem naprosto jistý, že nemáme vůbec co do činění s mimozemšťany."

"Ale ti rejnoci..." začala Charity.

"...mohli být právě tak dobře postaveni i na Zemi," skočil jí do řeči Hartmann. "My jsme je nepostavili, ale přesto to mohli být lidé. Že byl útok na Skytown a na EXCALIBUR podniknut z volného vesmíru, to ještě vůbec nic neznamená."

Charity se na chvíli odmlčela, ale náhle si vzpomněla na něco, co řekl Gurk. Jak že to nazval? Rodinná záležitost?

"Mám ještě jednu dobrou novinku," řekl Hartmann. "Plán BREMER vyšel."

"Plán BREMER?" Charity se na něho nechápavě zadívala.

"Ten rejnok," připomněl jí Hartmann. "Dali jsme ho znovu dohromady. Funguje. Naším technikům se ještě na poslední chvíli podařilo zarazit start, aby letoun neprorazil střechu hangáru a nerozletěl se domů. Ty věci mají opravdu návratnou automatiku."

"Na co pak ještě čekáme?" zeptal se věčně Skudder.

"Na to, až si sedneš do pilotního sedadla," odpověděl Hartmann suše. "Ale napřed, prosím tě, sepiš závěť. Už si brousím zuby na tvůj Harley Davidson."

"Vždyť bys s ním stejně neuměl zacházet," odpověděl Skudder. "Jezdit na harleyi vyžaduje něco víc, než si sednout do zmije a nechat se počítačem vozit po celé Galaxii, víš? Takovou věc musíš mít v krvi."

Hartmann se zasmál, ale hned zase zvázněl. "Tak dobře, teď už víte všechno. Napříště musíme být velice opatrní. Když se budeme potřebovat poradit o něčem důležitém, sejdem se tady nebo někde venku. A teď si počkáme na obrázky, které nám dodá Hubbleův teleskop. A jestli technici ten ztracený krám neuvedou do chodu, pak si donesu pájku a zkusím to sám!"

"Tato hrozba by měla zabrat," vzdychla si Charity.

6

Hartmann byl všechno, jen ne nadšený, a přece Charity prosadila svou vůli. Když se o pět hodin později znovu sešli na podzemním velitelském stanovišti, přivedla s sebou i Gurka.

Místnost se změnila. Dřív se to tu jen hemžilo muži a ženami, ale dnes byl personál redukován na absolutní minimum - na čtyři muže, kteří měli plné ruce práce, aby udrželi dohled nad nesčetnými přístroji a monitory, a zřejmě byli beznadějně přetížení. Spolu s nimi tu byli ještě dva technici. Působili naprosto vyčerpaným dojmem, přesto ale byli velice spokojeni. Charity věděla dřív, než jí to hrdě oznámili, že jejich práce byla završena úspěchem.

Zažila ovšem taky nepříjemné překvapení. Kromě Hartmanna, Gurka, Skuddera a jí samotné tu byly ještě tři další osoby: dva těžce ozbrojení vojáci, hlídkující napravo a nalevo vedle výtahu, a guvernér Drasko, který stál s rukama za zády a moudře, soustředěně hleděl na monitor, třebaže na něm nebylo momentálně nic k vidění.

Když vstoupili a Drasko uviděl, že je doprovází i Gurk, zachmužil se.

"Co tady dělá ten mimozemšťan?" zeptal se ostře.

"Dobrý den, guvernére," odpověděla Charity. "Ano, taky je mi potěšením vás vidět."

Z Draskových očí vystřelily směrem k ní dva zuřivé šípy. "Kapitáne Lairdová, já..."

"Gurk je tady na mé výslovné přání," skočil mu Hartmann do řeči.

Charity se musela ovládnout, aby se na něho s úžasem nepodívala. Gurk tady rozhodně nebyl na Hartmannovo přání. Právě naopak...

"Cože?" zalapal Drasko po dechu.

"Protože je dost možné, že ho budeme potřebovat," odpověděl Hartmann nedbale. "Slibujeme si cenné poznatky od záběrů, které nám poskytne teleskop. Možná nám Gurk bude schopen pomoci tyto záběry vyhodnotit."

"A vy považujete za chytré mít teď a tady s sebou příslušníka mimozemského druhu?" řekl Drasko. "Generále Hartmanne, nemyslím si, že..."

"Jsme hotovi," řekl jeden z techniků.

Drasko se odmlčel uprostřed věty, ale vrhl směrem k Hartmannovi pohled, kterým mu naprosto jasně dal najevo, že nepovažuje téma za vyčerpané. Pak se opět obrátil k obrazovce. Chvilí zůstala obrovská obrazovka černá, pak se naplnila šedou mlhou, ve které se v příštím okamžiku objevila obrovská, rezavě zářící koule s temnějšími a světlejšími skvrnami.

Mars.

Byl to pohled tak majestátní, že Charity v první chvíli zůstala zaražená. Viděla Mars nesčetněkrát. Dvakrát tam ve svém dřívějším životě vesmírné pilotky byla, ne sice na povrchu, ale aspoň na oběžné dráze, která byla dostatečně nízko - tak nízko, že by při troše dobré vůle mohla i nouzově přistát. A přece to bylo dávno, velice dávno. Tak dávno, že Charity už zapomněla, jak je ta planeta neuvěřitelně krásná. Její povrch byl skoro stejně nehostinný jako měsíční, ale to neměnilo nic na tom, že z něho vyzařovala intenzivní aura, vznešenosti a stáří, která se dala vnímat takřka fyzicky.

"Co... je to?" zamumlal Drasko.

"Mars," odpověděla úslužně Charity. "Sousední planeta."

Drasko po ní vrhl nepřátelský pohled. "To nemyslím. Ty čáry. To jsou... silnice?"

V první chvíli byla Charity schopna na Drasku jen vyjeveně hledět. Ale pak jí došlo, že nikdo v této místnosti toho o Marsu moc neví. Nikdo kromě ní tu planetu nikdy neviděl. Alespoň ne takto. Lidé nové Země měli co dělat, aby si zachránili holý život. Nikdo neměl čas starat se o geografii jiné planety.

"Kanály," řekla Charity. "Jsou to takové obrovské rokle. Když lidé začali Mars pozorovat teleskopy, mysleli si to samé, co vy, guvernére. Považovali ty čáry za umělé výtvořky, ne sice za silnice, ale za kanály, postavené obyvateli Marsu."

"Měl tedy nějaké obyvatele?"

Charity zavrtěla hlavou. "Nikdy. Je to přírodní úkaz. Pokud jsme zjistili, kromě mikrobů nebyl na Marsu nikdy život."

"Škoda," řekl Drasko.

"Proč?"

Drasko lehce pokrčil rameny a na tváři se mu skutečně objevilo cosi jako náznak úsměvu, třebaže ani na okamžik neodtrhl pohled od obrazovky.

"Třeba bychom byli lépe... připravení, kdyby nějací malí zelení mužíčci opravdu existovali."

"To jistě ne," řekl Gurk.

Kupodivu ho Drasko ignoroval. Bez jakékoli poznámky dál pozoroval velký monitor, na kterém zářil povrch Marsu ve všech myslitelných odstínech červené a hnědé.

Charity se obrátila k oběma technikům. "Jde to ještě zvětšit?"

"Pokusím se." Muž začal mačkat všelijaká tlačítka a obraz na monitoru se opravdu změnil. Neobjevil se však zvětšený obraz povrchu, nýbrž zase jen celkový pohled na Mars.

"Pardon," řekl muž. "Úplně špatně. Já -"

"Moment," řekla náhle Charity rychle. "Nechte to přesně tak, jak to je."

Technik se na ni zmateně zadíval, pak ale jen pokrčil rameny a demonstrativně odstoupil krok od pultu.

Charity hleděla na obrazovku jako očarovaná. Zamrkala, rukou si přejela přes oči a ještě jednou zamrkala. Ten neuvěřitelný obraz tam byl dál.

"Co je?" zeptal se Skudder.

Charity ukázala na monitor. "Vy to nevidíte?"

"Prosím vás, slečno Lairdová," řekl Drasko nevrle. "Co bychom měli vidět? Mars?"

Charity nataženou rukou ukázala na malíčké světlé body, které bylo vidět vedle rudé planety. "Mars," přisvědčila. "A co je tohle?"

"Jeho měsíce, předpokládám," řekl Drasko. "Co je na tom tak divného?"

"Že jsou tři," odpověděla Charity. "Jeden přebývá."

Jak Skudder, tak Drasko se na ně zadívali naprosto nechápavě, ale Hartmann se s energickým gestem obrátil na technika. "Zvětšit!"

Tentokrát muž hned stiskl správné tlačítko. Celkový pohled na Mars vystřídal záběr na protáhlý kus skály nepravidelného tvaru, od jehož strany odvrácené od Marsu se odrážely sluneční paprsky. Phobos, jeden z obou Maršových měsíců.

"To je Phobos," řekla Charity. "Teď ten druhý."

Obraz se změnil, třebaže nijak výrazně. Viděli teď jen další, poněkud kompaktnější kus skály. Dheimos. Zbýval tedy ještě třetí objekt.

"Další," řekl Hartmann.

Zřejmě nebyla Charity v této místnosti jediná, kdo znal o sousední planetě jistá základní fakta.

Obraz se opět změnil a každý v místnosti tentokrát reagoval jinak.

Charity jen beze slova zírala na to, co se objevilo na obrazovce, široce vyřeštěným očima. Hartmann polekaně zalapal po vzduchu a Skudder prostě jen vypadal zmateně.

Naproti tomu Gurk zareagoval nanejšť prudce. Doslova odletěl od monitoru a vyrazil ze sebe záupnění, jež bylo zřejmě jen napůl potlačený výkřik. Charity se na něj asi půl vteřiny zamyšleně dívala a pak se znovu obrátila k obrazovce.

Co bylo na ní vidět, bylo... zvláštní. Zvláštní, bizarní a slovy těžko postižitelným způsobem jaksi znepokojivé.

Vlastně by ani nemohla přesně říct, co tam vidí. Jestli bylo zvětšení stejné jako předtím u Phobu a Dheimu, musel mít ten útvar průměr přinejmenším dvacet kilometrů, ale nebyl to kus skály jako oba měsíce Marsu. Nebyl to ovšem ani umělý objekt, žádná kosmická stanice z oceli, skla a umělé hmoty. Vypadalo to tak nějak zlověstně... živě.

"Co je to?" zamumlal Drasko.

Charity pokrčila rameny, třebaže se Drasko nedíval jejím směrem.

Ještě nikdy nic takového neviděla. Byla si jista, že nikdo na této planetě ještě podobnou věc neviděl. Mělo to přibližně tvar koule, ale bylo to nepravidelné, s nesčetnými výrůstky, jizvami, krátery, vráskami, chapadly, a vůbec celé poseté beztvářmi... čímsi. Na první pohled připomínal útvar trochu scvrklé jablko, které leželo dlouho na sluníčku. Všude po jeho povrchu jako by se cosi pohybovalo, třebaže tento pokus pokaždé zanikl hned, jakmile se jej Charity pokusila zevrubněji prohlédnout.

Zopakovala Draskovu otázku, jen hlasitěji a obrácena přímo ke Gurkovi: "Co je to?"

A jenom mi teď zase netvrď, že to nevíš, dodával její pohled.

Gurk se o to nejprve ani nepokusil. Charity si ani nebyla jistá, jestli vůbec slyšel její otázku. Dál zíral na monitor. Jeho tvář byla bílá jako stěna a oči mu ještě o něco výrazněji vystoupily z důlků.

"Ne," vykoktal. "To... To nemohou udělat. Tak šílení přece nemohou být!"

"Co tím chceš říct?" zeptala se Charity znepokojeně. Málokdy viděla Gurka takhle vylekaného.

"To nemohou udělat," zasípal znovu Gurk. "Tak šílení nejsou! Ani oni ne!"

"Gurku!" Charity už skoro křičela. "O čem to mluvíš?!"

"Zóna," zašeptal Gurk. "To je zónová loď!"

"Aha," řekl Skudder. "A co to, prosím pěkně, taková zónová loď je?"

"Smrt," odpověděl Gurk. "Smrt pro vás všechny. Smrt pro nás všechny."

Charity se znovu podívala na obrazovku. Ten předmět jako by se nějak... změnil. Jako by reagoval na Gurkova slova.

Rychle zapudila tu myšlenku. Pokud někdo na trpaslíkova slova zareagoval, pak to byla ona. A možná přesně tak, jak to chtěl.

"Něco tu nehraje," řekla náhle. "Cosí... ruší přenosový signál."

Opravdu se kvalita obrazu začala prudce zhoršovat. Obraz byl zrnitější, současně se ztrácely barvy a zobrazený předmět ztrácel ostré obrysy a hloubku.

"Co se to děje?" zeptal se Hartmann příkře.

"Teleskop pracuje bezvadně," odpověděl technik. "Já to nechápu. Něco ruší přenos z Hubbllu k Zemi."

"Poznali, že je sledujeme," řekl Drasko. "Zřejmě tím nejsou moc potěšeni."

"Poznali?" zeptal se Skudder. "Jak?"

"Inu, ten teleskop je - " Drasko se překvapeně odmlčel, zíral nejprve na Skuddera, pak asi vteřinu na monitor a pak zase na Skuddera.

"Teleskop. To jste řekl vy, guvernére," řekl Skudder. "Nikdo nepozoruje, když je na něho naměřen teleskop."

Obraz na nástěnném monitoru pohasl. Bylo už zase vidět jen bílé víření. Po chvíli Hartmann pokynul technikovi, aby přístroj vypnul. "Pokusím se obnovit spojení," řekl technik.

"Ušetřete si námahu," řekl Skudder. "Vsadím svůj měsíční plat, že jsou rušeny všechny frekvence."

"Ale jak mohou vědět, že je pozorujeme?" zamumlal Drasko. "To je naprosto vyloučené. Vypadá to..."

Dál nepokračoval, jen se pomalu obrátil a teprve po několikavteřinové pauze znovu navázal změněným tónem: "Vypadá to, že tady někdo hraje falešnou hru."

"A proč se přitom tak díváte na mne?" zeptal se Gurk.

"Výběr není nijak zvlášť velký," odpověděl Drasko. Současně sotva viditelně pohnul levou rukou. Dva z jeho mužů vykročili a naprosto jednoznačným způsobem obstoupili Gurka.

"Smím se zeptat, co to má znamenat?" zeptal se Hartmann.

"Přesně to, na co to vypadá," odpověděl Drasko. "Zatýkám tohohle mimozemšťana. A rovnou si ušetřete námahu s vysvětlováním, proč to nemohu udělat. Mohu, a taky to udělám, generále. Tento mimozemšťan nesmí už ani na vteřinu zůstat bez dozoru."

"Tady nikoho nezatknete, guvernére," řekl Hartmann suše. "Tohle zařízení patří armádě. Nemáte tu žádné..."

"Prosím vás!" řekla Charity. "Momentálně máme opravdu jiné problémy, nemyslíte?" Obrátila se na Gurka uklidňujícím - alespoň doufala, že uklidňujícím - pohledem. "Běž prostě s nimi. Za hodinu si se Skudderem pro tebe přijdeme."

"O tom silně pochybuji," řekl Drasko doslova mrazivě. Pokynul oběma vojákům. "Odved'te ho!"

Muži na okamžik zaváhali. Ovšemže věděli, že má Hartmann pravdu: guvernér Drasko byl sice možná mocný muž, ale tady dole neměl žádné pravomoci, zatímco Hartmann byl jejich přímý nadřízený. Teprve když Hartmann nenápadně přikývl, chopili se trpaslíka a odváděli ho k výtahu. Gurk se nebránil, ale když se obrátil, vrhl ještě směrem k Charity vyčítavý pohled.

Udržela ale svůj soucit na uzdě. Samozřejmě bylo Draskovo podezření naprosto absurdní a ona taky nebude nečinně přihlížet, aby byl Gurk držen ve vězení déle než pár hodin. Těch pár hodin mu ovšem přála. Možná Gurkovi docela prospěje, když na vlastní kůži pozná, co znamená slovo nejistota. Klidně se může na jednu nebo dvě hodiny dusit ve vlastní šťávě.

Červené světélko nad výtahovými dveřmi vystřídalo zelené. Dveře se neslyšně otevřely, ale kabina za nimi nebyla prázdná.

Přesně vzato už tam ani nebyla.

V místech, kde se měla nacházet kabina, měřící asi dva nebo tři kroky, se táhla nekonečná, rezavě zbarvená rovina pod bledě růžovou oblohou. Neforemné, temné obrysy ji pokrývaly, kam až oko dohlédlo, a vzduch na druhé straně dveří musel být mnohem řidší, než tady uvnitř, neboť sotvaže se dveře otevřely, zvedla se skutečná smršť, která vtrhla do kabiny.

Charity ovšem přemýšlením o tom neztrácela čas ani chvilku.

Zřejmě by to byla myšlenka poslední...

Z výtahu se vyřítily dvě obrovské postavy v černých bojových kombinézách. Jejich pozoruhodná výška budila klamnou iluzi, že budou neohrabaní, ale to ani v nejmenším nebyli. Právě naopak se pohybovali takřka nadlidskou rychlostí. Jeden z nich okamžitě nekompromisně zaútočil proti oběma vojákům, kteří doprovázeli Gurka, zatímco druhý se okamžitě vrhl po trpaslíkovi. Ale i přes svou takřka nadpřirozenou rychlost Gurka minul, neboť trpaslík se před jeho rukama bleskurychle sehnul a uskočil stranou.

Dokonce i Charity, která věděla, jak umí být Gurk rychlý, tím byla překvapena. Kdyby měl jen jedinou vteřinu navíc, pak by útočníkovi zřejmě unikl.

Ale tato vteřina mu chyběla.

Smršť valící se do kabiny se změnila ve skutečný uragán. Charity se najednou nedostávalo vzduchu; současně ztratila rovnováhu a byla vržena proti výtahovým dveřím. Zatímco zoufale šermovala rukama, aby neupadla, byla nucena bezmocně přihlížet, jak byli oba vojáci po stranách výtahu strženi do vzduchoprázdňe rudé pustiny na druhé straně a odmrštěni několik metrů.

Upadla. Sípavý bolestný výkřik, který se jí vydral ze rtů, spotřeboval i ten poslední zbytek vzduchu, který jí ještě v plicích zbýval. Bezmocně klouzala dál k výtahu, stejně zoufale jako neúspěšně šátrala kolem sebe, aby se něčeho zachytila, a současně viděla, jak také jednoho z obou techniků zachytil strašný vzdušný vír a strhl ho do výtahové šachty.

Pak bylo po všem. V jediném okamžiku.

Charitino nezadržitelné klouzání se zastavilo sotva dva metry od výtahových dveří. Všude kolem ní padali muži na zem a bolestně i zoufale lapali po dechu. Jen oba útočníci, chráněni svými obleky, stáli dosud na nohou. Jeden z nich chytil Gurka, který stejně jako ostatní padl na podlahu, a vlekl ho k výtahu. Druhý obr ho pozpátku následoval s napřaženou zbraní.

Ne že by to bylo nutné. Nikdo už nezůstal stát na nohou, nemluvě o tom, že by mohl proti oběma mužům zasáhnout. Dokonce i Skudder padl na kolena a oběma rukama se držel za krk. Široce otevřenými ústy lapal po vzduchu, který ovšem nebyl k mání.

Oba cizinci a Gurk zmizeli v kabině výtahu a v příštím zlomku vteřiny zmizeli úplně, zároveň s rudou pustinou a podivně zbarvenou oblohou.

Charity si nebyla jista, jestli skutečně viděla, co se stalo, nebo jestli si s ní nepohrávají její přepracované smysly, ale na nepatrnou, neskutečně krátkou chvíli jako by se realita na druhé stane dveří prohnula, jako by se svět zkrabatil různými směry - směry, z nichž některé ani neexistovaly, až nakonec Charity opět hleděla na šedě natřený kov výtahové kabiny. Dveře se začaly zavírat.

Charity se vytrvale ze všech sil snažila, aby neztratila vědomí. Ještě nebylo po všem. Nebyla tu už sice žádná díra ve světě, kudy by unikal kyslík, ale těch pár vteřin stačilo k tomu, aby se v řídicí centrále vytvořilo téměř vakuum.

Charitiny plíce zoufale volaly po vzduchu.

Ušní bubínky jí div nepraskly. Všechno kolem ní se točilo a cítila, jak se jí oči tlačí z důlků. Kovové mřížky klimatizačního zařízení explodovaly v proudu jisker a kdesi vypukl oheň. Skoro okamžitě však zase zhasl, jelikož se plamenům nedostávalo kyslíku.

Přesto se Charity jaksi podařilo zůstat při vědomí. Rápidní podtlak ji téměř ohlušil, takže se zdálo, jako by se všechno odehrávalo nepřírozně tiše, přesto však alespoň viděla, jak proud vzduchu z klimatizace rozvířil papíry a kusy trosek. Atmosféra v místnosti se opět sytila kyslíkem - zřejmě ho ještě nebylo víc než na vrcholu Mount Everestu, ale stačilo to, aby mohl člověk zůstat naživu.

Charity nedokázala říct, jak to trvalo dlouho - pravděpodobně jen několik vteřin, nanejvýš minutu, než se jí rozplynuly krvavé závoje před očima a měla zase pocit, že má v plicích víc než vzduchoprázdno. Cítila prudkou bolest nejen v hrudi, nýbrž prakticky všude, a měla pocit, jako by jí hlava hodlala každou chvíli explodovat. Když se pokusila zvednout, podařilo se jí to až napotřetí.

Skudder a Charity se vztyčili na nohy takřka současně. Indián cosi říkal, ale Charity jen viděla, jak se mu pohybují rty. Nebyla už úplně hluchá, avšak v uších jí znělo jen tupé hučení a bušení, které pohlcovalo veškeré jiné zvuky.

Charity zavrtěla hlavou a oběma ukazováčky si ukázala na uši. Skudder odpověděl jen strohým přikývnutím. Pravděpodobně na tom byl stejně jako ona.

Za ní se Hartmann pokoušel neobratnými, ale úpornými pohyby zvednout na kolena. Taky Drasko a druhý technik se už zase hýbali, takže Charity spěchala k oběma nehybně ležícím vojákům.

Muži byli v bezvědomí, ale žili. Útočníci je nehodlali zabít, třebaže Charity věděla, že by to mohli učinit stejně lehce, jako je srazil k zemi. Z nějakého důvodu jí tato okolnost připadala důležitá, třebaže by nedokázala říct, proč.

Do hučení a dunění v jejích uších pronikl nyní další zvuk: tenké, silící a opět slábnoucí kvílení, ve kterém navzdory všem obtížím záhy poznala vytí poplašných sirén.

Charity opět vstala a rozhlédla se kolem sebe. Velitelské stanoviště bylo naprosto zničené. Polovina monitorů a počítačů vypadla nebo byla zničena a tornádo rozmetalo vše, co nebylo přinýtováno nebo přibito.

Celý incident netrval déle než pět vteřin, ale místnost vypadala, jako by v ní zuřila dvouhodinová bitva.

Někdo se dotknul Charitina ramene. Otočila se přehnaně prudce a pohlédla do tváře guvernéra Draska. Byl na něj strašný pohled. Drobné žilky ve tváři a v očích mu popraskaly, takže z něho byl stejný rudoch jako Skudder. Zřejmě se taky při pádu poranil, neboť silně krvácel z rozbitého rtu. Soudě podle jeho mimiky a pohybů rtů na ni nemluvil, nýbrž řval, nicméně Charity stále ještě neslyšela dost na to, aby mu rozuměla.

Ne že by o to moc stála.

Přesto zvedla po chvíli ruku, ucpala si nos a současně se pokusila ze všech sil nosem vydechnout.

Starý trik, který jí nesčetněkrát pomohl při interkontinentálních letech, fungoval také tentokrát: ušní bubínky povolily a najednou zase slyšela. Ne že by bylo o co stát. Ječení sirén a Draskův řev se mísily v takový rámus, že bolestně stáhla obličej.

"Guvernére, prosím vás, sledujte mne!" řekla. "Když to uděláte jako já, nebudete muset křičet a my všichni znovu neohluchneme vaší vinou."

Drasko jí zřejmě nerozuměl ani slovo, neboť na ni jen zmateně hleděl, nicméně prokázal jí tu laskavost a na chvíli zavřel klapačku, takže mu mohla pantomimicky naznačit, co má na mysli. Drasko udělal, co mu Charity ukazovala, a pak se na ni zadíval ještě udiveněji.

"Opravdu to funguje," řekl.

Charity se usklíbla. "Měl byste častěji létat na laciných linkách v letadlech se špatným vyrovnáváním tlaku, pak byste všechny tato triky znal."

Drasko se zatvářil ještě nechápavěji, ale než mohl něco říct, dveře výtahu se rozletěly a dovnitř vrazilo půl tuctu těžce ozbrojených vojáků.

Charity strnula a Skudder i Hartmann rovněž. Muži zaslechli poplach a zřejmě si domysleli, že tu něco nebude v pořádku. Byli napjati a připraveni na všechno. A Charity ze zkušenosti věděla, že nic není nebezpečnějšího než muži, kteří jsou ozbrojeni a současně nervózní.

Drasko měl zřejmě v tomto směru méně zkušeností, neboť se obrátil a vykročil proti vojákům tak prudce, že jeden z mužů skutečně polekaně zvedl zbraň a namířil na guvernéra, než mu došlo, koho vlastně proti sobě má. Drasko si toho ani nevšiml. Než ze sebe nešťastný voják mohl vypravit byt' jen jediný zvuk, vyjel na něj guvernér:

"Kde jste, k čertu, byli? Byli jsme přepadeni! Měli jsme tu nepřátelské vetřelce! Přímě na velitelském stanovišti naší největší pevnosti! Chodí si sem a tam, jak se jim zachce, a vy?"

"Guvernére Drasko." Hartmann nepromluvil zvlášť nahlas, přesto však byl v jeho hlase podtón, který zřejmě zapůsobil i na rozčileného Draska, neboť místo aby pokračoval ve své tirádě, obrátil se k Hartmannovi a zmateně zamrkal.

Hartmann na něho asi vteřinu pronikavě hleděl a pak se obrátil k vojákům.

"To je v pořádku," řekl. "Můžete jít. A vypněte ty zatracené sirény!"

Drasko zaúpěl, jako by dostal ránu na žaludek, a taky vojáci na okamžik hleděli na Hartmanna, jako by pochybovali o jeho rozumu. Pak ale jeden z nich přikývl, prudce se obrátil a opět zmizel ve výtahu. Jeho kamarádi jej následovali.

Teprve když se zase dveře výtahu za nimi zavřely, vrátila se Draskovi řeč.

"Vy... vy jste se zbláznil?" zasípal. "Proč jste ty vojáky poslal pryč?"

"Protože nám nejsou nic platní," odpověděla Charity místo Hartmanna a jednoznačným, zuřivým pohybem hlavy ukázala k výtahu. "Právě jste to řekl sám, guvernére: ti vetřelci si chodí sem a tam, jak se jim zachce. O půl tuctu vojáků méně nebo více na tom nemůže nic změnit."

"Kromě toho nás ti cizinci nechtějí zabít," dodal Skudder.

"Jak jste na to přišel?" zeptal se Drasko pořád ještě značně podrážděně.

"Protože jinak bychom už byli mrtví," odpověděl Skudder klidně. "Stačilo by, aby nechali ty dveře otevřené o chvíli déle." Přejel si hřbetem ruky přes obličej. Když znovu spustil ruku, měl na prstech krev. "Pár vteřin navíc by stačilo."

V Draskových očích se zablýsklo. Ale neřekl nic, jen se zatvářil opovržlivě a znovu se obrátil k Charity.

"Každopádně teď už nemůžeme mít nejmenší pochybnost, co se týče loajality toho vašeho mimozemského kamarádíčka a spojence," řekl.

Charity v první chvíli nechápala, co má na mysli.

"Co to má znamenat?"

"Reagoval rychle," řekl Drasko.

"To nemyslíte vážně, Drasko," řekl Skudder. "Chcete naznačit, že ti chlapi se tu objevili, protože je Gurk zavolal?"

"Nechci vůbec nic naznačit, pane Skuddere," řekl Drasko ledově.

To, že Skudder při oslovení vynechal Draskovu hodnost, byla provokace, které guvernér velmi dobře rozuměl. "Jen mi připadá pozoruhodné, že se ti muži objevili přesně ve chvíli, kdy vašemu příteli začala zjevně hořet půda pod nohama."

"Spíš když byl připraven nám něco důležitého prozradit," řekla Charity.

Drasko ji obdařil opovržlivým pohledem.

"Čím to, že mě ani nepřekvapuje, že se stále tak úporně držíte své verze, slečno Lairdová?" zeptal se.

Charity se chystala k vzteklé odpovědi, ale v poslední chvíli zachytila Hartmannův varovný pohled a spolkla, co měla na jazyku. Nemělo smysl se hádat. Ne teď, a vůbec už ne s Draskem.

Charity se otočila na podpatku a zamířila k druhému technikovi. Muž byl bledý jak stěna, krvácel z nosu, uší, koutků očí, třásl se a opíral se o stůl.

"Můžete se pokusit mi pomoci?" zeptala se Charity.

Dokonce i jejímu vlastnímu sluchu zněla tato otázka jako pustý výsměch. Přesto dosáhla zamýšleného účinku. Panická hrůza v mužových očích nepohasla okamžitě, ale přece jen trochu ustoupila a technik se dokonce přiměl k jistému náznaku přikývnutí. Vypadalo to slibně.

"Já vím, že po vás žádám hodně," řekla Charity, "ale přesto: můžete se pokusit obnovit přenos?"

Muž na několik vteřin zaváhal; pak se pustil pultu a dosti složitým způsobem se obrátil. Ruce se mu stále ještě třáslly, přesto se ale pohybovaly po pultu s úžasnou přesností a rychlostí.

Výsledek jeho snažení byl ovšem přesně takový, jak se Charity obávala: po dvou nebo třech minutách se technik opět napřímil a zavrtěl hlavou. "Naprostě mrtvý," řekl.

"Co jste čekala?" zeptal se Drasko. "Pravděpodobně ten zatracený teleskop už odstřelili."

"To těžko," odpověděla Charity. "Tak hloupí nejsou."

"Hloupi?"

"Proč by měli ničit drahý hardware, když stačí obyčejný rušící impuls?" Charity unaveně zavrtěla hlavou. "Nechtějí nás zničit, guvernére, pochopte to už jednou. Chtějí nás porazit. To je rozdíl."

"To mi musíte příležitostně vysvětlit," řekl Drasko.

"Příležitostně ano," vmísil se do hovoru Hartmann. "Ale teď ne. Navrhuji, abychom sem nejprve přivolali úklidovou četku a pak někoho, kdo umí zacházet s pájkou. Sejdeme se za dvě hodiny... nejraději ve vaší kanceláři, guvernére. Mé místnosti momentálně nejsou právě v nejlepším stavu."

Drasko chtěl něco namítnout, ale Hartmann mu vůbec nedopřál příležitost. Otočil se a zamířil k výtahu. Charity a Skudder se vydali za ním.

Dveře se otevřely skoro okamžitě, když Hartmann stiskl knoflík, ale Charity nebyla jediná, kdo měl nepříjemný pocit, když vstupovali do kabiny. Taky Skudder a Hartmann očividně zaváhali, jako by měli strach, že se dostanou nikoli do výtahu, ale na nehostinný povrch Marsu. Charity vrhla k Hartmannovi tázavý, téměř zapřísahající pohled, ale on ji prostě ignoroval. Teprve až opustili nejen výtah, ale i budovu, prolomil Hartmann konečně mlčení:

"Je vám jasné, co se právě stalo?"

"Ne," odpověděl Skudder. "Proč nám to nevysvětlíš?"

Charity to připadalo skoro směšné, ale Hartmann se opravdu otočil na všechny strany, než odpověděl.

"Je to horší, než jsme si mysleli."

"Ale," podotkla Charity posměšně.

Hartmann však zůstal vážný. "Vy jste ho skutečně nepochopili?" zeptal se. "V tomto ohledu má Drasko naprostou pravdu, třebaže to přiznávám nerad. To vůbec nebyla náhoda!"

"Co tím chceš říct?" zeptala se okamžitě Charity. "Mluvíš o Gurkovi, nebo o rušení přenosu?"

Nečekaně nepřátelský podtón v jejím hlase překvapil i ji samotnou, avšak Hartmann na sobě nedal nic znát.

"O obojím," odpověděl. "Možná. Já nevím, sakra. Ale to nemůže být náhoda. Drasko má pravdu. Reagovali zatraceně rychle."

"Ty myslíš... že nás odposlouchávali?" upřesnila Charity.

"Každé slovo," přísvedčil Hartmann. "Vsadím pravou ruku, že pokud rozebereme centrálu, najdeme štenici."

"Nebo když podrobíme guvernéra Draska osobní prohlídce," poznamenal Skudder. Pokud chtěl někoho ohromit, podařilo se.

Charity i Hartmann se na něj překvapeně zadívali, ale Skudder zvedl ruku v chlácholivém gestu. "Nedívejte se na mě tak vyčítavě. Nikdy jsem tomu chlapovi nedůvěřoval. A vy taky ne, to si poctivě přiznejte."

"Teď přeháníš," řekla Charity. "Nikdy bych si sice Draska nevzala za muže, ale zrádce určitě není."

"Proč?"

"Však víš, odkud pochází," odpověděla Charity. "Kromě USA zřejmě utrpěla východní Evropa od Moronů nejvíc. Drasko je protiva a blb, ale raději by si nechal useknout obě ruce, než aby spolupracoval s nějakou mimozemskou civilizací."

"A co když to nejsou mimozemšťani?" Skudder učinil jakýsi složitý posunek. "Zapomněla jsi, co říkal Gurk? Tohle je rodinná záležitost. Co vlastně si myslíš, že tím chtěl říct?"

Charity neměla potuchy.

Ale pravděpodobně byla správné odpovědi velice blízko.

7

Ten tvor byl obrovský; dva metry vysoký, ne-li ještě větší. Ve skutečnosti ani nevypadal jako mravenec, ale podobal se tomuto pozemskému hmyzu dost na to, aby si zasloužil toto označení: měl lesklý exoskelet z chitiny, šest končetin, které se daly podle potřeby používat jako nohy i ruce, a trojúhelníkovou hmyzí hlavu s tykadly, obrovskými fasetovými očima a strašlivými kusadly. Největší odlišnost od jeho pozemských příbuzných však nebyla na pohled patrná.

Individualita.

Ten tvor měl ego.

A jméno.

"Co chceš?" zaúpěla Charity.

Měla strach. Panický strach. Byla si naprosto a bez nejmenší pochybnosti jista, že se jí to zdá. Tento mravenec nebyl reálný, jako nebylo reálné bílé nekonečno, na jehož pozadí se vznášel. Kias ji zemřel v náručí před osmi lety, když zničehonic skosila smrt všechny Morony na Zemi. Spolu se Skudderem tohoto Morona osobně pohřbili a Charity - snad poprvé v životě - plakala na hrobě tvora, proti kterému by ještě před rokem bojovala do roztrhání těla.

Nyní stál znovu před ní. Jeho vražedná kusadla se pohybovala a doprovázela každé slovo klapavými, skřípavými zvuky, zatímco ve velkých složených očích měl utrpení, které ji bolelo víc než všechna slova.

"Ty jsi nás zabila," šeptal Kias. "Tolik miliard. Tak neskutečně mnoho miliard."

"Ne," zasténala Charity. "To není pravda! My jsme se jen bránili!"

Bylo to nesmyslné. Beztak se jí to jen zdá. Věděla, že to není Kias, kdo proti ní stojí, a že to nejsou jeho slova, jež slyší. Ten Moron je mrtev a slova, která jí teď říká, vycházejí ve skutečnosti z ní samé. Přesto jí to nic nepomáhalo.

"Tolik miliard," trval na svém Kias. "Statisíce světů a na každém z nich miliardy našinců. Na to jste neměli právo."

"Měli jsme právo," bránila se Charity, jakkoli to bylo nesmyslné. "Vy jste nás chtěli zabít. My jsme se jen

bránili."

"Bylo vás málo," odpověděl Kias, "a nás tak mnoho. Neměli jste právo. Naše civilizace se rozprostírala přes desetinu Galaxie. Vy jste ji zničili."

"Ne!" zaúpěla Charity. "To není pravda. Vy jste nás napadli! My jsme jen opláceli!"

"Ne, vy," odpověděl Kias.

Přiblížil se a naklonil se nad ni. Jeho fasetové oči narostly do velikosti měsíců, které vyplnily veškerý vesmír nad ní. "Ty!"

"Ne!" zakvílela Charity. "To není pravda! Tak to nebylo."

"Ty sama," trval na svém Kias. "Tolik miliard. Miliardy miliard životů. A ty sama jsi je všechny zmařila! Jen ty sama!"

Přiblížoval se k ní. Jeho strašná kusadla se rozvírala, připravena chytit ji a rvát maso.

"Ne!" zaječela Charity.

Kiasova kusadla se dotkla její tváře a v obličejí jí explodovala strašlivá bolest. Vykřikla hrůzou, instinktivně ucukla a prudce se posadila - a v tu chvíli se šedé nekonečno kolem ní změnilo v jen o něco méně šedé šero jejího zatemněného bytu...

Srdce se jí divoce rozbušilo. Měla pocit, jako by se celá koupala v potu a při přechodu ze spánku do bdění její panika nejen neustupovala, nýbrž spíš ještě narůstala. Musela se jí ze všech sil bránit, aby kolem sebe nesmyslně netloukla a nekřičela.

A ještě něco jí z jejího děsivého snu pronásledovalo do skutečného světa: pravá tvář jí stále ještě pálila, jako by byla v ohni a taky ruka, kterou ve spánku do čehosi udeřila, jí prudce bolela.

S vypětím vši vůle se jí podařilo potlačit paniku. Šedé šero kolem ní znovu nabývalo důvěrně známých obrysů.

Nebyla tu sama. Snad to ani nebyl sen. Někdo byl u ní v pokoji. Slyšela škrábavé šelestění, pak něco jako sténání. Že by to bylo šelestění chitinových klepet, ostrých jako nože? Jakýsi stín se pohnul ve tmě před ní. Začalo se před ní vztyčovat cosi vysokého, hroživého. Kias, který jí pronásledoval z její noční můry do skutečného světa...

...ale náhle se změnil ve Skuddera, který se omámeně vedle ní zvedl na posteli a levou ruku si tiskl na bradu a rty. Mezi prsty mu tekla jasně červená krev.

"Skuddere?" zeptala se Charity zmateně.

"Nejsem si tak docela jist," odpověděl oslovený stísněně. "Myslím, že jsem se tak jmenoval... než mě kopl slon. Mohu vstát, nebo zase dostanu přes hubu?"

Charity nebylo do smíchu ani trochu.

"Co... se stalo?"

"Jednu jsi mi ubalila," odpověděl Skudder žalobným tónem. "Myslím, že si teď jsme víc než kvit. Něco máš ještě u mne schované."

Při jeho slovech si Charity znovu uvědomila palčivou bolest na tváři. Zvedla ruku k obličejí a ucítila, jak má horkou tvář.

"Tys mě praštil," řekla vyčítavě.

"Jediná šance, jak ti tu a tam něco vrátit," bručel Skudder, zatímco se tiše zvedl vedle její postele.

"Každopádně až dosud jsem si to myslel." Sundal si ruku ze rtů a vyčítavě hleděl střídavě na Charity a na krev, která mu lpěla na prstech. "Podle mého to není fěr. Dosud jsem tě mohl mlátit aspoň ve spaní. Odkdy rány vracíš?"

"Co se stalo?" zeptala se Charity.

Skudder v jediném zlomku vteřiny zvažněl.

"Měla jsi nějaký zlý sen," řekl. "Křičela jsi. Párkrát jsem s tebou zatřásl, ale nemohl jsem tě probudit. Tak jsem ti dal facku. Nešlo to jinak, byla to poslední možnost. Promiň."

"Křičela?" zeptala se Charity.

"A jak. Divím se, že se nezběhla celá základna," odpověděl Skudder. "Co se stalo?"

Ještě jednou si hřbetem ruky přejel přes ústa, se svraštěným čelem pozoroval krev, která mu tekla z rozbitého rtu, a posadil se na kraj postele; Charity měla pocit, že poněkud dál, než bylo nutné.

"Sen," odpověděla. "Měla jsem... zlý sen. Nic pěkného."

"To zlé sny nebývají," opáčil Skudder. Nic víc. Ale způsob, jakým se na ni díval, byl víc než výmluvný. Trvalo ještě několik vteřin, než se Charity odhodlala vyprávět; zpočátku váhavě, pak stále rychleji, až ze sebe nakonec doslova vyhrllila i nejmenší detaily svého snu, aniž se dokázala zastavit.

"To je bláznivě," řekl Skudder, když Charity skončila. Jeho tón se ovšem hodil k těmto slovům stejně málo jako pohled, kterým ji pozoroval, a Charity zavrtěla hlavou.

"Nejsem si jista," řekla. "Není to poprvé, co jsem tento sen měla, víš? Jenže nikdy to nebylo tak intenzivní jako dnes."

Teprve když tato slova vyslovila, uvědomila si Charity plnou pravdu. Tento sen se jí nezdál poprvé. Jenomže dosud nikdy si na něj po probuzení nevzpomněla.

"Ale přesto to byl jen sen," řekl Skudder. "Nic víc." Jeho hlas zněl, skoro jako by ji chtěl zapřísahat, a to z dobrého důvodu.

"A jestli má pravdu?" zeptala se Charity.

Skudder se na ni vteřinu díval. Pak sebou trhl a přinutil se k úsměvu. Ten však ani nemohl být falešnější.

"Kias," řekl s důrazem, "je mrtev. Pohřbili jsme ho jen pár mil odsud. Už jsi zapomněla?"

"Víš přesně, jak to myslím," odpověděla Charity vážně. "Co když je to pravda?"

"Co máš na mysli?"

"Že jsme je zabili," odpověděla Charity. "Všechny."

"Blbost!" řekl Skudder. Tentokrát bylo přesvědčení v jeho hlase pravé. "Co je to s tebou vlastně? Netrpíš nakonec zbytnělým velikášstvím? Přeceňuješ se, jestli věříš, že jsi skutečně vyhubila celou desetinu Galaxie, nemyslíš?"

"A je-li tomu opravdu tak?" zeptala se Charity.

Viděla, jak Skudder nasazuje k obvykle posměšné odpovědi, ale pak náhle zase zvažněl. Jeho ruka se po pokrývce sunula k jejím prstům, ale nakonec se jich nedotkla.

"Pak je to prostě tak," řekl. "Pokud měli nějakou slabinu, kde mohli být smrtelně zasaženi, pak to dříve nebo později někdo udělat musel. Kdybychom to nebyli my, byl by to někdo jiný. Ale tomu nevěřím. Zničili jsme transimírové spojení mezi Zemí a Moronem, to je vše."

"Hartmann si myslí, že se mohla zhroutit celá síť."

Skudder pokrčil rameny. Jeho hlas už zase zněl poněkud našťavaně. "A i kdyby! Tak se zhroutila. Oni nás napadli a my jsme je odrazili, to je prostě."

"Ano," zamumlala Charity. "Je to opravdu prosté. Jenom se musím ptát, jestli jsme k tomu měli skutečně právo."

Skudder překvapeně zamrkal. "Právo k čemu?"

"Zabít tolik živých tvorů," odpověděla Charity.

Skudder se dlouze odmlčel. Così v jeho pohledu se změnilo. Stále ještě v něm byla starost, ale nyní poněkud jiného druhu.

"To myslíš vážně?" zeptal se. "Charity, to není tvoje vina - ani moje, ani Hartmannova, ani žádného jiného člověka na této planetě! Buď oni, nebo my, tak to bylo!"

"Ale dává nám to právo zničit takovou spoustu životů?"

To nebyla otázka, na jakou se očekává odpověď, a taky Charity žádnou nedostala. Skudder na ni jen hleděl - nyní naprosto zjevně otřesen. Po několika vteřinách Charity vstala a došla k oknu. Čekala, že ji bude Skudder následovat, ale zůstal, kde byl.

Zklamalo ji to.

"Vím, že to zní bláznivě," zamumlala. "Ale já... já se prostě té myšlenky pořád nedokážu zbavit. Co jestli jsou opravdu všichni mrtví, Skuddere? Chci říci úplně všichni."

Prudce se obrátila ke Skudderovi. Stále ještě seděl bez hnutí na kraji postele a s hlubokým smutkem (nebo strachem?) v očích na ni hleděl.

"Jak jsi na to přišla?" zeptal se.

"Všichni přece zemřeli, Skuddere," odpověděla. "Všichni, kteří byli tu. Nikdy jsme nezjistili proč. Co když jsme přerušili... víc než jen transimírové spojení?"

Charity - a nejen ona, všichni - si nejdou položit tuto otázku, aniž na ni kdy našla odpověď. Bylo to možné. Po zhroutení transimírové sítě veškerí Moroni na Zemí vymřeli. Nikdo nevěděl proč.

"Je-li tomu tak, pak je pozdě vyčítat si to," odpověděl Skudder. "Ale já tomu, má drahá, stejně nevěřím."

"Protože nechceš věřit," usoudila Charity. V jejích slovech nebyla ani nejmenší výčitka. Bylo to jen konstatování, nic víc, a Skudder to taky přesně tak přijal. Jak by tomu taky mohl věřit? Kdyby tomu bylo tak, pak by to byla zřejmě největší genocida v historii vesmíru. Nikdo by nemohl žít s vědomím takové viny. Ani Charity ne. Pokoušela se tu myšlenku zahnat. Ovšemže to nešlo.

Skudder se podíval na hodinky a zašklebil se. "Pět," řekl. "To už ani nestojí za to vracet se do postele. Teda jedno ti musím přiznat: umíš si to načasovat." Vstal, vydatně se protáhl a přehnaně zív. "Nevidím jediný důvod, proč bych měl trpět jenom já. Splníš výjimečně svou povinnost skoro manželky a uvaříš mi kávu?"

"Samozřejmě," odpověděla Charity. Aniž se hnula od okna, dodala mírně zvýšeným hlasem: "Počítači, dvě kávy."

Skudder zvedl levé obočí, zdržel se však jakéhokoli komentáře. Charity skoro nikdy nepoužívala počítače, raději dělala všechno v domácnosti ručně. Neměla k tomu žádný rozumný důvod, ale prostě považovala za zvrhlé nechat si kávu připravit počítačem, zatímco o deset kilometrů dál bojují lidé o holé přežití. Že to nyní přece jen udělala, vypovídalo o jejím psychickém stavu víc, než jí bylo milé.

Skudder několik vteřin marně čekal, že Charity sama od sebe poruší čím dál nepříjemnější mlčení, pak pokrčil rameny, obrátil se a odešel, zřejmě však jen proto, aby se oblékl, neboť dveře nechal otevřené. Charity využila času, aby se sama převlékla do uniformy - jediného oblečení, které už několik týdnů nosila.

Když se posadila k malému jídelnímu stolu, padl jí pohled na bílou obálku, která na něm ležela. Hartmannův pobočník ji přinesl ještě včera večer a od té doby už Charity její obsah nesčetněkrát prolistovala. Přesto, snad jen aby se rozptýlila - vzala nyní znovu obálku do ruky a vytáhla z ní asi tucet barevných, naleštěných fotografií.

Byly to zvětšeniny objektu, který objevili na oběžné dráze Marsu.

Zónová loď.

Zlověstný název, pomyslela si Charity. Nevěděla, co znamená, ba ani to, jestli jde o skutečné označení, nebo jestli si Gurk tento název nevymyslel právě ve chvíli, kdy objekt poprvé uviděl. Ale ať už to bylo jakkoliv, Charity připadalo to jméno přílehlé. Probouzelo v jejím nitru obrazy temnot, nekonečné prázdnoty a pustých, nehostinných světů. Myšlenky na ponuré, zakázané oblasti vesmíru, ve kterých nemůže obstát nic živého.

Smrt, řekl Gurk. Smrt pro nás všechny.

Charity samozřejmě znala trpaslíkovu zálibu v dramatických výstupech a tajuplných narážkách. Gurk se s oblibou předváděl, většinou v nejnevhodnější dobu. Ale strach, který v tu chvíli viděla v jeho očích, byl nesporně pravý.

"Strašidelné, co?"

Ani nepostřehla, že se Skudder mezitím vrátil, ale stál teď přímo za ní a zamračeně hleděl na obrázky, které Charity před sebou vyložila na stůl. Skudder viděl snímky přinejmenším tolikrát jako Charity, ale zjevně se ani on nedokázal ubránit jejich znepokojivému vlivu. Nikdo by to nedokázal.

V jakémsi náhlém popudu chtěla Charity zvednout ruku a uniknout tak znepokojujícímu pohledu na onen objekt, ale pak pochopila, jak by mohlo její gesto připadat Skudderovi směšně. Jen přikývla a řekla: "Ano. Pořád si lámu hlavu, co to je. Nikdy předtím jsem nic takového neviděla."

"To nikdo," pokrčil Skudder rameny, obrátil se a zamířil ke kuchyňské lince, aby vytáhl dva šálky s kávou.

"Gurk zjevně ano," namítla Charity.

Skudder opovržlivě odfrkl. "Neměla bys věřit úplně všemu, co ten trpaslík napovídá," řekl.

Charity se na něho ostře zadívala. "To už Drasko svou nedůvěrou nakazil i tebe? To bych nebyla řekla."

"Ne," odpověděl Skudder. Postavil šálky s kávou, ze které se ještě kouřilo, na stůl a přitáhl si židli. "Neříkám přece, že Gurk lže. Víš ale sama, jak rád hraje ty své hry."

"Tohle nebyla hra. Viděl jsi jeho oči? Byl napůl šílený strachem, když uviděl tuhle... tuhle věc." Charity prudce vymrštila ukazovák proti jedné fotografii, ale neodvažovala se ani dotknout obrázku zónové lodi, jen zaťukala na černou plochu vesmíru, tvořící pozadí.

"Proč nám tedy pak neřekl, co ví?" Skudder prudce zavrtěl hlavou. "Pokud skutečně stojí na naší straně, pak nám to měl sakra říct! Jaký má smysl, že si to nechává pro sebe?"

"Možná má dobré důvody, i když je my nevíme."

Skudderovi zřejmě činilo stále větší potíže se ovládat. Neodpověděl hned, sáhl po svém šálku a dlouze se napil, avšak Charity si všimla, jak mu viditelně vystoupily žíly na hřbetech rukou a jak se mu oči zakabonily zlostí. "Škoda že už neměl příležitost vysvětlit nám své dobré důvody," řekl konečně. Ani se nesnažil, aby zakryl ve svém hlase výsměch. Chtěl, aby byl slyšet.

"Co tím chceš říct?" zeptala se Charity příkře.

"Nic," odpověděl Skudder. "Nemusíš se bát, rozhodně nehodlám zpochybňovat loajalitu tvého přítele."

"Teď ale opravdu už mluvíš jako Drasko," odpověděla Charity. "Jenže, víš, cynismus ti nejde."

Vztekle vstala a obrátila se ke dveřím, avšak Skudder bleskurychle vyskočil taky a chytil ji za zápěstí.

"Co je to?" zeptal se. "Kam chceš jít?"

Charity se mu vytrhla. "Ven," odpověděla. "Půjdu se projít. Sama!"

A obrátila se, vyřítla se z pokoje a o malou chvíli později i z domu.

8

Obklopila ji tma a nepříjemný chlad, ale ani jedno, ani druhé nebylo tak intenzivní, jak očekávala. I přes časnou hodinu už na základně vládli čilý ruch. Většina budov byla osvětlených, všude se pracovalo, opravovalo, obnovovalo.

Charity však momentálně nic z toho nebrala na vědomí, a rychlým krokem pospíchala přes přistávací plochu k hangáru, kde se nacházel ukořistěný rejnok. O dobrých deset minut později došla k obrovské, hermeticky uzavřené hale a použila jeden ze tří existujících klíčů, aby otevřela dveře a vešla.

Oproti její poslední návštěvě v této místnosti se tu mnohé změnilo. Hartmannovi lidé skoro úplně vyklidili celý hangár. Třebaže byla většina leteckých hangárů na základně stále ještě zničených, a místo bylo proto nedocenitelně vzácné, tento hangár obsahoval jediný letoun, který v šeru skutečně vypadal jako obrovský, na břeh vyhozený rejnok.

A jakoby k umocnění tohoto dojmu byla přes jeho černý trup i zaoblená křídla natažena celá síť ocelových lan o síle paže, jež byly masivními kolíky upevněny k podlaze; bylo to sice působivé, ale naprosto zbytečné bezpečnostní opatření - Charity na vlastní kůži vyzkoušela, jak výkonné dokážou být motory této cizokrajné kosmické lodi.

"Ani na to nemysli," řekl v tu chvíli jakýsi hlas za jejími zády.

Charity poznala okamžitě, čím je to hlas. Přesto se polekaně otočila a právě ještě včas stačila potlačit impuls sáhnout k pasu po zbraní, kterou ovšem s sebou neměla.

"Harris!"

"To je pěkné," ušklíbl se Harris. "Dokonce si ještě pamatuješ mé jméno."

"Co tady děláš?" zeptala se Charity.

Harris se zazubil od ucha k uchu.

"Hartmann mě sem přivedl," odpověděl. "Duboisová a já jsme byli zvědaví na tu vaši hračku, tak jsme se na ni chtěli podívat."

"Duboisová? Ona je tady taky?"

Harris ukázal hlavou k rejnokovi. "Hartmann jí právě všechno ukazuje. Není tam dost místa pro provádění po skupinách - ale to ty přece víš." Posměšně jí pohrozil ukazováčkem. "Vlastně bych se měl cítit uražený. Už mi nedůvěřujete, nebo proč jste mi vlastně nic o vašem plánu neprozradili?"

"Neříkal jsi právě, že to Hartmann udělal?" Charity zamířila k rejnokovi a Harris ji následoval.

"Včera," přisvědčil. "Ale předtím se nezmínil ani slovíčkem."

Charity neřekla nic, v duchu ale přiznávala, že má Harris v podstatě pravdu: možná to s tím utajením trochu

přehnali.

Vstoupila do stíhačky a našla Hartmanna s Duboisovou v malém kokpitu, přesně jak říkal Harris. Hartmann vypadal přepracovaně. Pravděpodobně od včerejšího večera nespál ani minutu. Když uviděl Charity a Harrise, na chvíli se zarazil, pak je ale pozdravil krátkým kývnutím a dál vysvětloval Duboisové přístroje té cizí lodi - v míře, do níž jim sám rozuměl.

Charity byla příliš unavená, než aby ho přerušovala; proto si raději počkala, až bude Hartmann se svým výkladem u konce - sama se přitom dozvěděla tu a tam něco, co bylo i pro ni nové.

Hartmannovi technici odvedli dobrou práci. Zatímco Charity naslouchala, došla ke stejnému závěru, jímž Hartmann zakončil své vysvětlování: "Kdybychom byli schopni zasáhnout do počítače, aniž by se okamžitě sám zničil, mohli bychom s tímto strojem bez problémů létat."

Duboisová se na něho pochybovačně zadívala, ale Hartmann přikývl o to rázněji, aby potvrdil svá slova. "Tato věc mohla být vyrobena i v našich loděnicích, nebo by mohla být, tak za třicet, čtyřicet let. - Jak to, že jsi tak brzy vzhůru?"

Jeho poslední otázka byla určena Charity, ale zazněla tak nečekaně a bez jakéhokoli přechodu, že Charity potřebovala snad vteřinu, než si uvědomila Hartmannův tázavý pohled.

"Řekl bych, že přišla, aby si v praxi ověřila tvou teorii," řekl Harris.

Charity se po něm kradmo podívala, ale Harris se jen zašklebil a řekl tentokrát směrem k Charity: "Viděl jsem tvůj výraz, když jsi vešla. A teď mi už nic nezapřeš. Však víš, že často dokážu číst myšlenky."

"Ale já jsem neměla v úmyslu loď ukrást a uletět s ní k Marsu, jestli máš na mysli tohle," řekla Charity.

Harris mlčel a taky Duboisová a Hartmann se na ni dívali nějak divně. Charity si musela přiznat, že ani jejímu sluchu neznějí její vlastní slova stoprocentně přesvědčivě. Sama nedokázala přesně říci, proč sem vlastně přišla. Snad jen proto, aby byla chvíli sama. Nerušená, v bezpečí.

Po tom, co se dozvěděla od Hartmanna a co především včera sama zažila, byl tento hangár snad jediné místo na základně, kde si mohla být opravdu jista, že nebude odposlouchávána.

"Hartmann nám vypověděl, co se stalo," řekla Duboisová. "To s Gurkem je mi líto. Nevím sice proč, ale měla jsem toho mrňouse ráda."

"Ale on není ještě mrtvý," odpověděla Charity příkře.

"To nevíme," řekl Hartmann rychle, současně ale zvedl smířlivě ruce. "Ale taky si to nemyslím, jestli to chceš slyšet... Kdyby ho chtěli zabít, mohli to udělat jednodušeji."

"Mohli. Kdyby. Snad." Charity rozzlobeně zavrtěla hlavou. "Je tu vůbec někdo, kdo Gurkovi prostě věří bez kdyby a ale? Začínáte už všichni mluvit jako Drasko. To je ta paranoia nakažlivá?"

"Ne," odpověděl Harris a ušklíbl se. "Ale opatrnost ano."

"Někdo sem jde." Duboisová ukázala úzkým bočním okénkem ven. Když se Charity zadívala udaným směrem, bez velkého překvapení uviděla, jak do hangáru vešel Skudder a rychlým krokem se přibližoval k rejnokovi. Znovu se otočila a ještě stačila zaznamenat, jak Hartmann rychle spustil paži a rychle si přetáhl rukáv přes zápěstí.

Přesněji řečeno přes hodinky.

"Ach, tak je to tedy," zamumlala Charity.

"Co?"

"Nedělej ze mě blbce," řekla příkře. "Tohle malé dostaveníčko není vůbec náhoda. Vy jste se domluvili, že?"

Hartmann téměř provinile sklonil hlavu a taky Duboisová najednou jako by objevila venku v hale něco strašně zajímavého. Jen Harris se bez zábran dál šklebil.

"Mohla bych se konečně taky dozvědět, proč jsem já jako jediná nebyla pozvaná na váš večírek?"

"Neexistuje žádný důvod," tvrdil Hartmann. Nikdy nebyl moc zdatný lhář. "Přestaň už konečně v každé maličkosti hledat kdovíjaké tajemství. Harris a Duboisová chtěli vidět tu loď a Skudder přišel náhodou, to je všechno."

"Kecy," odpověděla Charity příkře. "Něco máte za lubem. A já jsem o tom z nějakého důvodu neměla vědět."

"Prosím tě, Charity," řekl Hartmann, ale Charity mu okamžitě energickým gestem usekla řeč.

"Teď hned chci vědět, co se tady bude hrát za hru," řekla ostře. "Co se to k čertu děje? Nedůvěřujete mi snad?"

"Jistěže ne!" odpověděl Hartmann překotně. Znělo to stále méně přesvědčivě. Než však mohl pokračovat, ozval se zvenku Skudderův hlas:

"Máte tam vevnitř místo ještě pro čtvrtého pasažéra?"

Harris se podivně ušklíbl, obrátil se a celý shrbený vyšel z nízkých dveří, následován Duboisovou a Hartmannem, který byl očividně rád, že může alespoň na okamžik přerušit tento stále nepříjemnější rozhovor. Charity vylezla z rejnoka jako poslední a nahlas řekla: "Pátého."

Nespouštěla Skuddera z očí, ani když vylézala z lodi. Ale nebylo toho ani zapotřebí: Skudder nevypadal pouze překvapeně, nýbrž krátkou chvíli přímo zděšeně.

"Jenom nedělej, že jdeš kolem jenom tak čistě náhodou," řekla. "Co se tady děje?"

"Já vůbec nechápu - " začal Skudder.

"Řekněte jí to," přerušila ho Duboisová.

Dvě nebo tři vteřiny neřekl nikdo vůbec nic. Hartmann se snažil vyhnout jejímu pohledu, zatímco Harris se stále ještě odporně šklebil, teď ale ne už moc pobaveně. Nakonec to byla sama Duboisová, jež do kyselého jablka kousla. "Ano je to pravda, měli jsme se tu sejít. Byl to Skudderův nápad."

"Stará garda," přisvědčil Skudder. "Kromě Net a Gurka jsme zase kompletní."

"Kompletní k čemu?" zeptala se Charity.

"Abychom konečně něco podnikli!" vyrazil ze sebe Hartmann vztekle. "Kromě vás čtyř nevěřím už nikomu. Draskovi už vůbec ne. Kdyby se dozvěděl o této lodi, zřejmě by ji osobně rozšrouboval na kousičky!"

"To sotva," odpověděla Duboisová. "Ale přivázel by na ni červený praporek a poslal ji zpět těm cizincům. Na znamení dobré vůle." Jen krátce přikývla, když se na ni Charity i Hartmann nevěřičně podívali. "To nebylo myšleno jako vtip. Vím, že se už několik dní pokouší s ním navázat kontakt."

"Odkud to víš?"

"Zasedám v radě," připomněla Duboisová. "Drasko je přesvědčen, že vyjednávání je naše jediná šance."

"Třeba má dokonce i pravdu," řekl skepticky Skudder.

Charity jeho slova přešla.

"Jak ale chce, prosím pěkně, vyjednávat s někým, o kom ani neví, co chce?" zeptala se. "Nebo co je zač."

Duboisová pokrčila rameny. "Jen jsem citovala. A nepodceňuj Draska. Má sice své mouchy, ale není hlupák. O této lodi se v žádném případě nesmí dozvědět."

"Což mě přivádí zpátky k mé původní otázce," řekla Charity zachmuřeně. "Co máte za lubem?"

Nikdo neodpověděl. Po pár minutách Charity pokračovala: "Někdo z vás to chce udělat, že? Chcete nastoupit do rejnoka a letět k nim."

"To jsi řekla ty," řekl Hartmann. "Nevíme ani, kdo to je, o tom, co mají za lubem, ani nemluvě."

Charity si je pozorně prohlížela jednoho po druhém. Dobře cítila, že se ještě nedozvěděla všechno.

"Prozradíte mi taky, jak to chcete udělat?" zeptala se. "Ta bedna nemá dost paliva ani na desetinu cesty."

"Dopravíme ji tam," řekl Harris.

"K Marsu?" Charity se na něho nechápavě zadívala. "Máš aspoň přibližnou představu, jak je to daleko?"

"Dost přesnou," odpověděl Harris. Stále ještě se šklebil, ale jeho hlas zněl teď trochu uraženě. "Prostě ji naložíme, a odvezeme, to je přece snadné."

"A na co, čím?"

"Nezapomínej na HOME RUN," řekl důrazně Harris.

Charity překvapením vytřeštila oči. "Cože? Ty... ty chceš říct, že je pořád ještě tady," odpověděl Harris. "Není už sice úplně nová, je trochu prožraná od molů, ale pořád je schopna letu. Alespoň doufám."

"HOME RUN," mumlala Charity. "Ani jsem nevěděla, že ještě existuje."

Náhle se Harris zazubil od ucha k uchu. "Teď mě ovšem urážíš. To jsi už zapomněla, že jsem Skot? My nikdy nic nevyhazujeme, to je přece známo."

"A už vůbec ne zánovní kosmické lodi," dodala Duboisová.

"Ale HOME RUN není vůbec žádná kosmická loď," řekla Charity vážně. "Je to v podstatě jen plechovka s narychlo stlučenými motory. Nebyla jsem si jista, jestli vydrží cestu na Měsíc, o Marsu ani nemluvíme! A naposledy letěla před osmi lety!"

"Taky bych si raději vzal EXCALIBUR," řekl Hartmann. "Ale pochybuji, že by naši přátelé tam venku reagovali zrovna nadšeně, kdybychom se jim objevili za vraty s celým válečným křižníkem. Kromě toho," dodal s kyselým pohledem směrem k Charity, "někdo mu do boku udělal díru jako tenisové hřiště. HOME RUN je jediné, co máme. Dopřej mi nějaké tři týdny a udělám ti z něj prvotřídní loď."

"Tady?"

"Kde jinde?" zeptal se Hartmann. "Nechci se tě dotknout, Charity, ale tahle základna je vybavena podstatně lépe než podobná zařízení v USA."

"To vím," odpověděla Charity nespokojeně. "Ale jak sem chceš dostat osmdesát metrů dlouhou kosmickou loď, úplně ji přestavět a zase ji odsud dostat, aniž by si toho Drasko nebo některý z jeho donašečů všiml?"

"Aniž by si toho všiml?" Hartmann zavrtěl hlavou. "Jak jsi na to přišla? On si toho právě musí všimnout. Už jsem s ním o tom mluvil. Dohodli jsme se."

"Samozřejmě, já o tom nic nevím..."

"Neskákal sice nadšením až ke stropu, ale každopádně přisvědčil, že momentálně představuje HOME RUN jedinou možnost, jak se dostat k Marsu."

"...a nikdo se vůbec nestará, jestli s tím plánem souhlasím."

Hartmann ji se stoickým klidem dál ignoroval. "S vylepšenými motory, které zabudujeme, to k Marsu zvládneme za necelých osm týdnů," pokračoval. "Přibalíme tenhleten dáreček a budeme se modlit, aby ho jeho návratná automatika vedla rovnou do hangáru jeho mateřské lodi."

Charitina trpělivost byla takřka u konce. Zнала dostatečně Hartmannův zvyk ignorovat nepohodlné otázky, ale ještě nikdy se mu nepodařilo rozechřát ji vztekem do běla jako teď. Možná proto, že ještě nikdy se necítila tak přímo podvedena jako dnes.

"A kdy jste o tom chtěli povědět mně?" zeptala se. Otázka nebyla určena nikomu určitému, ale chyběl jí jen kousek k vzteklému řvání.

"Při nejbližší příležitosti," odpověděl Hartmann.

"Co se to tady vlastně děje?" zeptala se Charity, stěží se ovládajíc. "To jste mě už hodili přes palubu? Proč? Pohněvala jsem vás? Porušila jsem nějaké svaté pravidlo, aniž jsem si všimla, nebo..."

Zarazila se. Ani Hartmann, ani žádný z zbývajících tří dosud žádným způsobem na její výbuch vzteku nereagoval, ale v jejich mlčení bylo něco tak sklíčeného, že to Charity prozradilo mnohem víc, než by dokázala jakákoli slova.

A náhle pochopila.

"Kdo?"

Tázavý pohled, který směřem k ní Hartmann vrhl, ji přiměl poopravit si doposud nevalné mínění o jeho hereckých kvalitách. Ale to neměnilo nic na tom, že jí náhle bylo zcela jasné, jaká hra se tu hraje. "Kdo z vás chtěl letět? Ty, že?"

Hartmann zarytě mlčel - ale v podstatě to stejně nebyla otázka, nýbrž tvrzení. Hartmann a Skudder byli jediní, kteří přicházeli v úvahu. Ani Duboisová, ani Harris neměli patřičné vědomosti, aby mohli s touto lodí letět. A Skudder, kterého znala jako své boty, by nikdy nedokázal něco před ní tajit déle než deset vteřin.

"Ty," řekla Charity ještě jednou. "Není divu, že jsem se nic neměla dozvědět o tom vašem famózním plánu. Ty dobře víš, že bych to nepřipustila."

"Já se..."

"...nechám zabít, to chceš říct? Tahle akce znamená skoro jistou smrt. Tvoje šance na návrat je..."

"...právě tak vysoká jako tvoje," přerušil ji Hartmann, ale vyprovokoval ji jen k ráznému zavrtění hlavou.

"Jsem lepší pilot, to ty víš," řekla Charity. "A jen tak mimochodem, nemám zodpovědnost za ženu a dvě děti."

"Blbost," řekl Hartmann. "Odkdy bereš na takové věci ohled?"

"Odted'ka," odpověděla Charity. "Konec diskuse. Poletím já."

"To jsi chtěla tak jako tak, že?"

Hartmann připadal Charity jako umíněný, paličatý malý kluk. Vůbec ne jako generál, snažící se obhájit své stanovisko.

Ale cítila, že vyhrála. Hartmann si už jen svými výpady kryl ústup, aby neztratil tvář, o víc nešlo.

"Proč prostě nepočkáme, až sem dorazí HOME RUN a dá se do pořádku?" vmísil se do debaty Skudder. Obrátil se k Harrisovi. "Máš už nějakého pilota, který sem s tou kraksnou doletí? Možná bych se už zase potřeboval trochu pocvičit."

9

Když bylo Charity devětadvacet let a vedla jiný život v jiném světě, stavěli ona a její tehdejší druh dům. Přitom poznala Cheopsův zákon: Ať se plánuje sebepečlivěji, stejně vždycky všechno trvá dvakrát tak dlouho a stojí třikrát tolik, než si člověk myslí.

Co platilo pro čtyři tisíce let staré pyramidy, platilo i pro obyčejné řadové domky na americkém předměstí, jakož i pro kosmické lodí, dokonce i po invazi mimozemšťanů a následující padesátileté okupaci. Potřebovali nikoli tři, nýbrž skoro pět týdnů, aby z létající hromady starého železa, kterou Harris nazýval kosmickou lodí, udělali zase funkční letoun, a Hartmann už po druhém týdnu přestal počítat náklady. Zřejmě by za peníze, které tato přestavba pohltila, dokázali postavit tři lepší lodě.

Ovšem nikoli za pět týdnů, a to bylo právě klíčové.

Momentálně nebylo nic tak drahé jako čas. Na přístrojovém pultu před Charity se rozblíkala oranžová kontrolka. Byla to jen jedna z několika desítek, ne-li dokonce stovek; přesto její rytmické blikání vytrhlo Charity ze zamyšlení, až se skoro polekaně napřímila.

Byl nejvyšší čas. Hartmann dával domluvený signál.

Další Charitin pohled padl na hodinky. Hartmann měl skoro půl hodiny zpoždění, ale to bylo pořád ještě v dohodnuté normě. Měla před sebou nejmíň sedmítýdenní let. Co záleželo na nějaké půlhodině!

Přesto pocítila Charity mírné nervózní svědění kolem žaludku, když natáhla ruce po nezvyklých kontrolkách rejnoka a jeden po druhém aktivovala všechny systémy. Neměla příliš mnoho příležitostí s touto lodí cvičit. S výjimkou malé skupinky, která se onoho večera sešla v hangáru, věděla jen hrstka vybraných mužů a žen o existenci této lodi, a u toho muselo zůstat. Charitiny praktické zkoušky s rejnokem se omezily jen na pár hodin, při kterých Hartmann simuloval částečný výpadek kontroly nad okolním vesmírem. Charity neabsolvovala ani přibližně tolik tréninkových hodin, kolik by vlastně bylo zapotřebí. Ale muselo to stačit.

Lod' se mírně roztřásla. Charity ještě jednou sklouzla pohledem přes změť originálních a dodatečně zabudovaných přístrojů, vyslala k nebi krátkou modlitbičku, aby na nic nezapomněla, a pak zažehla startovací trysky.

Rejnok se zvedl skoro bez otřesů a pomalu se obrátil tupým nosem k obrovským vratům hangáru. Ta se otevřela, když lod' překonala polovinu délky hangáru, a před Charity se objevilo nádherné panorama Země v jasném slunečním světle. Hartmannovo načasování bylo perfektní. HOME RUN se přibližovala k EXCALIBURU v přímém směru proti Slunci. I kdyby někdo na palubě lodi náhodou vyhlédl z okna, nic by neviděl.

Rejnok pomalu vyklouzl z trupu EXCALIBURU a nabral kurz k domluvenému místu schůzky.

Trvalo deset minut, než Charity identifikovala maličký bod na pozadí zeměkoule, a dalších dvacet minut, během kterých tento bod narostl v asi osmdesátimetrový, členitý obrys HOME RUN. Rejnok klouzal podle přesně vypočítaného kurzu vstříc lodi.

Přesto se Charity viditelně zrychlil tep. Její ruce nad řídicím pultem se zjevně chvěly. Nekonečně pomalu otáčela ukořistěnou stíhačku, dokud rovnoběžným kurzem nepředletěla HOME RUN.

Veškeré systémy fungovaly bezvadně; lod' reagovala na Charitiny příkazy, jako by to byla živá bytost, schopná předem využít její úmysly a udělat všechno, aby jí vyhověla. Nikoli poprvé si Charity v duchu položila otázku, co asi tyto lodě dokážou, když se využijí veškeré jejich vymoženosti. Věděla o důmyslném autodestrukčním a bezpečnostním zařízení, jež bylo do rejnoka zabudováno, a proto se dosud neodvážila zapnout palubní počítač. Lod' tedy letěla jen s pomocí dodatečně zabudovaných systémů, které Hartmannovi technici vytvořili z nejlepších elektrotechniky, která byla k dispozici - asi tak, jako kdyby se někdo hnál po závodní dráze v prvotřídním sportovním voze, přičemž by musel dostávat vysílačkou povely, kdy má řadit, brzdit nebo přidat plyn.

Přitom by si to Charity mohla bez váhání rozdat s kteroukoli z Hartmannových zmijí. Se systémy zapnutými na doraz musely být tyto bojové stroje prakticky neporazitelné. Byly rychlejší, obratnější, pohyblivější a lépe opancéřované než zmije, o zbraňové převaze a mnohem silnějších štítech už ani nemluvě. S každou minutou, kterou Charity strávila v kokpitu tohoto letounu, chápala mň a mň, jak se jí a Skudderovi mohlo podařit sestřelit hned celou řadu těchto rejnoků. Vždyť to bylo skoro nemožné.

Ne, ne skoro.

Bylo to nemožné. Ale to přece ještě zdaleka nebyla jediná hádanka v souvislosti s neznámými útočníky. Všechno na nich byla jediná záhada.

HOME RUN ji mezitím dohnala a nacházela se přibližně po boku rejnoka. Charity pomalu zrychlovala, až stíhačka vyrovnala rychlost s větší lodí. Současně zmenšila vzdálenost mezi oběma loděmi. Tento manévř si vyžádal její veškeré soustředění. Bylo to už dávno, co něco tak náročného prováděla bez podpory počítače - konec konců se obě lodi pohybovaly vedle sebe rychlostí dobře třicet tisíc mil za hodinu. Nejmenší nepozornost, nejneopatrnější chybička mohla mít katastrofální následky.

Nic takového se ovšem nestalo. Charity byla sama trochu udivena, jak suverénně a jistě tento v podstatě stále ještě naprosto neznámý stroj ovládá. Zřejmě jsou věci, které člověk nikdy nezapomíná. Metr za metrem, pak doslova jen o centimetry se rejnok přibližoval k HOME RUN, dokud se neaktivovaly všechny magnetické úchytky a stíhačka se bezpečně neukotvila na trupu mnohem větší lodí.

Charity se hlasitě nadechla, sáhla po přilbě svého skafandru a přetáhla si ji přes hlavu, než postupně vypnula motory, hlavní energetický zdroj a nakonec i ústřední počítač rejnoka. Lehké vibrování trupu stíhačky ustalo a ovládací pult před Charity byl najednou černý a bez života. Celá stíhačka teď už nebyla víc než mrtvý kovový přívazek, nezachytitelný žádným radarem ani jiným zaměřovačem.

Alespoň ne žádným takovým, který znali oni sami.

Charity zahnila tuto myšlenku. Rychle si rozeplula bezpečnostní pás, beze spěchu se zvedla z úzkého pilotního křesla a přikřčena zamířila k východu. Magnetické podrážky jejích bot jí dostatečně zajišťovaly rovnováhu, i když vystoupila z rejnoka a zamířila k přetlakové propusti, vzdálené asi deset metrů. Přesto musela na chvíli zápasit s lehkou závratí.

Nekonečná rozlehlost vesmíru, který ji obklopoval, ji skoro omračovala. Cítila se nepatrná, neskutečně ztracená, především však bezvýznamná. Všechno, co dělala, ba co kterákoli živá bytost kdy ve vesmíru vykonala, ztrácelo tady veškerý význam.

Charity věděla, jak jsou tyto myšlenky nesmyslné. Ale nebránila se jim. Zнала už tuto zvláštní, skoro melancholickou náladu, která se jí zmocnila skoro pokaždé, když se ocitla ve volném prostoru, oddělená jen několika milimetrovou vrstvou umělé hmoty od nekonečna.

Možná ale - jakkoli směšná jí tato myšlenka připadala ještě před dvěma minutami a za další dvě minuty jí zase připadat bude - byla v těchto vzácných okamžicích pravdě nejbližší. Možná skutečně vůbec nezáleží na tom, jestli ten či onen člověk přežije, a možná ani to, co ona považuje za život, nemá z hlediska vesmíru žádný smysl. Myšlenka, že celý vesmír vznikl jen proto, aby zrodil něco jako život, je sice lákavá - ale je nutně pravdivá?

Charita se dostala až k propusti, beze spěchu si přidřepla a s jistou námahou pootočila uzávěrem, velkým jako talíř. Po chvíli to šlo už snadněji, jako by jí někdo pomáhal, a skutečně to tak bylo: když se propust konečně otevřela, uviděla, že Skudder ji současně otvíral z druhé strany.

Zatímco se soukala úzkým průchodem dovnitř, ještě jednou se naposledy ohlédl přes rameno. EXCALIBUR se už k nim výrazně přiblížil. Neměli moc času.

Skudder zavřel vnější dveře propusti, pečlivě je zajistil a stiskl knoflík, otvírající vnitřní dveře. Navzdory všemu byla HOME RUN už osmdesát let stará loď, jejíž technika byla na právě tak zastaralé úrovni. Nebylo tu žádné postupné vyrovnávání tlaku, a tak vzduch doslova vrazil do vakua přetlakové komory. Charity jen tak tak neztratila rovnováhu a rychle se pevně chytla Skudderovy paže. Teprve po pár vteřinách se odvážila pustit a sundat si helmu.

První, čeho si všimla, byl odporný zápach. HOME RUN odstartovala sotva před hodinou a vzduch tady uvnitř by ještě měl být čerstvý a nevydýchaný. Ale pravý opak byl pravdou. Vzduch byl nezvykle suchý, starý a byl cítit jaksi kovově; jako by byli v nějaké železné kobce.

"Takže sis toho taky všimla." Skudder odhodil přilbu a demonstrativně nasál vzduch nosem. "Vítej v době kamenné. S takovými popelnicemi jste tenkrát létali na Měsíc?"

"Popelnice?" Charity ho zpražila přehnaně káravým pohledem. "Měl by sis dávat větší pozor na jazyk. Mluviš o pýše kosmického letectva!"

Skudder udělal udivený obličej. "Chápu... a tys byla nejlepší pilotkou toho spolku, že? Tedy pomalu si začínám klást otázku, jestli letět s tebou byl opravdu tak dobrý nápad, jak to zprvu vypadalo."

"Pořád ještě můžeš vystoupit."

"A všechnu tu psinu si nechat ujít?" Skudder rozhodně zavrtěl hlavou. "To vůbec nepřípadá v úvahu."

"Tak si nestěžuj."

Charity bleskurychle opět zvažněla. Těsně za Skudderem vyšla z těsné komory do místnosti, která byla jen o málo větší a ještě umocňovala první dojem. Všechno tu bylo primitivní a hrubé, spleené a sešroubované ve viditelném spěchu. Holé kabelové spoje se plazily pod stropem a podél stěn, monitory a počítačové terminály byly rozestaveny neuspořádaně až chaoticky. Jediné dva zjevně modernější přístroje byly matně pochromované nádrže pro kryonický spánek. Zabíraly skoro půl místnosti. Zbytek místa s bídou pro Skuddera a Charity stačil.

"Děsně útulné," řekla.

"Jako návrháři interiérů by se Hartmannovi technici asi neuživilí," přisvědčil Skudder. "Ale zato je to bezpečné. Tuto místnost by nenašli ani konstruktéři této lodi."

"Doufejme." Charity přejela obě nádrže nervózním pohledem.

"Ale jistě," ubezpečil ji Skudder. "Jsme tady absolutně soběstační. Vlastní zdroj energie. Vlastní zdroj kyslíku, vlastní zásoby potravin... dokonce máme i vlastní vchod. Sladké, šťastné hnízdečko."

Charity se rozhlížela po místě, kam by mohla odložit přílbu, ale žádné v té chvíli nenašla, a tak nakonec udělala totéž, co Skudder - prostě přílbu upustila. Ta však nespadla na podlahu, nýbrž zůstala prostě bez tíže viset ve vzduchu. Skudder se ironicky zasmál. "Snad jsi nečekala něco jako umělou gravitaci? Takový luxus ti bohužel nemohu dopřát."

Charity se znovu upřeně zadívala na kryotanky. Těžko dokázala sledovat Skudderova slova, a ještě hůř dokázala něco vyčíst z jeho přehnané veselosti. Pravděpodobně to byl pouhý projev hysterie. Ty věci... ji znervózňovaly. Mírně řečeno.

Jeden z monitorů se rozblíkal. Skudder se beze spěchu protáhl kolem Charity, stiskl pár tlačítek a z pestrobarevných mžitek se na dvourozměrném monitoru vyloupil mírně deformovaný obraz generála Hartmanna.

Ovšem zdaleka ne dost deformovaný, aby to dokázalo skrýt jeho nezvykle ustaraný výraz.

"Ahoj, Charity. Ahoj, Skuddere," začal. "Všechno v pořádku, žádné připomínky?" Charity jen stroze přikývla. Nikde nemohla najít kameru, ale přesto si byla jistá, že ji Hartmann vidí.

"Je spojení bezpečné?" zeptala se.

Hartmann přikývl. "Ano. Ale nemáme moc času. Za osm minut dorazíme k EXCALIBURU. Máte nejvyšší čas."

"Času je víc než dost." Skudder udeřil dlaní do lesklého povrchu jedné z nádrží. "Ještě si musíme objasnit, jak to bude s žoldem. Chci říct, jestliže se na sedm týdnů naložím to tohohle krámu, měla by za to být docela tučná prémie." Hartmann zamrkal. "Cože?"

"Jsem placen za osm hodin denně," odpověděl Skudder se smrtelně vážným výrazem. "Ale teď budu spát denně čtyřicet hodin. To je třikrát tak dlouhá doba. Takže si zasloužím minimálně trojnásobek žoldu. Příplatky za neděle a svátky za ty dva měsíce ani nepočítám."

"Skuddere!" řekla Charity příkře.

Skudder se široce zazubil, jako by ho její reakce velmi potěšila, ale zmlkl.

Charity se ale už neobrátila k Hartmannovi. V tu chvíli nevěděla, co říct. K smrti nesnášela loučení.

Hartmann jí to ulehčil, když řekl: "Musím končit. Za chvíli přistaneme a musím ještě pozdravit našeho veleváženého guvernéra Draska."

"Draska?" zeptal se Skudder polekaně.

Hartmann přikývl. "Je už na EXCALIBURU. Nenechal si vzít, než že bude osobně při odletu HOME RUN."

"Proč?"

"Konečně jste přece oficiálně mírová mise." Hartmann se úkosem usklíbl. "Možná bude dokonce i úspěšná. V tom případě by chtěl samozřejmě sklízet vavříny."

"Možná bychom si už pomalu měli začít zvykat oslovovat ho pane prezidente," zavrčel Skudder.

"Ne, dokud tomu budu schopen zabránit." Hartmann zvedl ruku na pozdrav. "Šťastnou cestu a zlomte vaz. A ať vás ani nenapadne se nevrátit."

Ukončil spojení. Charity zírала na tmavou obrazovku ještě hodnou chvíli. Cítila se... divně. Při tom všem, co měli před sebou, by vlastně měla mít strach, nebo alespoň být nervózní. A přece jedině, co cítila, byl podivný pocit prázdnoty. V duchu si kladla otázku, co tady vlastně dělá.

Skudder se beze spěchu počal svlékat ze skafandru a Charity se musela trochu usmát, když viděla, že má pod ním svou oblíbenou černou koženou kombinézu - odrbané motorkářské oblečení, v jakém ho poznala. Lidé se v podstatě nemění. Tento indián je pořád na válečné stezce.

Když si pak i Charity počala sundávat skafandr, každou chvíli se znovu otáčela k oběma kryotankům. Pohled na ně jí naháněl hrůzu. Byl to naprosto nelogický, bezdůvodný pocit, ale přesto příliš silný, než aby jej ignorovala: tyto přístroje odpovídaly nejnovějšímu stavu pozemské technologie a s kryotankem, do kterého se ukládala před půl stoletím, měly asi tak málo společného jako lamborghini s koňským povozem. Nehrozilo jim naprosto žádné nebezpečí. Dokonce i kdyby se HOME RUN někde na půli cesty k Marsu rozlomila, byli by v nádržích ona i Skudder spolehlivě chráněni.

Přesto z nich měla strach.

10

"Už jsi hotová?" zeptal se Skudder.

Ne, pomyslela si Charity skepticky. To nejsem. Zeptej se později. Tak za třicet nebo čtyřicet let.

Ale nahlas neřekla nic. Místo toho stiskla velké červené tlačítko na vrchní straně tanku a odstoupila, když se víko se zasyčením otevřelo. Proti ní se vyvalila vlna ledového, bílého chladu. Avšak nemohla si být jista, jestli chlad opravdu vychází z nitra kryotanku, nebo spíš z ní samotné.

S jistou námahou odtrhla pohled od dvoumetrové pochromované rakve a zadívala se přes Skuddera do otevřené propusti. V duchu se ptala, jaké asi během těch sedmi týdnů, co bude spát, bude mít sny.

A náhle dostala strach.

Strach, to byl taky první pocit, který si stačila uvědomit, když se opět probudila. Pak ucítila chlad a skoro okamžitě jeho pravý opak: pocit intenzivního horka, které sice ještě nebylo tak bolestivé, ale už se hranici bolesti blížilo.

Najednou nemohla popadnout dech - kromě horka jako by se jí do těla zabodávaly snad miliony maličkých, ostrých jehliček.

"Zůstaň klidně ležet. Za chvíli budeš z nejhoršího venku."

Hlas pronikl do Charityna vědomí jako přes silnou vrstvu vaty. Jen s obtížemi rozuměla slovům a ještě větší úsilí jí stálo identifikovat mluvčího. Její probouzení probíhalo jaksi dvoufázově: tělo se probouzelo o mnoho rychleji, takže si plnými doušky mohla užít i nejdrobnějších nepříjemných detailů, ale vědomí se jen namáhavě prodíralo tuhou, lepkavou bažinou zpět ke skutečnému světu. Mezitím si už zase uvědomovala, kdo je, a taky chápala, že to k ní mluví Skudderův hlas, říkal jí, ať zatne zuby a zůstane bez hnutí ležet. Chytrák, jako by byla s to pohnout jediným prstem!

Nový příval prudké, palčivé bolesti jí na okamžik projel pravou paží, ale pak už to bylo lepší: vlna příjemného, těžkého tepla jí pulzovala v žilách a černý vír před očima se pomalu měnil v povědomé obrysy.

Nad ní se v bílém nekonečnu vznášel Skudderův obličej, bledý a jakoby poznamenaný těžkou chorobou. Přesto se usmíval.

"Už je to lepší?"

"Zeptej se mě, až bude pryč ta noční můra," zamumlala. "Vidím jen nestvůry."

"Aha, tak to ti je už líp," prohlásil Skudder. "Už jsi zase stará, známá Charity. Zůstaň jen ještě dalších pět minut klidně ležet. Já zatím udělám snídani."

Skudderův obličej zmizel Charity ze zorného pole, přesto ho ale zaslechla rachotit někde poblíž. Zřejmě uplynulo opravdu jen těch pět minut, o kterých Skudder mluvil, ale Charity to připadalo jako několik hodin.

Střídavě zápasila s nevolností, návaly horečky a zimnice, ale s tím se dalo počítat. Sedm týdnů hlubokého spánku, to není jen tak. Zatřásla hlavou, aby trochu vstřebala chemický koktejl v hlavě.

Když měla nejhorší za sebou, nechala ještě uplynout deset nebo patnáct vteřin, během kterých prostě jen ležela se zavřenýma očima a pomalu a zhluboka dýchala. Teprve potom se opatrně zvedla.

Skudder stál zády k ní a bušil do klávesnic hned dvou počítačů současně. Na monitorech běhala písmena a sloupce čísel tak rychle, že Charity už jen při pohledu na ně bolela hlava. Ve vzduchu visela nepříjemně nervózní atmosféra. Charity okamžitě pochopila, že něco není v pořádku.

Skudder ji jistě zaslechl, neboť se obrátil a natáhl k ní ruku. Na dlani držel tři malé, různobarevné tabletky.

"Snídaně," řekl. "Přesně jak jsem slíbil. Káva, smažená vajíčka se špekem a čerstvě vymačkaný pomerančový džus. Ale nehltej moc rychle."

Charity se nevrle zadívala na tabletky. Skudderova slova byla jen napůl míněna žertem. Ty tři koncentráty skutečně obsahovaly všechno, co tělo potřebuje, zřejmě dokonce i chutnaly tak, jak Skudder řekl. Přesto by Charity v tu chvíli dala třeba levou ruku za šálek skutečné kávy. Bohužel nejbližší kávovar byl vzdálen miliony kilometrů.

"Co není v pořádku?" zeptala se, jakmile s námahou spolýkala tři koncentrátové pilulky.

"Přímě v nepořádku nic," odpověděl Skudder. "Ale něco mi nesedí. Probudili jsme se skoro o čtyřiašacet hodin dřív."

"Asi někdo nastavil špatně budík." Charity se opřela o okraje tanku, zvedla se, ale stále ještě byla dost nejistá v kolenou, takže jí nakonec musel Skudder pomoci vylézt z chromové rakve úplně.

"Děkuji," řekla. "Jak vlastně můžeš mít tu drzost, že jsi už tak fit?"

"Protože jsem si svůj kryotank nastavil tak, abych se probudil o šest hodin dřív než ty," odpověděl Skudder bez vytáček. "A ještě že tak. Zjistil jsem totiž spoustu zajímavých věcí, zatímco ty sis ještě dávala dvacet."

"Bylo to aspoň k něčemu?"

"Co chceš ode mě slyšet? Že to bylo na nic?" Levou rukou máchl směrem k propletenici počítačů a měřicích přístrojů za sebou. "Alespoň mám přibližnou představu o tom, proč jsme se probudili dřív. Centrální energetický zdroj HOME RUN se zapojil."

"Vysvětlí mi to." Charity si přejela hřbetem ruky přes oči. Moc to nepomohlo. "Ještě mi to moc nemyslí."

"Hartmann trochu švindloval, když nechal zabudovat pro posádku kryotanky," řekl Skudder. "Přístroje potřebují šestatřicet hodin, aby probudily cestující. Ty naše to ale dokázaly za dvanáct hodin. To nám dává časový náskok, který potřebujeme."

"Natolik zase jsem schopna myslet," zamumlala Charity. "Nemusíš začínat včelkami a kytičkami."

"HOME RUN vlastní gravitační generátor," pokračoval Skudder klidně. "Mysleli jsme, že se automaticky zapne, jakmile dosáhneme stotisícikilometrové rychlostní hranice, jako je tomu u Země."

"A to se nestalo," usoudila Charity. "To už jsme přistáli na Marsu?"

"Právě naopak," odpověděl Skudder. "Generátor se zapnul moc brzo. Jsme ještě skoro půl milionu kilometrů od Marsu. Přesto ta věc už chrlí energii naplno."

"Získáme trochu času," řekla Charity. "Co je na tom špatného?"

"Možná nic, možná všechno." Skudder pokrčil rameny. "HOME RUN začala před dvanácti hodinami na všech frekvencích vysílat mírové poselství ve třech tuctech jazyků, jak jsme předpokládali. Jestli na to naši přátelé zareagují moc brzo, budeme mít potíže. Pohonné látky rejnoka nebudou stačit na to, aby odsud doletěl až k Marsu."

"Zareagoval už někdo na poselství?" zeptala se Charity.

Skudder několikrát zavrtěl hlavou a řekl: "Je tu ještě jeden problém." Několika pohyby ruky aktivoval půl tuctu monitorů, na kterých bylo možné vidět různé prostory uvnitř HOME RUN. Charity tento pohled čekala: celá loď opět ožila neslyšným elektronickým životem. Ve většině místností se již svítilo, ačkoli tu ještě nebyl nikdo, kdo by to potřeboval, a pohled na centrálu připomněl Charity až stísnujícím způsobem nesčetné filmové sci-fi, které viděla ve svém minulém životě: osiřelé židle před blikajícími řídicími pulty, monitory, přes které běžely nekonečné sloupce čísel a chaotické grafy, kusy výzbroje, kroužící bez tíže v tichém tanci.

Lod' byla postavena pro dvanáctičlennou posádku, byla však schopna letět i bez sebemenší pomoci člověka. Není to nic než stroj, pomyslela si Charity. Sotva víc než trošku přerostlá a příliš komplikovaná kapesní kalkulačka. Přesto na to byl zlověstný pohled. A dobře se to hodilo k myšlenkám, které Charity napadaly cestou sem. Tato loď nepotřebovala ji, Skuddera ani kohokoli jiného - jak tedy mohla přijít na nápad, že by vesmír mohl potřebovat něco tak přebytkového, jako jsou lidé?

"Tady." Skudder ukázal na jeden monitor, na kterém bylo vidět kryotanky posádky, a Charity uviděla hned, co má na mysli: posádka HOME RUN sestávala z dvanácti dobrovolníků - ale bylo tu třináct nádrží.

"Jeden navíc," řekla. "Hartmann by přece nebyl takový blázen, aby..."

"To jsem si v první chvíli pomyslel taky," řekl Skudder. "Ale pak jsem trochu poslouchal rádio."

Přepnul jednu páčku a vzápětí Charity uslyšela část poselství, které HOME RUN bez přestání vysílala celou dobu, co se přibližovali k Marsu: "...pokojné úmysly. Opakuji: Hovoří guvernér Jan Drasko z paluby HOME RUN. Loď není ozbrojená a přibližuje se k Marsu s pokojnými úmysly. Přicházíme, abychom s vámi vyjednávali..."

Zpráva zjevně ještě pokračovala, ale Charity už slyšela dost a vypnula ji. "Drasko! Odvahu tedy má, to se mu musí přiznat. To bych od něho nečekala."

Skudder odfrkl. "Ten chlap je ješitný kariérista, to je všechno! Hartmann měl naprostou pravdu. Jestli mu tohle vyjde, má příští volby už teď vyhrané."

"Jestli mu to vyjde," opakovala Charity důrazně, "budeme mít mír, Skuddere. Ale mu to nevyjde." Teprve když to Charity vyslovila, došlo jí, jak to vlastně mohlo vyznít. Přitom v nic nedoufala víc, než aby Draskova sólová akce byla úspěšná.

Ale věděla, že se to nestane. Ti cizinci nechtějí mír. Alespoň ne za podmínek, které by pro ně byly přijatelné.

Skudder zaostřil výřez obrazu, až bylo možné na kryotanku přečíst štítek se jménem. Jan Drasko, stálo na něm. Charity si v duchu opakovala, co právě řekla: mohli se sice pít o Draskových pohnutkách, ale odvahu měl.

"Ty víš, co znamená jeho přítomnost na palubě?" zeptala se. Skudder pokrčil rameny a Charity zamyšleným tónem pokračovala: "Hartmann o tom nevěděl, jinak by nám to řekl. Drasko mu nevěřil. Teď je ovšem na místě ptát se, jaké další překvapení ještě máme na palubě."

"Možná věděl i o nás," přitakal jí Skudder. "Raději bych se měl podívat, jestli je naše loď ještě tady." Jeho prsty přelétly po klávesnici. Obraz se rychle měnil, až konečně našel vnější kameru. Rejnok byl stále ještě beze změny přilepen k trupu HOME RUN jako parazit bizarního tvaru, jenž se přisál k boku obrovské, opancéřované ryby.

"Alespoň že je ještě tady," řekla Charity. "Přesto bych se cítila lépe, kdybys vyšel ven a letoun prověřil."

Skudder zavrtěl hlavou. "Nemáme dost kyslíku," řekl. "Můžeme propust otevřít jen jednou. Obávám se..."

Náhle se odmlčel. Na tváři se mu objevil soustředěný, částečně ale taky vyděšený výraz.

"Co je?" zeptala se Charity krátce.

"Máme návštěvu," odpověděl Skudder. "Už to začíná."

Chvilí trvalo, než i Charity uviděla, co má na mysli: na jednom z monitorů se objevilo na půl tuctu zeleně zářících bodů, které se k HOME RUN přibližovaly zdánlivě pomalu. Charity však z teorie i ze zkušenosti dobře věděla, že už jen fakt, že je jejich pohyb vidět na radaru, znamená, že rychlost těch objektů musí být obrovská.

"Půl hodiny," odhadla.

"Spiš dvacet minut," řekl Skudder. "Ale to stačí. To bude vážné."

Vrhl směrem k ní zamyšlený pohled a Charity si byla téměř jista, že chtěl ještě něco říct. Ale pak jen pokrčil rameny, rychle se obrátil a otevřel kontejner z šedého plastiku, který byl umístěn přímo na stěně vedle dveří přetlakové komory a byl určen na zavazadla. Charity pocítila krátké, nepříjemné zamrazení, když poznala oba pečlivě smotané uzlíky, které Skudder vytáhl. Zaváhala déle, než bylo třeba, když jí Skudder podal jednu z obou kombinéz.

"Je to bezpečné," řekl Skudder. "Já osobně jsem demontoval autodestrukční mechanismus."

Charity ani neřekla, že tohle není důvod jejího váhání. Stejně jako rejnok i obě kombinézy byly součástí kořisti, sestavené z různých částí a podle jejich potřeb. Ale ať už byly upravené nebo ne - v těchto kombinézách zemřeli lidé. Charity si stále ještě dobře vzpomínala na pohled, který se jí naskytl, když otevřela takovouto kombinézu poprvé. Jistěže nebyla přecitlivělá, ale všechno má své meze.

Během doby, kterou potřebovali, aby se převlékli do kombinéz, se šest svítících bodů na obrazovce radaru podstatně přiblížilo. Zřejmě je podcenili - anebo letouny ještě zrychlily. Tak nebo tak: jejich čas byl omezenější, než si mysleli.

Charitina stísněnost ve chvíli, kdy si nasadila helmu, narostla v pocit, který měl podezřele blízko k panice. Zrcadlové hledí bylo široké sotva jako tužka, proto pod přilbou nečekala nic než tmu, přesto však zažila překvapení: její zorné pole nebylo sebemeně omezeno, ba dokonce viděla ještě lépe než bez přilby. Další technické překvapení, které si cizinci nechali pro sebe. Charity se v duchu ptala, kolika se ještě dočká.

A které z nich bude to poslední.

"Připravena?" Skudderův hlas pronikal k Charitinu sluchu neznámo jak. Dosud neměla tušení, že obleky jsou vybaveny interním komunikačním zařízením, natož jak funguje. Přikývla. Potom ji napadlo, že Skudder nemůže pohyb uvnitř přilby vidět. Zřejmě si ale její mlčení vyložil jako souhlas, neboť se bez jediného dalšího slova obrátil, vstoupil do propusti a pokynul jí, ať jde za ním.

Dvě minuty nato vystoupili oba z HOME RUN. Charitin první pohled patřil rejnokovi, ale loď stála beze změny přesně tam, kde ji zanechala, jako by ve skutečnosti uplynulo od jejího přistání teprve pár hodin.

Avšak něco jiného se podstatně změnilo: když Charity dorazila k lodi, vypadala HOME RUN jen jako černý kus železa. Teď ale celá loď zářila nesčetnými světly, takže musela být zdaleka vidět. Drasko bral zřejmě svou mírovou misi velice vážně. HOME RUN svítila jako přerostlý vánoční stromeček. Nikdo jim zjevně nemohl vyčítat, že se pokoušejí připlížit potají.

Charity odtrhla svůj pohled od jemných křivek stíhačky a pohlédla na oblohu. Stále ještě byli vzdáleni skoro půl milionu kilometrů od Marsu, přesto se zdála být rudá planeta jako na dosah - obrovská, rezavě zbarvená koule, ve srovnání s pohledem na Zemi bezútěšná, a přece jakýmsi slovy těžko vystižitelným způsobem majestátní. Bylo to víc než jen mrtvá, kamenná koule. Přinejmenším pouhá blízkost planety stačila, aby znovu procítl k životu gravitační generátor HOME RUN.

"Mars navrácí ztracenou energii," zamumlala.

"Co?" zeptal se Skudder.

"Nic," řekla Charity rychle. "Takové... staré rčení z mých dob."

"To už jste tenkrát znali gravitační generátory?" řekl Skudder.

Charity si vzdychla. "Zapomeň na to," řekla. "Pojď."

Rychle spěchali k rejnokovi. Po nekonečném prázdnu, které je ještě před chvílí obklopovalo, připadal Charity stísněný prostor na palubě stíhačky dvojnásob nepříjemný a deprimující. Když vstoupila do rejnoka poprvé, připadal jí jeho kokpit maličký; po přestavbách, které v něm provedli, se v něm místo zmenšilo ještě na polovinu. Bylo třeba skutečně pevných nervů, aby nedostala záchvat klaustrofobie.

S jistou námahou se vmáčkla do pilotního křesla a skoro si vykroutila krk, když sledovala Skuddera, jak se škrábe na druhé sedadlo. Měl tam ještě míň místa než Charity. Jeho sedadlo bylo o dobrý kus výš a navíc byl ještě Skudder skoro o dvacet centimetrů vyšší než ona, takže musel sedět ve velkém předklonu a přesto narážel hlavou do průhledného materiálu střechy kabiny.

"Prosím připoutejte se, nastavte si opěradla do kolmé polohy a nekuřte," řekla Charity. "A děkujeme vám, že letíte s naší Alien Airlines."

Postupně zapnula v rychlém pořadí všechny systémy stíhačky, ale neměla dobrý pocit. Proti světelné signalizaci HOME RUN nepředstavoval rejnok pravděpodobně víc než jiskřičku v moři světla. Pravděpodobnost, že se objeví na něčí zaměřovací obrazovce, byla skoro nulová. Ale úplnou jistotu mít Charity nemohla, a to se jí nelíbilo.

"To bylo taky nějaké staré rčení z tvé doby?" rýpl si Skudder.

"Dalo by se říct," odpověděla Charity. "Něčeho se pevně chyt'."

Zrychlila ještě dřív, než se Skudder stačil něčeho přidržet, a škodolibě se pod přílbou usmála, když ucítila, jak s ním setrvačnost smýkla nejprve proti opěradlu sedadla a pak opačným směrem. Rejnok doslova odskočil od HOME RUN, dvakrát nebo třikrát se otočil kolem podélné osy a nakonec nabral s lodí paralelní kurz.

"Sakra!" nadával Skudder. "Chceš mě snad zabít?"

"To není špatný nápad," poznamenala Charity. "Nikdo by se o tom nedozvěděl. Široko daleko nejsou žádní svědci a všechno bych mohla shodit na ty cizince."

"Ha ha ha. Velmi vtipné," bručel Skudder. "Raději dávej pozor na přístroje, já se pokusím zase rozmotat."

Samozřejmě měl pravdu. Teď opravdu nebylo dost času na šaškování. A jediný pohled na obrazovku radaru Charity hned ukázal, jak moc má Skudder pravdu. Cizinci se přiblížili už na míň než dvacet tisíc kilometrů; pro rejnoky to bylo sotva víc než kočičí skok.

Charity rychle vzdálila stíhačku ještě o dvě stě nebo tři sta metrů od HOME RUN, pedanticky srovnala rychlost a kurz a pak vypnula všechny systémy. Přístrojový pult před ní zčernal a jemné vibrování motorů ustalo. Čekali.

Nepřátelská letka se přibližovala rychle, avšak v posledním úseku se její rychlost zase rapidně snížila, takže jim to trvalo déle, než se Charity a Skudder původně domnívali. Nakonec malá flotila nabrala ve vzdálenosti asi pět tisíc metrů od HOME RUN paralelní kurz a opět zrychlila, aby se přizpůsobila rychlosti větší lodi. Charity počítala s tímto manévrem, přesto ale cítila stále narůstající napětí. Její vlastní vzdálenost od HOME RUN byla sotva větší, a třebaže se nacházeli na opačné straně lodi, neznamenal to, že by byli v bezpečí. S bezejmennými cizinci už zažila spoustu nepříjemných překvapení, proto je nepodceňovala ani vteřinu.

"Tři rejnoci, dva transportéry a jedna loď, kterou ještě neznáme."

Skudder pozorně sledoval pasivní zaměřovací přístroje. Vydal ze sebe těžko zařaditelný zvuk. "Jen tři bojové stroje. Neměl bych se urazit?"

"Sklapni," zabručela Charity.

"Na druhou stranu samozřejmě nevědí, že na ně čekáme," pokračoval Skudder klidně dál. "Jedna z lodí se odděluje od formace."

"Vidím." Jedna z hvězdiček navíc, které se nacházely mezi HOME RUN a zářícím pásem Mléčné dráhy, zazářila na chvíli jasněji a současně vyrazila rychle dopředu. Zřejmě cizinci nevěřili Draskově mírové misi bezvýhradně. Charity by se na jejich místě nechovala jinak.

Osamocená loď dvakrát nebo třikrát obletěla HOME RUN v uctivé vzdálenosti, nakonec zaujala pozici proti její přídi a postupně brzdila. Mnohem větší loď umíněně udržovala kurz a rychlost. Její počítač zřejmě nevyhodnotil stíhačku jako vážné nebezpečí.

Pilot rejnoka počkal, až se HOME RUN přiblíží na míň než kilometr, a pak vypálil jediný, přesně mířený výstřel. Laserový záblesk byl takřka neviditelný, avšak Charity zahlédla, jak se před HOME RUN náhle rozzhavlila doruda. Pak z

ní vystříkly fontánky roztaveného kovu, následované po necelé vteřině oblakem čiperně se pohybujících ledových krystalků - kyslíku, který unikal trhlinou v přídi a ve vesmírném mrazu okamžitě mrzl.

"Doufejme, že si guvernér Drasko přiblížil přílbu," řekl Skudder. "Jinak zažije škaredé překvapení, až vyleze z tanku."

Charity na to neřekla nic. Doufala, že Drasko a dalších dvanáct členů posádky HOME RUN se vůbec ještě někdy probudí. Současně si ale říkala, že by okamžité zničení HOME RUN bylo naprosto nesmyslné. Kdyby to měli cizinci v úmyslu, už by to dávno udělali.

HOME RUN, řízená tvrdohlavým počítačem, směřovala dál proti stíhačce. Teprve v poslední chvíli stíhačka uhnula před větší lodí, a to tak rychle a takovým manévrem, že Charity nevěřícně vyvalila oči a Skudder za ní vyděšeně zalapal po dechu.

"Panebože!" zamumlal. "Vidělas to?"

"Ano," odpověděla Charity. "Ale přesto tomu nevěřím."

Myšlenky se jí předháněly jedna přes druhou. To, co právě viděla, bylo prakticky nemožné.

"To musí být nějaký jiný model než ty, proti kterým jsme bojovali," řekl Skudder.

Neznělo to nijak zvlášť přesvědčivě. Spíš jako něco, co se zoufale pokoušel sám sobě namluvit, protože tomu chtěl věřit. Charity velice dobře rozuměla zděšení ve Skudderově hlase. Kdyby před třemi měsíci bojovali proti letounům, jako je tento, dopadla by bitva jinak.

Zahnala tu myšlenku a zcela se zase soustředila na to, co se dělo u HOME RUN. Také zbytek malé flotily se teď přibližoval. Jak Skudder už řekl, i ona teď dokázala rozeznat další dva rejnoky, dva zdánlivě neohrabané transportéry a jednu loď, která byla podstatně větší než ostatní a vypadala, jako by se skládala jen ze samých antén, slunečních kolektorů a zbraní.

"Beru všechno zpět," řekl Skudder. "Ještě mají před námi respekt."

"Sakra, Skuddere, prokaž mi tu laskavost a buď chvíli zticha! Musím přemýšlet!"

Skudder samozřejmě neztichl. "Prozradíte mi taky, o čem si přejete přemýšlet, paní má?"

"Například o tom, co bychom teď měli udělat, rudochu," řekla Charity. "Na všechny naše plány můžeš zapomenout, to ti už došlo?"

Skudderovo mlčení bylo dostatečnou odpovědí. Zvažovali různé alternativní postupy jednání, ale v konečném efektu všechny vycházely z jednoho předpokladu: totiž že sestřelí jednu nepřátelskou stíhačku, zaujmou její místo a takto proniknou přímo do nepřátelské základny.

"Jejich přístroje nemají o moc větší dosah než naše," řekl Skudder. "Pravděpodobně je můžeme sledovat, aniž by si nás všimli."

Půl milionu kilometrů?

Charity se ani nenamáhala odpovědět na Skudderův návrh. Mlčky hleděla dál ven z kokpitu a sledovala, jak se oba transportéry připojily k HOME RUN. Víc nemohla poznat, vzdálenost byla příliš velká.

Nebylo však nijak těžké spočítat si zbytek: cizinci vyslali na palubu HOME RUN výzvědné komando. Až se Drasko a jeho lidé probudí, zažijí překvapení. Bezpochyby ne příjemné.

"Doufejme, že je nenapadne prohledávat loď důkladněji," řekla. "Kdyby objevili náš úkryt, byli bychom v pěkné kaši."

"V ještě horší?"

"V ještě horší," přisvědčila Charity.

"Poslyš," řekl Skudder. "Možná mám nápad, jak se z toho dostat. Je to sice riskantní, ale přesto."

Charity se už nikdy nedozvěděla, na jaký nápad Skudder přišel.

Cosí se stalo. Charity to vycítila o zlomek vteřiny dřív, než se to stalo, nedokázala však říct, co to bylo: náhle měla pocit čehosi cizího, jako by z něčeho nic bylo přítomno něco nevýslovně jiného, ale živého.

V příštím zlomku vteřiny se stala spousta věcí současně.

Přístrojový pult se rozžářil jako ještě nikdy předtím. Motory naskočily. Loď se roztrásla. Nepříjemné, stále silící vytí a ječení Charity rvalo uši.

"Charity!" vyrazil ze sebe Skudder. "Co to děláš? Zbláznila ses?"

"To ne já! Něco nás ovládá!" vykřikla překvapeně Charity.

Rejnok vyrazil rychlostí, která byla desetkrát vyšší, než by Charity ještě před minutou od tohoto stroje očekávala. Mars, HOME RUN i nepřátelské lodě jim počaly před přídílí vířit v bláznivém tanci.

Návratná automatika! Ta zatracená návratná automatika! Hartmann je ujišťoval, že se nemůže spustit, dokud nezapnou jistý přepínač na ovládacím pultu, ale zřejmě jeho technici přehlédli některý z mnoha kabelů.

"Dělej sakra něco!" křičel Skudder. "Uvidí nás!"

Avšak i kdyby Charity chtěla, nemohla dělat vůbec nic. Rejnok mezitím zrychlil natolik, že ji to vmáčklo do křesla jako ruka nějakého neviditelného obra. Sotva se mohla nadechnout. Roztančily se jí před očima rudé závoje a další, ještě silnější pěst jako by jí sevřela srdce a začala ho nemilosrdně drtit.

Ale to ještě nebylo všechno.

Zrychlení by je oba zabilo, kdyby trvalo jen o málo déle, ale loď se pohybovala stále rychleji a rychleji pouze do jistého okamžiku a pak...

...pak se přímo před přídílí stíhačky roztrhl vesmír a otevřela se jiná dimenze, nepodléhající euklidovským zákonům. Rejnok zrychlil ještě jednou a mocným skokem vrazil do této nepochopitelné nicoty.

A tu konečně ztratila Charity vědomí.

12

První, co uviděla, když zase otevřela oči, byla černá tma. Nikoli tma úplně uzavřené místnosti nebo bezměsíčné noci, nýbrž tma tak naprostá, že jí bylo okamžitě jasné, že je slepá. Kromě toho si uvědomovala své tělo, ale nebyla schopna pohnout jediným svalem.

Ještě než stačila novou situaci strávit natolik, aby propadla panice, objevila se ve tmě spousta maličkých, světlých bodů, které současně nabývaly na četnosti i na jasnosti. Hvězdy. Zrak se jí vracel. Panika pomalu opadala. Zjevně její vědomí zase jen o kousek předbíhalo její tělo a smysly.

Zakrátko nato si už Charity skoro přála, aby tomu bylo naopak. Jen neurčitě si vzpomínala na poslední okamžiky, než se loď vrhla do díry ve vesmíru a kdy se zrychlení jistě muselo na okamžik ještě zvětšit. Měla pocit, jako by měla každou kost v těle zlomenou přinejmenším na desetkrát a pak zase ne příliš profesionálně slepenou. Kromě toho měla nejhorší svalovou kocovinu ve svém životě. Hlavu měla nakloněnou nalevo, proto viděla jen tuto část vesmíru vedle lodi. Pravděpodobně by byla schopna hlavu otočit, aby se podívala i jiným směrem, ale neodvažovala se; obávala se, že by se svaly v její šíji mohly rozsypat, jako by byly ze skla, jakmile by je napjala.

Na spodním okraji jejího zorného pole se objevila tenká rudooranžová linka. Stále se rozšiřovala a trvalo ještě chvíli, než ji Charity identifikovala.

Mars.

Nacházeli se na oběžné dráze kolem Marsu. Na velice nízké orbitě, jak se dalo soudit podle sotva zřetelného zakřivení glóbu.

Třebaže to Charity stálo obrovské úsilí a div nezasténala bolestí, zvedla levou ruku natolik, aby se mohla podívat na hodinky.

Zamrkala. To, co viděla, bylo prakticky nemožné.

"Klidně tomu můžeš věřit," zazněl jí v tu chvíli v helmě Skudderův hlas. "Pět set tisíc kilometrů během necelých tří vteřin. To není špatné, že?"

"To teď bude tvůj zlozvyk napořád?" zeptala se Charity. "Myslím to, že se probudíš vždycky přede mnou?"

"Neprobudil jsem se před tebou," odpověděl Skudder. "Vůbec jsem totiž neztratil vědomí. Ale přál bych si, aby tomu tak bylo. Podívej se doprava."

Charity ho s jistou námahou poslechla - a strnula.

Pohled na Mars z tak bezprostřední blízkosti ji předtím překvapil, ale to nebylo nic proti tomu, co se jí naskytlo na druhé straně lodi.

"To je."

"Zónová loď," řekl Skudder. "Aspoň tak tomu říká Gurk. Ovšem čím dál víc se zdráhám nazývat to lodí. Přibližuje se to. Nebo se my přibližujeme k tomu - záleží na úhlu pohledu."

Charity ho už neposlouchala. Skudder dokázal mlčet bez přerušení třeba tři dny, ale stejně jí dokázal jít na nervy i svým žvaněním. Teď ale opravdu neměla pochopem pro jeho chabý humor. Přesně vzato, neměla pomyšlení na nic jiného, než na tu... věc.

Přinejmenším v tomto ohledu se Skudderem souhlasila: ani jí se nedařilo zaznamenat v tom gigantickém útvaru venku něco, co by mohla nazvat lodí. Přesně vzato, nenapadalo ji žádné slovo, kterým by dokázala popsat to, co vyplňovalo polovinu jejího výhledu. Bylo to naprosto nesrovnatelné s čímkoli. Charity nikdy nic podobného neviděla. Ta věc byla obrovská a bizarní. To byly taky všechny přívlastky, které ji napadaly.

Byl to stejný útvar, jehož snímky jim poskytl teleskop. Všichni viděli desítky obrázků, ale přesto to bylo... jiné. Ten rozdíl se nedal postihnout slovy, a přece existoval - a byl tak výrazný, že Charity i po několika vteřinách stále ještě pochybovala, že se skutečně jedná o tentýž objekt.

Zónová loď se ve skutečnosti nikterak nezměnila: stále to byla stejná obrovská, deformovaná koule s nesčetnými výrůstky, trhlínami, boulemi, přívěsky, puklinami a chapadly, ale náhle to bylo ještě víc, jako by pohled na tento útvar poskytoval nějakou informaci, jež se nedala ani nafotografovat, ani jiným způsobem fixovat.

Charity si náhle uvědomila, co pocítila krátce předtím, než rejnok vyskočil z jejich vesmíru: přítomnost něčeho obrovského živého.

Tohle bylo ono.

"Je to živé," zamumlala.

"Co?" hlesl Skudder.

"To není kosmická loď," řekla Charity. "Nevím, proč to Gurk tak nazval, ale to není loď. Ta věc je živá."

Skudder neodpověděl, avšak Charity přímo cítila jeho pochybnosti. Přesto si byla stoprocentně jistá, že se nemýlí. Jakkoli jí samotné ta myšlenka připadala bizarní, tato ohavná koule, měřící v průměru dvacet mil, nebyla umělý útvar, nýbrž živá, vnímající bytost.

Dokonce možná myslící bytost.

"Jsi si... jistá?" zeptal se Skudder po chvíli. Stále ještě to znělo pochybovačně, ovšem taky téměř otřeseně.

"Ty to necítíš?"

"Necítím? Co?"

Charity neodpověděla. Nebylo to zdaleka poprvé, co spolu vedli rozhovor tohoto druhu. Během okupace se Charity častokrát stávalo, že vycítila přítomnost mimozemšťanů dřív, než stanuli vetřelcům skutečně tvář v tvář. Skudder ne.

"Nezbývá nám už moc času," řekl Skudder po chvíli. "Byl bych vděčný za nějaký konstruktivní návrh."

"Návrh?"

"Jak se dostat odsud," řekl Skudder nervózně.

Ale Charity neměla v úmyslu se odsud dostat. Rejnokovitá stíhačka se přibližovala ke kolosu takovou rychlostí, že zbývalo zřejmě už jen několik málo minut, ale Charity si byla naprosto jista, že by každý pokus o útěk byl stejně zbytečný. A pravděpodobně by se o nic nepokusila, i kdyby měla vyhlídky na jistý úspěch.

"Moment," řekl Skudder. Zřejmě si její mlčení vyložil správně. "Ty snad chceš na té věci přistát?"

"Myslela jsem, že jsme tu proto, aby odhalili pár tajemství," odpověděla Charity. "Pokud si dobře pamatuji, trval jsi na tom, že mě budeš doprovázet."

"Ano k Marsu!" odpověděl Skudder prudce. "Ale ne na... tohle to! Proto jsem letěl s tebou, abych ti zabránil v nějaké podobné zřeštělosti!"

"Pak máš ovšem smůlu," odpověděla Charity klidně.

A než mohl Skudder znovu a zřejmě ještě hlasitěji začít něco namítat, natáhla ruku před sebe a dotkla se jednoho z tlačítek na pultu. Výsledek přesně odpovídal jejímu očekávání: nic. Přístroje byly mrtvé.

"Sakra," zaklel Skudder.

"To jsi řekl ty," odpověděla Charity vesele. "Ale nedělej si starosti. Kdybychom měli mít potíže, prostě se dáš s našimi přáteli do diskuse. Pokud je neužvaníš k smrti, opustíme pravděpodobně nejpozději do hodiny tuto část Galaxie."

"Velmi vtipné," řekl Skudder. "K tomu mohu říct jen..."

"Skuddere!"

Další tři nebo čtyři vteřiny strávili v naprostém mlčení.

Charity měla pocit, že rejnok zpomaluje, čím víc se přibližuje ke kolosu, a veškerou svou pozornost věnovala jen podívané, která se jí naskytovala.

Čím více se přibližovali, tím bizarnější detaily mohli rozeznat. Povrch toho obra nebyl hladký, nýbrž rozbrázděný a rozpraskaný, že si byla ještě jistější, že je to skutečně jediná, kompaktní masa.

"Tam!"

"Vidím to." Charity nervózně přikývla. Najednou se jedna obrovská brázda před nimi počala proměňovat. Její okraje se roztrásky a na jednu nebo dvě vteřiny se vytvořila vráska, ve které by se mohl pohodlně schovat celý rejnok. Potom se náhle pod nimi rozevřela obrovská díra, naplněná temně rudou tmou. Charity by nebyla ani trochu překvapena, kdyby se náhle proti nim vymrštilo z té obrovské tlamy gigantické chapadlo nebo jazyk, ale zbývající vteřiny jejich cesty proběhly mnohem méně dramaticky: rejnok se zapotácel, jako by jím pohnula neviditelná, přízračná ruka a bezhlučně vklouzl do otvoru v trupu zónové lodi.

"Teď už konečně vím, jak se musel cítit Smolíček," řekl Skudder.

"Kdo?"

"Ten trpaslík s dlouhým nosem, co ho sežral žralok."

"Jmenoval se Pinocchio a sežrala ho velryba," vzdychla si Charity.

Ale v podstatě měl Skudder pravdu. Bylo to dost podobné sežrání.

Hala, ve které se nyní vznášeli, byla obrovská, vysoká dobře padesát metrů a přinejmenším pětkrát nebo šestkrát tak dlouhá. Stěny a stropy tvořila četná, obrovská klenutá žebra, architektonicky velice elegantní, vznosná a odvážná. Dokonce i světlo působilo živoucím dojmem: bylo teplé, červené a jaksi těžko popsatelným způsobem vyvolávalo pocit bezpečí.

Rejnok se snesl asi do poloviny hangáru, stále zpomaloval a současně klesal k podlaze. Nebyl tu uvnitř jedinou lodí. Charity odhalila přinejmenším půl tuctu rejnokovitých stíhaček, jež měly všechny jedno společné: všechny byly více či méně poškozené. Většinou víc. Dva stroje byly skoro dokonalá hromada šrotu.

"To nevypadá dobře," řekl Skudder.

"Co jsi čekal?" řekla Charity. "Pravděpodobně sem přicházejí všechny lodě, u kterých se aktivuje návratná automatika."

"To bychom možná ještě měli být rádi, že jsme nepřistáli rovnou v nějakém obrovském lisu na staré železo," zamumlal Skudder. A ještě tišeji dodal: "Tedy pokud nás to ještě nečeká."

Charity ale trápila jiná starost. Poškozené lodi většinou s sebou vezly zraněné piloty. V duchu se ptala, co budou dělat, až stanou tváří v tvář nějakému místnímu ekvivalentu zdravotnické jednotky.

Rejnok se posadil mezi dvě těžce poškozené stíhačky. Byl až sem dopraven bez pomoci vlastních motorů, nyní však Charity přímo cítila, jak se ztrácí ta neviditelná síla, která rejnokem dosud pohybovala. A přece cosi zůstalo. Charity stejně jako předtím měla pocit, že je obklopena čímsi gigantickým, živoucím, ale ten pocit jako by měl něco společného s tím červeným světlem, které je obklopovalo: byl stejně nezvyklý, bizarní a skrznastrz nepřirozený, ale nikterak nepřátelský.

Čekali. Minutu. Dvě. Ale když se ani po uplynutí tří minut nic nehýbalo, počala se Charity vracet odvaha. Konečně nejsou přece na pozemské lodi. Ošetření zraněných pilotů tu zřejmě není prioritou.

"Čekáš na uvítací výbor?" zeptal se Skudder.

Charity zůstala vážná. "Zkontroluj obě ty lodě," řekla stroze. "Já musím vyřídit ještě... nějakou maličkost."

V duchu zaklela, když si všimla zájmutí ve vlastním hlase. Skudder ale není hloupý. Právě tak dobře mu klidně mohla říct, o jakou jde maličkost. K její úlevě se však dál na nic jiného nevyptával, prostě se jen s povzdechem zvedl ze sedadla a shrbený vyběhl krátkou spojovací chodbičkou k východu. Charity se v duchu ptala, jestli vůbec věděl, proč je sedadlo, na kterém strávil poslední hodiny, tak nepohodlné. Pravděpodobně ano. Každopádně to musel tušit. Konečně věděl, do čeho se pouští.

Přesto Charity počkala, až Skudder opustil loď a zmizel v jednom z obou vraků venku. Teprve potom se obrátila, s jistou námahou se natáhla k opěrce pro levou ruku a stiskla v ní skrytou páčku. Sedadlo se s cvaknutím

vyklopilo nahoru a umožnilo Charity pohled do nitra původně dvojnásobně velkého sedadla pro kopilota.

Zaváhala. Momentálně před ní neleželo nic než hromada drátů a čtyři libry slabě radioaktivního kovu, ale udáním jednoduchého osmimístného kódu a stiskem zdánlivě neškodného tlačítka se to mohlo změnit v něco podstatně jiného.

Charity naťukala prvních pět číslic, pak zase ruku odtáhla a opět zaváhala. Ani nedokázala s jistotou říct proč. Nemělo to žádný rozumný důvod. A přesto měla najednou pocit, hraničící s téměř naprostou jistotou, že dělá něco špatného.

Charity zahнала tu myšlenku, naťukala poslední tři číslice a přehnaně prudce stiskla i tlačítko. Ozvalo se tiché bzučení, to bylo všechno.

Charity se předklonila ještě o něco dál, vytáhla ze zásuvky maličký dálkový ovladač a opět sedadlo zavřela. Nic se nezměnilo. Nic kromě faktu, že se ukořistěný rejnok právě proměnil v pětasedmdesátimegatunovou kobaltovou bombu.

Charity vylezla z lodi a obrátila se směrem, kterým odešel Skudder, po dvou krocích se ale zase zastavila, aby se ještě jednou pořádně rozhlédla kolem sebe.

Podivný pocit ji neopouštěl, naopak, snad byl ještě o něco intenzivnější. V červeném světle, naplňujícím halu, jako by se rozplývalo všechno, co bylo dál než dvacet, třicet metrů, jako by to nebylo jen pouhé světlo, ale něco jiného, mnohem hmotnějšího. Vraký lodí, které je obklopovaly, vypadaly podivně nevhodně, nejen jako cizí tělesa, nýbrž jako vetřelci, kteří tu nemají co pohledávat.

Charity se otočila jednou kolem dokola, pak si přidřepa a konečky prstů obou rukou se dotkla podlahy.

A tu se dočkala překvapení. Senzory v rukavicích jí zprostředkovaly vjemy tak věcně, jako by se podlahy dotkla holou rukou. Podle barvy a vzhledu očekávala, že se dotkne něčeho měkkého, poddajného a teplého, ale pravý opak byl pravdou: podlaha byla tvrdá jako ocel a studená jako led. A zjevně nebyla živá.

Koutkem oka Charity zaznamenala pohyb, zvedla hlavu a polekaně sebou trhla, když přímo proti sobě uviděla dvoumetrového obra, oblečeného v černé kombiněze. Její ruka se už napůl natahovala po zbrani, když konečně poznala Skuddera.

"Taky mě těší, že tě zase vidím," řekl Skudder. "Odjistilas ji?"

"Co?"

"Tu bombu." Skudder mávl rukou. "Nebo proč jsi mě tedy poslala pryč?"

"Nehraj si na překvapeného," řekla Charity. "Je ti přece jasné, že musíme počítat i s nejradiálnějším řešením."

"Samozřejmě," odpověděl Skudder. "Ale stejně by od tebe bylo docela milé, kdybys mi to řekla."

Charity se rozhodla raději v diskusi nepokračovat. Nebyla na to ani vhodná chvíle, ani prostředí. Kromě toho ve skutečnosti neměla v úmyslu bombu odpálit. A pokud ano, tak až v posledním tažení.

"Co jsi našel?" zeptala se.

"Tři mrtvé piloty," odpověděl Skudder.

Charity velice litovala, že mu momentálně nevidí do tváře. "Jsem si skoro jist, že nejméně jeden z nich zemřel až po přistání. Dost dlouho po přistání. A ještě něco." Skudder se napůl otočil a ukázal na stíhačku, ze které před chvílí vystoupil. "Podívej se trochu líp na tohle."

Charity poslechla. Trvalo jí to sice pár vteřin, ale nakonec pochopila, co má Skudder na mysli. Tohoto rejnoka znala. Byla to jedna ze stíhaček, které osobně sestřelila v boji o EXCALIBUR.

"Ale to je..."

"...tu dobře už tři měsíce," dokončil větu Skudder za ni. "Zřejmě jsem nebyl tak daleko od pravdy. Tohle je vrakoviště."

Charity se ani nepokoušela najít jiné vysvětlení. Po zcela očividném úsilí, které cizinci vynaložili, aby své lodi dopravili zpět, jí připadalo naprosto nesmyslné, aby je tady pak prostě nechávali zapomenuté; navíc včetně pilotů. Ale zřejmě nic z toho, co tihle cizinci dělali nebo chystali, ve skutečnosti nedávalo smysl.

Ukázala doleva, prostě jen proto, že to byl směr, kterým byly otočené všechny lodi. "Pojď."

Bok po boku se vydali odsud. Půl tuctu lodí, které viděli po svém přistání, nebyly ani zdaleka všechny. Jak procházeli obrovskou halou, narazili na spoustu dalších vraků, většinou rejnoků, ale bylo tu i několik transportérů a dvě lodi naprosto neznámé konstrukce.

Samozřejmě, byli odkázáni jen na domněnky, ale Charity připadalo stále nepravděpodobnější, že by všechny tyto stroje byly jen oběti pozemských střelců. Sama se účastnila většiny bojů proti cizincům. S výjimkou zdrcující porážky, kterou utrpěli útočníci v bitvě o EXCALIBUR, měli sotva nějaké ztráty. V každém případě ne tak velké.

Náhle se Skudder zastavil a ukázal dopředu. Z červeného přitímní se vynořila nehybně ležící postava. Na vteřinku oba strnuli, pak vytáhli zbraně a ostražitě se k postavě přibližovali ze dvou různých stran.

Ale ukázalo se, že jejich opatrnost byla zbytečná. Muž byl mrtev, a jak Charity připadalo, už dost dlouho.

Skudder přiklekl vedle postavy v černé kombiněze, položil pistoli na podlahu a obrátil muže na záda. Tělo se pohnulo, jak mělo - jako mrtvé tělo, ne jako prázdný skafandr, ve které čvachtá řídká kaše, vytvořená zabijáckým enzymem.

"To by byla příležitost," zamumlal Skudder. "Nebo nechceš vědět, jak vypadají?"

Charity mlčky přikývla. Náhle zase znervózněla. Už tři měsíce si opakovaně kladli otázku, co se pod těmi černými kombinézami skrývá, přesto najednou měla skoro strach se to dozvědět.

Skudder znovu schoval zbraň, naklonil se nad mrtvého a dotkl se jeho přílby. Opatrně rozepnul uzávěry, zvedl mrtvému levou rukou hlavu a druhou rukou sundal přílbu.

A přece tajemství zůstalo dál tajemstvím. Samodestrukční automatika kombinézy sice už nefungovala, ale obličej, do kterého Charity a Skudder hleděli, patřil muži, který musel být mrtev už celé roky. Charity zírala do tváře šklebicímu se kostlivci, lebce, pokryté pergamenově suchou, mumifikovanou kůží.

"Měl jsi pravdu," zamumlala. "Tohle je vrakoviště. A zřejmě je v provozu už pěkně dlouho." Pohlédla zpět směrem, odkud přišli. Třicet nebo čtyřicet metrů za nimi ležel vyhořelý vrak rejnoka. Když v duchu sledovala cestu, kterou tento muž urazil, vedla přesně k tomuto vraku.

"Musel se sem dovléct odtamtud," řekla zamyšleně. "To nechápu. Proč přitahují lodi zpátky a piloty pak nechávají zemřít?"

"Nemám tušení," odpověděl Skudder tónem, který nijak neskrýval, že ho ta otázka ani v nejmenším nezajímá.

"Každopádně jedno víme: jsou to lidé."

Charity tento poznatek neshledávala nikterak uklidňujícím. Právě naopak. Dvoumetrový mravenec by jí byl skoro milejší než lidský protivník, který má laserové pistole s účinností větší než velkorážní kulomety. Každopádně by jí to u mravence děsilo méně.

"To je... zvláštní," zamumlala.

"Co?"

Charity ukázala na mumifikovanou tvář.

"Připadá mi nějak známý," řekla.

"To jsem nevěděl, že se kamarádíš se zombíky."

"Myslím to vážně," řekla Charity. "Viš, zní to šíleně, ale já..." Pokusila se představit si, jak tento muž vypadal zaživa. Vysoký, zřejmě velmi silný, pohledný. Jako...

"Ne," řekla. "To není možné."

"Co?" zeptal se Skudder.

Charity málem vyslovila své podezření nahlas, ale pak jen zavrtěla hlavou a řekla změněným hlasem: "Ale nic. Udělej pár snímků, proženeme to pak doma počítačem. Třeba dokáže ten obličej rekonstruovat."

"A budeme mít něco, čím budeme moci strašit všechny naše přátele," podotkl Skudder. "Pokud některého z nich napadne udělat si veselý večer s diapozitivy." Přesto vytáhl fotoaparát a v rychlém sledu udělal pár snímků, než se zase zvedl a šel dál. Charity se vydala za ním, ale po několika krocích se po mrtvém opět ohlédla.

To není možné. To nemůže být pravda. Kdyby ta bláznivá myšlenka, co jí bleskla hlavou, byla pravdivá, pak by bylo všechno marné. Pak by neměli sebemenší šanci.

13

Charity a Skudder potřebovali ještě dobrých dvacet minut, než přešli celou halu. Celou tu dobu spolu mluvili jen velice málo. Charity se zmocnila jakási zvláštní, slovy těžko postižitelná nálada; cosi mezi melancholií, rezignací a vzdorem. S každým dalším krokem, který udělali, jako by bylo Charity víc než dřív jasné, jak je celá jejich akce beznadějná. Už jen pouhá velikost tohoto podivného útvaru činila každou myšlenku na jeho zničení nebo jen pouhé prozkoumání směšnou. Byli méně než mravenci, prolézající útroby dinosaura.

Konečně dorazili ke stěně obrovského hangáru. Cestou minuli určitě sto, ne-li ještě víc vraků a množství neznámých, většinou značně bizarních konstrukcí narůstalo tou měrou, čím byli dál. Skudder ustavičně fotografoval, nicméně žádný vrak nepodrobili bližší a podrobnější prohlídce. Vědci na Zemi by je za takovou liknavost prokleli, ale oni nebyli na žádné badatelské cestě. Byli tu, aby vyřešili záhadu této lodi. A aby ji, pokud bude třeba, zničili.

Tato myšlenka Charity rozesmutnila. Zřejmě nebudou mít na vybranou, pokud chtějí Zemi uchránit nového zotročení nebo úplné zkázy, ale to ji stejně nijak neuklidnilo. Ať už byla tato loď cokoli, byla něčím vznešeným, téměř posvátným, zřejmě nejvelkolepějším stvořením v celém vesmíru. Nikdo neměl právo jej zabít.

"Máš nějaký nápad, jak se otevírají ty zatracené dveře?" vyrušil ji ze zamyšlení Skudderův hlas. "Tedy, pokud to jsou dveře."

Zastavili se před čímsi podivným, co by při troše fantazie skutečně mohl být průchod. Anebo taky ne. Tak jako tak: nebylo tu nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo nějaký otvácí mechanismus. Nebo nějaký orgán, plnící tuto funkci.

Charity pozorovala asi tři metry vysokou vrásku - ovšem bez nějakého velkého zájmu.

Chápala nebezpečí, ve kterém se nacházeli: ta podivná nálada, která se jí zmocnila, jí stále víc a víc bránila, aby se soustředila na vlastní důvod jejich pobytu zde.

"Nemám ponětí," pokrčila rameny. "Zkus říct: Sezame, otevři se. Nebo jim domluv."

"Prima nápad." Skudder do stěny vztekle kopl. "Tak se konečně otevři, ty potvoro blbá!"

Stěna před nimi se zachvěla, rozhrnula se a uvolnila jim cestu. Skudder zalapal nevěřicně po dechu.

"Hopla," řekl. "Jestli to byla náhoda..."

"Zkus to ještě jednou," řekla Charity. "Ale tentokrát bez kopání."

"Zavřít!" řekl Skudder.

Stěna se zavřela. Po dvou vteřinách se zase rozevřela.

"Neuvěřitelné," zahučel Skudder. "Tentokrát jsem na to jen myslel. Ta věc musí být nějak telepatická."

"Možná," řekla Charity. Nebyla si jista, jestli se jí to má líbit. Pokud jejich okolí reaguje na pouhou myšlenku, sice to jistě věci ulehčuje - ale současně to dává stejnou výhodu i jejich protivníkům. Nebudou mít žádný problém je najít.

Jeden za druhým prošli otvorem. Charity položila dlaň na zbraň a pozorně se rozhlédla. Jejich okolí vypadalo přízračně, alespoň na první pohled nebezpečně. Před nimi se nacházela chodba nepravidelného tvaru, mírně

stoupající vzhůru a naplněná podobným temně rudým světlem jako předtím hangár.

Tu a tam se oddělovaly další, různě vysoké tunely, některé do stěn, jiné však i do stropu a do podlahy. Pokud měla Charity dosud nějaké pochybnosti, kde se ve skutečnosti nacházejí, pak po zhlédnutí této chodby už byly všechny rozptýleny. Žádná rozumem nadaná bytost, které něco říká pojem logika, by něco takového nezkonstruovala.

Pomalů postupovali dál. Tu a tam Charity zastavila, aby nahlédla do toho či onoho tunelu, ale neobjevila nic zajímavého: stěny byly ze stejného rezavě červeného materiálu jako stěny hangáru, vypínající se s žebrovitou strukturou do rozměrů přímo kyklopských. Nikde neviděli sebemenší známku života. Nikde se nic nehýbalo. Občas měla Charity pocit, jako by ucítila slabé zachvění, probíhající podlahou pod jejíma nohama; jako ozvuky gigantického, neskutečně pomalu bušícího srdce. Ale ani tím si nebyla zcela jista.

Pochodovali skoro čtvrt hodiny, pak dalších deset minut a nakonec řekl Skudder: "Pořád ještě jsi názoru, že jsme přistáli na nějakém vrakovišti?"

"To byl tvůj nápad," připomněla mu Charity.

"Jenom přemýšlím," pokračoval Skudder. "Kdyby ses měla rozhodnout bydlet v něčem takovémto - kam bys ukládala odpadky? Hned za dveře, nebo co možná nejdál?"

"Nech toho," řekla Charity zachmuřeně. "Nebo ti vypočítám objem koule, která má průměr dvacet mil."

"To bys z hlavy nedokázala," pravil Skudder.

Měl asi pravdu. Ale podle Charitina odhadu by mohli těmito strašidelnými chodbami bloudit klidně celý zbytek svého života, aniž by se jen přiblížili cíli.

Podívala se na hodinky. Všeho všudy byli ve svých oblecích už dvě hodiny. Čtvrtinu zásob kyslíku tedy spotřebovali. Musejí něco podniknout. Nemá smysl jít bezcílně touto aortou, táhnoucí se možná z jednoho konce tohoto podivného útvaru na druhý.

Mezitím už minuli spoustu podobných organických dveří, aniž jim věnovali pozornost. Nyní Charity zamířila rovnou k nejbližší odbočce, zastavila se před ní a na vteřinu se soustředila, aby dveře otevřela.

Fungovalo to. Stěna se před ní neslyšně rozhrnula a Charity se Skudderem vešli dovnitř. Před nimi se nenacházela žádná další nekonečná chodba, jak se Charity potají obávala, nýbrž kulatá místnost, měřící v průměru asi deset metrů, a v ní další dveře. Zatímco se průchod za nimi zavíral, přistoupila Charity k druhým dveřím a v duchu jim poručila, aby se otevřely.

Ale nestalo se nic.

Charity to zkusila ještě jednou, ale ani na druhý pokus se to nepodařilo, a tak pokynula Skudderovi, aby jí pomohl. Výsledek byl stejný.

Skudder bez jediného slova hleděl chvíli na zavřené dveře, pak se otočil a zkusil to u dveří, kterými vešli do místnosti. Charity vlastně nijak zvlášť nepřekvapilo, když ani ty se nepohnuly.

"Skvělý nápad," zavrčel Skudder. "Sedíme tu v pasti." Vytáhl zbraň, namířil ji na stěnu vedle dveří a ustoupil o dva kroky zpět.

"Co chceš dělat?" zeptala se Charity.

"Ty stěny nejsou moc silné," odpověděl Skudder. "Nějak se snad odsud dostat musíme, no ne?"

"A ty považuješ za chytré, tomu... té věci ubližovat?" zeptala se Charity.

"Raději my jí, než ona nám." odpověděl Skudder. Přesto nevystřelil a zase zbraň sklonil. Pak překvapeně vyjekl.

"Podívej se na své měřiče!"

Charity zvedla přístroj, která měla páskem připjatý k ruce a hned uviděla, co měl Skudder na mysli. Jedna z malých ručiček se počala pohybovat. Komora se plnila kyslíkem. Proto se tedy dveře neotevřely hned.

Tato místnost nebyla nic jiného než místní varianta přetlakové komory!

Nemuseli čekat dlouho. Tlak vzduchu dosáhl pozemské hodnoty, překročil ji ještě o deset procent a pak se ustálil. Koncentrace sice neodpovídala přesně pozemskému vzduchu, přesto ale byl vzduch dýchatelný. Charity zvedla ruce k přílbě, odepнула ji a pak ještě jednou zaváhala.

Skudder měl zjevně mňí zábran. Zastrčil pistoli, plynulým pohybem si sundal přílbu a hlasitě se zhluboka nadechl nosem. Skoro okamžitě se hrozně zašklebil. Ale ani nezmodral, ani nedostal křeče, ani prostě neodpadl, takže i Charity si po pár vteřinách přílbu sundala.

Vzduch, kterého se nadechla, byl jaksi těžko definovatelným způsobem nepříjemný. Byl mnohem chladnější, než Charity čekala, taky pocítila slabou závrať, ale to vzápětí zase pominulo.

"Fuj," řekl Skudder. "Takhle nějak to musí smrdět v Hartmannových holínkách. Jsi v pořádku?"

Charity přikývla. Skudder ji ještě na okamžik pochybovačně sledoval, pak pokrčil rameny a obrátil se k východu.

"Sezame, otevři se!"

Organické dveře se poslušně rozhrnuly a Skudder se zazubil od ucha k uchu. "Ta věc musí být určitě ženská," řekl.

Charity mu raději ani neodpovídala. Na druhé straně dveří se něco pohybovalo, ale stále ještě nedokázala poznat, co to je. Opatrně prošla dveřmi, položila ruku na zbraň a pokynula Skudderovi, aby ji následoval.

Před nimi se nacházela rozměrná hala, naplněná všudypřítomným rudým světlem, ve kterém viděli změř bizarních, organicky vyhlížejících útvarů, které tvořily skutečný labyrint: cosi jako věže, vysoké jako dům, mezi nimi se pnuly jakési pavučiny a navzájem propletené útvary, podobné stromům nebo velkým, masitým keřům, vysokým aspoň tři metry. Žebrované stěny vytvářely bludiště výmolů a cest, nepravidelná jezírka a louže, ve kterých se líně převalovala

olejovitě lesklá tekutina, byly tu ale taky útvary, jež byly natolik nezvyklé a bizarní, že je Charity ani při nejlepší vůli nedokázala k ničemu přirovnat.

"Podívej, tam vzadu."

Skudder zvedl ruku a ukázal kamsi do rudého světla. Trvalo několik vteřin, než i Charity uviděla, co objevil: daleko od nich, skoro až na samé hranici viditelnosti, se tyčila jakási konstrukce, vypadající skoro právě tak nezvykle a bizarně jako všechno tady, avšak jednoznačně umělého původu. Cizí těleso, které sem nepatřilo.

Právě tak jako ona nebo Skudder.

"To musí být alespoň dvě míle," řekl Skudder. "Myslel jsem, že jsem se přihlásil ke kosmickému letectvu, ne k pěchotě." Přesto rychlým krokem vyrazil na pochod. Charity ho následovala, třebaže neměla příliš dobrý pocit.

Raději by tady neměli být. Všechno v tomto podivně živoucím prostředí doslova vyzývalo k opatrnosti. Charity sice necítila ani nejmenší známku nepřátelství, ale život, naplňující tuto podivnou loď - pokud to byl život - byl tak nezvyklý, tak docela jiný, že tu pro ně prostě nebylo místo.

"Tam vpředu se něco pohybuje," řekl náhle Skudder.

Také Charity pohyb zaznamenala; jasné zablýsknutí kdesi na kraji zorného pole však zmizelo mnohem rychleji, než to stačili zrakem fixovat.

Charity stroze přikývla. Tentokrát nic nenamítala, když Skudder vytáhl zbraň. Bok po boku postupovali úvalem, tvořeným vysokými, masitými stěnami. Pomalu se oteplovalo. Ve vzduchu byla cítit taková živočišnost, že Charity připadalo dýchání čím dál obtížnější.

Náhle jí Skudder gestem naznačil, aby byla opatrná. Opět se před nimi něco pohnulo, ale tentokrát to už Charity zahlédla lépe. Na konci chodby se objevilo bizarní stvoření. Bylo dobře dvakrát tak velké jako ovčácký pes a jako by vůbec nemělo pevné obrysy, nýbrž se nacházelo v jakési nepřetržité proměně, zatímco se pomalu blížilo k Charity a Skudderovi. Jeho tělo bylo z jakési bílé, napůl průhledné hmoty, ve které se rýsovaly obrysy orgánů. Desítky nitkovitých chapadel ohmatávaly obě stěny úvalu.

Skudder se zastavil.

"Co... je to?" V jeho hlase zněla jistá štitivost.

"Nemám ponětí," odpověděla Charity tiše.

Podivný tvor, který vypadal jako kříženec améby a trepky až příliš velké, jí nepřípadal skutečně nebezpečný. Přesto bylo v tom trvalém přibližování této bytosti něco znepokojujícího.

"Pojďme mu raději z cesty," řekla.

"Dobrý nápad." Skudder se obrátil, udělal první krok a hned zase zastavil. "Sakra!"

Za nimi se objevil druhý jedinec stejného druhu. Byl o něco dál než ten první a zjevně se pohyboval taky bez sebemenšího spěchu. Ale ať už spěchal nebo ne, přibližoval se. Jeho švihající tykadla vyplňovala chodbu skoro po celé její délce. Neměli žádnou šanci se tomu vyhnout.

"To se mi líbí čím dál míň," řekl Skudder. "Taky myslíš na to, na co já?"

"Myslím, že to vůbec netoužím vědět," odpověděla Charity. Nepříjemný pocit, který v ní vyvolával pohled na obě kreatury, stále sílil.

Když se obrovská améba přiblížila na deset kroků, měli rázem jistotu. Podlaha byla v chodbě poseta nejružnějšími organickými zbytky a špinou. A když se teď ty bytosti dostatečně přiblížily, bylo vidět, jak se jejich švihající bičíky ovíjejí kolem odpadků a pak se vtahují dovnitř do poloprůhledného těla. Charity něco takového očekávala - a Skudder zjevně taky.

"Úklidová četa," řekl zachmuřeně. "To není dobré. To vůbec není dobré."

A než mu v tom mohla Charity zabránit, zvedl zbraň, krátce zamířil a vystřelil jedinou dávku. Blesk vjel do rosolovitěho těla, vypálil do něj skoro metr dlouhý, žhnoucí kanál a okamžitě zhasl. Améba ale lezla nevzrušeně dál.

"To nemá smysl," řekla Charity. "Ta potvora zřejmě vůbec nemá nervový systém. Nic necítí. Pomoz mi!"

Vytáhla taky zbraň, zamířila proti protější stěně a vypálila. Paprsek vypálil do hnědorudé kůže díru, velkou jako pěst. Charity zamířila o kus výš, vypálila ještě jednou, Skudder konečně pochopil a taky začal střílet.

Během chvíle vypálili do stěny spoustu děr, takže se po ní dalo docela pohodlně šplhat nahoru.

"Dámy mají přednost." Skudder pobídl Charity kavalířským gestem a ona neztrácela čas diskutováním, rychle schovala zbraň a šplhala po stěně nahoru, jak mohla nejrychleji. Což nebylo příliš rychle. Jejich výstřely rozpálily stěnu natolik, že navzdory izolovaným rukavicím musela bolestí zatnout zuby; kromě toho se pod její vahou začala celá stěna třást a kroutit, čím výš stoupala. Dvakrát nebo třikrát bezmála spadla a jen tak tak se udržela.

Skudder ji následoval v co možná nejtěsnějším závěsu, ale také příšera se pořád přibližovala. Její prudce šlehající bičíky ohmatávaly každý čtvereční centimetr půdy, odstraňovaly z cesty každý, i sebemenší cizí předmět a s takřka strojovou vytrvalostí postupovaly dál.

A pak se stalo to, co se muselo stát: jedno z tenkých švihajících vláken se dotklo Skudderovy nohy a bleskurychle se kolem ní ovinulo. Skudder polekaně zařval, pokusil se nohu vytrhnout a vzápětí ze sebe vyrazil další překvapený zvuk, když se mu to nepodařilo. Chapadlo bylo o málo silnější než Skudderův malíček a on sám byl jistě jeden z nejsilnějších mužů, které kdy Charity potkala. Přesto se mu nepodařilo vytrhnout se. Bez váhání znovu vytáhl zbraň, krátce zamířil a jediným výstřelem výrůstek odřízl. Tvor ani teď nedal znát žádnou bolest, ale zareagoval: nejméně půl tuctu dalších chapadel vystřelilo do výšky a ovinulo se Skudderovi kolem nohy.

Skudder vykřikl, upustil zbraň a pak se bezmocně zřítíl dolů.

Charity v duchu zaklela. Byla už skoro na hřebeni této živoucí stěny, ale shora se nemohla odvážit na tu stvůru střílet. Nebezpečí, že by zasáhla Skuddera, bylo příliš velké.

Seskočila. Dopad na ocelově tvrdou podlahu byl tvrdší, než čekala. Místo aby se překulila a švihem vlastního

pohybu se rychle vymrštila na nohy, klouzala několik metrů daleko a narazila do stěny tak prudce, že vteřinu viděla jen tančící hvězdičky a mlhu.

Narovnala se, záupěla bolestí, jako by jí zády projel doruda rozžhavený šíp, a pokusila se mrkáním rozehnat krvavé závoje, které se jí vzdouvaly před očima. Modlila se, aby nebyla vážněji zraněna. Zlomená noha by v této situaci znamenala jistou smrt.

Po chvíli se jí podařilo vytáhnout zbraň, to už zase aspoň trochu zřetelně viděla. Druhá améba se mezitím taky už přiblížila, nicméně stále se ještě nacházela asi třicet nebo čtyřicet metrů odsud. Zřejmě stále ještě neměla naspěch.

"Sakra, tak dělej něco!" zařval Skudder.

Jeho hlas zněl spíš vztekle než vystrašeně - a co Charity spatřila, když se zadívala jeho směrem, bylo taky skoro komické. Ale právě že jen skoro, a právě že jen na první pohled: Skudder už napůl padl na obrovskou amébu a marně se pokoušel vysvobodit ze změti chapadel a žahavých vláken, do kterých se zapletl. Obluda v té chvíli nebyla zřejmě připravena na kořist takové velikosti, neboť se marně pokoušela zuřivě se bránící tělo pohltit.

Ale příliš komická zase situace nebyla. Chuchvalec chapadel a vláken, svírajících Skuddera, byl stále hustější, jako by kreatura byla schopna vytvářet stále nové a nové výrůstky. Možná to dokonce i dokázala.

"Nehýbej se!"

Charity pečlivě zamířila, vystřelila jednou, a pak ještě jednou. Tenký paprsek jako rozžhavená jehla přesekl asi tučt chapadel a zanechal na těle améby kouřící stopu.

Ale tentokrát už Charity i uviděla to, čeho se dosud jen obávala: oddělené výrůstky padly k zemi, ale nezůstaly ležet. Jako by procitly k vlastnímu životu, bleskurychle se plazily zpět ke kreatuře a opět se s ní spojovaly. Současně vyrůstaly ze zmítajícího se těla další, stejně vystřelující bičíky, které se ovíjely Skudderovi kolem končetin rychleji, než se stačil uvolňovat.

Charity zaklela, přepnula zbraň na maximální výkon a znovu vypálila. Tentokrát blesk provrtal kreaturu skrz naskrz a navíc ještě udělal do stěny za ní díru, velkou jako hlava. Skoro čtvrtina rosolovitého těla se změnila v dýmající černou kaluž. Zbytek nevzrušeně pokračoval v ovíjení Skuddera.

Charity znovu vypálila.

Tentokrát Skudder vykřikl bolestí, jak ho vlna intenzivního žáru zasáhla do obličeje, avšak Charity ani zdaleka neuškodila amébě tolik jako napoprvé. Rychle přitáhla regulátor energie, pečlivě zamířila a vystřelila jednou, podruhé, potřetí, počtvrté, popáté - dokud se jí skutečně nepodařilo Skuddera vyřezat natolik, že se už dokázal vlastními silami vymanit. Co zbylo z améby, pohybovalo se dál, teď ale výrazně pomaleji než předtím.

Skudder po čtyřech dolehl k Charity. Chtěl něco říct, ale dostal ze sebe jen bolestné zasténání.

Teprve nyní si povšimla Charity tenkých, krvavých linií, táhnoucích se Skudderovi kolem krku. Jeho tělo bylo chráněno kombinézou, ale na holé kůži zřejmě zanechala žahavá vlákna bolestivé stopy.

Skudder se znovu pokusil něco ze sebe vymáčknout, ale pak místo toho jen zvedl ruku a divokou gestikulací se pokoušel Charity upozornit na něco za jejími zády. Zděšení v jeho očích bylo dostatečně výmluvné.

Charity se bleskurychle vrhla stranou, otočila zbraň a ještě během tohoto manévru přepnula regulátor energie znovu na maximum. Když pak její laser vystřelil, napumpoval jedním výbojem do těla druhé améby ve zlomku milisekundy tolik energie, kolik by na Zemi stačilo Charity na půl roku k osvětlení bytu. Bizarní bytost vzplála a změnila se v řídkou kaluž. Charity měla právě ještě dost času, aby si pažemi rychle zakryla tvář, než se do ní opřela vlna odraženého žáru.

Bez ukořistěné kombinézy by pravděpodobně nepřežila. Žár jí přejel přes obličej jako neviditelná, doběla rozžhavená ruka, ožehl jí pleť a obočí spálil na popel. Trvalo skoro deset vteřin, než bolest odezněla natolik, aby se Charity odvážila znovu otevřít oči a posadit se.

Améba, na niž vystřelila, byla naprosto spálená. Skudder využil zatím využil těchto vteřin k tomu, aby zvedl ze země svou vlastní zbraň a dorazil i zbytky druhé obludy.

"To bylo velice těsné," řekl. "Jsi zraněná?"

Charity si konečky prstů ohmatala obličej. Cítila, jak je její kůže horká a suchá, zřejmě bude mít pěkných pár puchýřů, ale vážněji zraněná zřejmě nebyla. Zavrtěla hlavou.

"Radši odsud zmizíme," řekl Skudder. "Než se tu těch potvor objeví víc."

Charity se o to pokusila. Ale když přenesla váhu na pravou nohu, najednou jí v koleně explodovala prudká bolest. Byla by upadla, kdyby ji Skudder bleskurychle nezachytil.

"Zatracené svinstvo!" zaklel Skudder. "To nám ještě tak chybělo! Co máš s nohou? Zlomenou?"

"Já nevím," zasténala Charity. "Děsně to bolí."

Podpírána Skudderem, svezla se podél stěny znovu na zem a natáhla nohu. Bolest v koleně ji škubala téměř nesnesitelně.

Skudder si přidržel k Charity a rychle - rozhodně však ne moc opatrně - jí nohu prohmatával.

"Zdá se, že zlomené to není," řekl. "Pravděpodobně jenom natržené. Nebo vymknuté. Tos věděla, že to bývá horší než čistá zlomenina?"

Namlouvala si to jen, nebo skutečně zaslechla v jeho hlase škodolibý podtón?

"Pomoz mi vstát!" poručila mu.

"Ty ses zbláznila!" řekl Skudder. "Ty?"

"Pomoz mi, sakra!"

Skudder na ni chvíli upřeně hleděl, pak pokrčil rameny a dost málo jemně jí zvedl. Bolest Charity vháněla slzy do očí, ale spolkla jakýkoli zvuk, zařála zuby a těžce se opřela o Skudderovu paži.

První kroky byly hotové peklo, ale po chvíli to už bylo lepší. Zřejmě byla Skudderova zběžná diagnóza správná. Neměla nohu zlomenou. Ale bolela pořád pekelně.

"Oukej," řekl po chvíli Skudder. "Takže si hrajeme na železnou lady, ano? Pro mě za mě, proč ne. Máš ale taky nějakou představu, kam se hodláš dobelhat?"

"Sám jsi tu věc přece objevil."

Skudder se zasmál.

"Vždyť je přinejmenším ještě míli odsud! To nezvládneš!"

"Tak mě tedy nech tady," odpověděla Charity. "Někdo musí zjistit, co to je."

"Zamítá se," řekl Skudder.

"Mohla bych ti to dát rozkazem."

"To bys mohla," řekl Skudder. "Ale stejně by to nebylo nic platné."

"Skuddere, buď rozumný!" řekla Charity. "Nevíme přece skoro vůbec - pozor!"

Poslední slovo vykřikla. Přesto její varování přišlo málem pozdě...

14

Dostali se zrovna k místu, kde se chodba zatáčela. Za rohem na ně číhala další, tentokrát mnohem větší améba. Její švihající chapadla minula Skuddera doslova jen o vlásek, avšak Charity takové štěstí neměla. Skudder odskočil zpátky a strhl ji s sebou, ale jedno tenké chapadlo se už mezitím stačilo ovinout kolem Charitiny neporaněné nohy.

Dvojí prudké trhnutí jim oběma podrazilo nohy. Skudder upadl a strhl s sebou Charity k zemi. Okamžitě se ale zase zvedl, uchopil oběma rukama Charity za opasek a vši silou trhl. Avšak améba nepustila, naopak omotala Charity kolem kotníku ještě dvě další chapadla a neúprosně lezla dál.

"Střílejte!" vykřikla Charity.

Srdce jí zděšeně poskočilo, když uviděla, jak je ten bizarní tvor veliký: nejmíň třikrát, ne-li čtyřikrát větší než ti dva, které právě zničili. A nebyl sám. Za ním se plazili nejmíň dva další, třebaže ne už tak velcí členové úklidové čtyry.

"Střílejte!" vykřikla Charity ještě jednou. "Proboha, Skuddere!"

Skudder váhal zdánlivě nekonečně dlouho. Pokud by na ty bestie vystřelil z této vzdálenosti, mohl by se sám těžce zranit, snad dokonce i zabít. Ale neměl v té chvíli na vybranou. Kdyby nevystřelil, byla by Charity jistojistě ztracena.

Zřejmě to Skudder konečně pochopil, neboť náhle ji pustil a sáhl po zbraní. Charity byla okamžitě brutální silou stržena směrem k obrovské amébě. Viděla, jak se bílé, napůl průhledné maso rozhrnuje a tvoří cosi jako bezzubou tlamu, do níž jsou neodolatelnou silou vtahovány její nohy.

Další chapadla ji ovinula nohy, pak boky a plazila se jí po těle výš. Kombinéza ji chránila před žahavými dotečky, ale síla těchto nitkovitě tenkých chapadel byla děsivá. Proč Skudder nestřílí? "Skuddere!" zařvala.

Skudder však ani teď nevystřelil, zato však Charity zaslechla překvapený výkřik. Následoval tupý úder a zvuk, jako když se těžké tělo sesune k zemi - v příští vteřině pak jako by do améby udeřilo obrovské kladivo a v pravém slova smyslu ji rozmetalo na kusy. V jediném okamžiku stisk kolem Charitiny nohou povolil. S úlevným povzdechem klesla k zemi.

Jediným krokem prošla kolem ní obrovská postava v černé kombinéze, namířila svou těžkou zbraň na druhou amébu a zneškodnila ji. Vzápětí pak i třetí. Pak se otočila a namířila na Charity.

Cizinec nevystřelil. Mířil zbraní Charity rovnou do obličeje, a ona viděla, jak se jeho prst téměř dotýká spoušti.

A přece nevystřelil. Stejně jako už několikrát předtím, kdykoli stanula Charity tváří v tvář těmto přízračným, černě oděným obrům, stačilo i tentokrát, aby se na ni cizinec jen podíval, a strnul.

Dosud toto zaváhání trvalo pokaždé jen několik vteřin; právě tak dost na to, aby Charity stačila situaci zvrátit ve svůj prospěch.

Tentokrát tomu bylo jinak. Charity ležela bezmocně na zádech, napůl ochromená bolestí, a navíc ještě natolik nešťastně, že by potřebovala přinejmenším celou vteřinu, aby vytáhla zbraň a stiskla spoušť. Dokonce i proti protivníkovi, který by nebyl tak nadpřirozeně rychlý jako tento černý obr, by neměla sebemenší šanci.

Zmíněná vteřina uplynula a nic se nedělo. Zbraň dál mířila Charity do obličeje, ale cizinec se nehýbal.

Charity přímo cítila, jak se pohled těch neviditelných očí za zrcadlovým hledím zavrtává do jejích očí. Pomalu, nekonečně opatrně, aby cizince pohybem nevyprovokovala k unáhlené reakci, která by zřejmě mrzela víc ji než jeho, obrátila se Charity na bok a pokusila se zvednout, aniž by nadměru namáhala poraněnou nohu. Cizinec ostražitě sledoval každý její pohyb, ale ani se nepohnul. Ovšem ani nesklonil zbraň.

Charity se zadívala zpět ke Skudderovi. Ležel bez hnutí a se zavřenýma očima na zemi asi dva metry od ní. Obličej měl zalitý krví. S bušícím srdcem se Charity naklonila k němu a nahnatla mu tep.

Skudder žil. Avšak jestli byl zraněn a nakolik těžce, to momentálně nemohla zjistit.

Znovu se zvedla, obrátila se k cizinci a levou rukou se opřela o stěnu, když se koleno opět ohlásilo další vlnou nesnesitelné bolesti. Cizinec na ni dál jen zíral. Nehýbal se.

"A co teď?" zeptala se Charity.

Cizinec se ani nepohnul.

"Ptám se, co... co budeme dělat teď? Budeme tady dál takhle stát a zírat na sebe, dokud se ten, koho dřív rozbolí hlava, nevzdá?"

Nedostala žádnou odpověď, a ani to nečekala. Po několika okamžicích však zaslechla za sebou kroky. Když otočila hlavu a ohlédla se přes rameno, uviděla další tři nebo čtyři postavy, oblečené do matně černých kombinéz. Pomalu se přibližovaly.

"Tedy dobrá," řekla Charity s trochu křečovitým úsměvem. "Jmenuji se Charity Lairdová. Kapitán Charity Lairdová, abych byla přesná. A třebaže to momentálně tak nevypadá, jsem vrchní velitelkou pozemských kosmických vojenských sil. A vy všichni jste zatčeni. Vzdejte se a zůstanete naživu."

Vůbec nepočítala s tím, že její protějšek na její chabý žert nějak zareaguje.

Ale zareagoval.

Pomalů, skoro jako by to bylo v rozporu s jeho vůlí, sklonil zbraň a zavěsil ji na opasek. Pak zvedl ruce k hlavě, odepnul si přilbu a plynulým pohybem si ji sundal.

Charity strnula, když uviděla obličej, který se před ní objevil.